

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

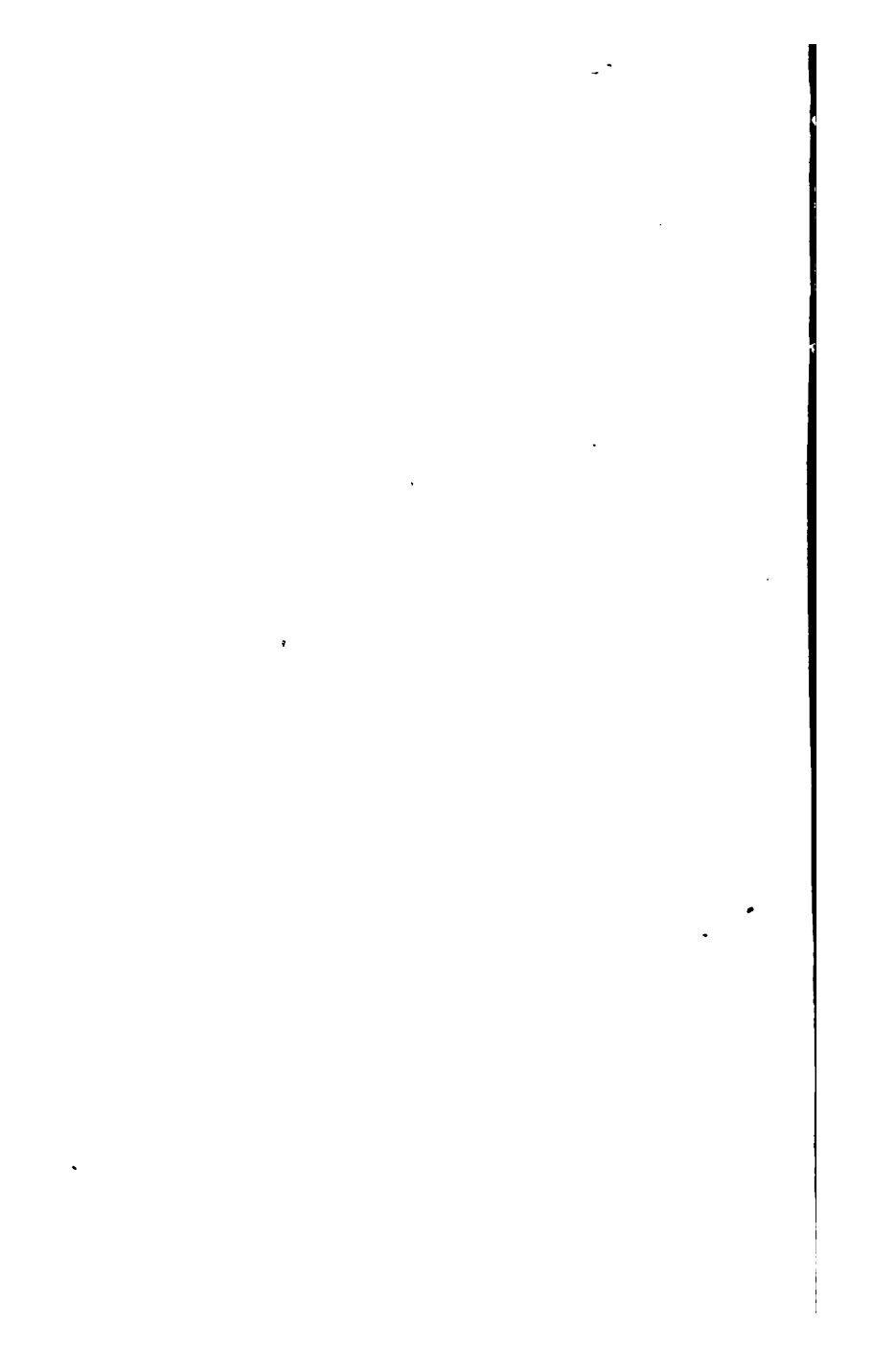
Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

17
12
CLARA ANDERSEN

679555

DRAMATISKE ARBEIDER

I UDVALG

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FR. SAGGES BOGTRYKKERI

1897

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FOLKERAADET

Skuespil

af

Gunnar Heiberg

2 Kr. 50 Øre.

VED GRÆNDSEN

Roman

af

Karl Gjellerup

4 Kr. 50 Øre.

INSTRUKTØREN

Haandbog

for

Dilettantskuespillere

2 Kr.

DRAMATISKE ARBEIDER

I UDVALG

Andersen
—
NY

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX
TILDEN FOUNDATIONS

H. A. ANDERSEN

ROMANTISKE ARBEJDER

LUDVIG

KJØB. SHAVN

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1917

CLARA ANDERSEN

DRAMATISKE ARBEIDER

I UDVALG

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1897

L. T.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
679555
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1915 L

NOV 1915

Da Professor P. Hansen i «Dansk biografisk Lexicon» skrev sin Artikel om Clara Andersen, afsløredes først herved officielt en Anonymitet, som hidtil strengt var bleven bevaret. Alle kjendte «Rosa og Rosita», men de Færreste kjendte Forfatterinden.

Clara Elisabeth Andersen er født i Kjøbenhavn den 13. Mai 1826. Fæderet var kgl. Capelmusikus Bernhard A., Moderen den i sin Tid bekjendte Skuespillerinde Birgithe Elisabeth f. Olseh, Råhbeks Protégé, der ideligt nævnes i hans «Erindringer» og i de mange Memoirer, som omhandle Bakkehuset. Datteren havde altsaa baade paa fædrene og mødrene Side Theaterblod i Aarerne, og allerede i en Alder af 22 Aar skrev hun under et Sommerophold paa Frederiksberg i 1848 Skuespillet «En Evadatter», som hun i al Hemmelighed og anonymt sendte til Henrik Hertz, fra hvem hun fik det tilbage «med nogen Ros og nogen Kritik». Om hun efter dette indsendte Stykket til det kgl. Theater, vides ikke, men den berømmelige Hof-Theater Saison i 1855 fristede hende til at forsøge sin Lykke, hun indsendte sit Arbeide, fik det antaget og kom herved i Berøring med Høedt, som

bestandig senere var hende en trofast Veileder og Støtte.

Den 23. November 1855 gik «En Evadatter» første Gang over Hof-Theatrets Scene, efter Alles enstemmige Dom glimrende spillet af Høedt, Michael Wiehe og Fru Rosenkilde. Pressens Udtalelser vare i det Hele ret velvillige. «Fædrelandet» (Nr. 276) skrev saaledes:

«Dette Stykke udmærker sig ved en livlig Dialog, og det passer saa godt for Hoftheatrets Kræfter, at det næsten synes at være skrevet for denne Skueplads. At det vandt Bifald, er saaledes fuldkommen i sin Orden, thi det skaffer ved sin fortræffelige Udøvelse en behagelig Underholdning; men selv om det er af en ung Forfatter, hvilket vi meget betvivle, saa er det intet egentlig lovende Arbejde, thi dets poetiske Værd er saare ringe.»

Mod denne sidste Udtalelse toges der til Gjenmæle i «Dagbladet» (Nr. 282), som endogsaa paastod,

«at der i hvert Fald findes lige saa megen Poesi heri, som i nogen af Holbergs, Molières, Goldsmiths og Sheridans Comedier»,
og dette gav atter — ganske naturligt — «Fædrelandet» (Nr. 282) Anledning til at bemærke, at det

«ikke havde kunnet forstaa Meningen af denne forunderlige Paastand. Indeholder «En Evadatter» lige saa megen Poesi som Holbergs og Molières bedste Skuespil, maa det jo *eo ipso* være et poetisk Mesterværk ligesom disse, thi det er jo netop deres poetiske Fylde, som gjør dem dertil.»

Den unge Forfatterinde kunde, som man seer, i

alt Fald ikke klage over, at hendes Debut blev forbigaaet med Taushed.

Samme Aar udgav hun under Pseudonymet «Poul Winther» et Bind «Noveller». Ingen af dem er betydelig, men den største af dem, «En diplomatisk Soirée», er dog ikke uden en vis Eiendommelighed; Forf. viser et ikke almindeligt Kjendskab til fremmed, navnlig fransk, Literatur, og det er ret characteristisk, at hun allerede her opererer med spanske Figurer, ligesom hun ogsaa røber den Forkjærlighed for en vis «*grandezza*», som kommer frem i flere af hendes senere Arbejder.

Den 18. October 1858 opførtes hendes 3 Akts Skuespil «En Velgjørers Testament» første Gang paa det kgl. Theater. Stykket blev fortræffelig spillet — navnlig Michael Wiehe skal have præsteret noget aldeles Mesterligt — og modtoges med megen Velvillie af Publikum (det oplevede 15 Forestillinger), men Kritiken var ikke opmuntrende. «Fædrelandet» (Nr. 248) skrev:

«Et Rygte fortæller — og det er saa almindeligt og saa aldeles uden Modsigelse udbredt, at der er megen Sandsynlighed for, at det fortæller Sandhed — at Hr. Etatsraad Heiberg, da han modtog dette Stykke til Censur, sendte Bud og udbad sig den franske Original. Man svarede ham, at Stykket var et originalt Arbejde, og Etatsraad Heiberg protesterede da mod en saadan «Fremtonings» Opførelse paa det danske Nationaltheater, hvorpaa Sagen gik

«Dagbladet» (Nr. 37) undersøgte, efterat have udtalt sig meget anerkjendende om Stykkets Værd og Udførelse, Spørgsmaalet om, hvem den anonyme Forfatter vel kunde være, og, som det freingaaer af følgende Udtalelse, gjættede Bladet rigtigt:

«Til Slutning bør vi maaske forsøge en Betsvarelse af det pikante Spørgsmaal, hvem der er Lystspillet's Forfatter. Vi kunne herom blot sige, at Rygtet, som nævner den samme Haand, hvorfra man har «En Evadatter» og «En Velgjørers Testament», maaske kunde finde en Bekræftelse, baade i de nævnte Fortrin ved Stykket og i et Par ydre Ligheder. Opfattelsen af Rigdom som noget Lige-gyldigt eller endog Skadeligt gjenfinder man saaledes i «En Velgjørers Testament», og til det omhyggelige Studium af den engelske Nationalcharacter i «En Evadatter» svarer her en leilighedsvis anbragt lille Ekurs i den spanske.»

Clemens Petersen skrev i «Fædrelandet» (Nr. 40):

«Stykket er et fint og livligt Arbeide, fuldt af Poesi . . . . og den Gaade, som Stykkets andre Personer ere ivrigt beskjæftigede med at gjætte, er stillet saa sindrigt, at den tillige er stillet for Tilskuerne. Man kommer til i høi Grad at interessere sig for dette Spørgsmaal, og man bestemmer sig snart for den Ene, snart for den Anden . . . . Der er en saa fin Spøg og Munterhed i hele Stykkets Tone og en saadan Sikkerhed og, man kunde sige, Ynde i Handlingens Bevægelser, at vi ikke i lange Tider have seet Mage dertil. Kun har det en underlig Feil: at det spilles i Kjøbenhavn og i

Nutiden i Stedet for paa et fremmed Sted eller helst ubestemt baade i Tid og Sted*) . . . . Denne Underlighed kunde imidlertid nok forklares, uden at man behøvede at søge Grunden i en Mangel paa Smag hos Stykkets Forf., men Forklaringen er lidt fornærmende. Da der imidlertid ikke befinder sig noget Navn under Stykket, hvilket naturligvis vilde have forhindret, at nogen Mistanke ytrede sig, førend der var Vished, og da vi altsaa kun udsætte os for at fornærme Theaterplacaten ved vor Forklaring, tage vi ikke i Betænkning at komme frem med den. Forklaringen er den: at Stykket ikke er originalt, men noget bearbejdet og forresten oversat. Hele dets Tone og Form ligger saa fjernt fra Alt, hvad den danske Literatur har frembragt (nærmest ligner det enkelte Stykker af Hertz, f. Ex. «Den Yngste») og saa nær ved visse Retninger af den italienske og spanske Comedie, at man langt lettere kan tænke sig det som en Bearbejdelse herfra end blot som en Paavirkning. Det kunde være skrevet af Goldoni. Men hvem kjender alle Goldoni's to hundrede Stykker . . . . Dog — det var jo glædeligt, om vi toge feil: I Stedet for et Bedrag, der ikke vilde være enestaaende i vor Literatur, havde man da et Arbejde, der ikke blot i sig selv er fortjenstfuldt, men som ogsaa lover noget Betydeligt.»

Til denne officielt fremsatte Tvivl om Stykkets Originalitet kunde Forf. selvfølgelig ikke tie, og i

---

*) I den første Skikkelse, i hvilken Stykket findes blandt Forf.' litteraire Efterladenskaber, er Scenen henlagt til Marseille.

«Fædrelandet» (Nr. 47) fremkom som Svar følgende aabne Brev:

«S. T. Hr. Clemens Petersen.

Efter den overordentlige Velvillie, hvormed De har anmeldt mit lille Arbeide, er det mig en Fornøielse at kunne meddele Dem, at det hverken er oversat eller bearbejdet efter nogen fremmed Comedie. Og maaske vil man — om ikke De, saa dog Publicum — tro denne Forsikring, naar jeg tilføier, at Motivet til mit Lystspil — nemlig at to unge Piger, som komme tilreisende, skjule deres Navne for nogle egennyttige Slægtninge — er taget af en jødisk Novellette, med hvilken mit Stykke iøvrigt ikke har den mindste Lighed, hverken i Scenegang eller Dialog. At en anden dramatisk Forfatter skulde have seet og benyttet det samme Motiv, er neppe rimeligt. At jeg ikke har kjendt et saadant Skuespil, er vist, og indtil De viser mig denne Comedie, hvad De efter min Formening skylder baade Publicum og mig, modtager jeg med Taknemmelighed den Ros, De har ødslet paa mig, og beder Dem undskylde, at jeg vedblivende undertegner mig

Forfatteren af

«Rosa og Rosita».»

Succes'en blev varig. «Rosa og Rosita» oplevede et aldeles ualmindelig stort Antal Opførelser, det gik over alle Provinsscener, og det er med forandret Rollebesætning gjenoptaget paa det kgl. Theater. Ved Gjenoptagelsen i 1869 skrev Gg. 3: Georg Brandes i «Illustreret Tidende» (Nr. 532):

«Ikke mange nye Lystspil har gjort et saa frisk og muntert Indtryk som «Rosa og Rosita» ved dets første Fremtræden. Det klang som en fin og velvedligeholdt Spøg fra Kvindelæber. Understøttet af en mønsterværdig Udførelse, saavel for hver enkelt Rolles som for Sammenspillets Vedkommende, gjorde det paa engang en romantisk Virkning — to unge Spanierinder i Kjøbenhavn, det er jo allerede Romantik — og en gjækkende Virkning, da man ikke engang ved Stykkets Slutning vidste, hvilken der var hvilken. Det gjorde endelig en poetisk Virkning, da den Seir, som beredtes Ungdom og Poesi over Sneverhjørtethed og Penedyrkelse, var vunden med saa megen Kjækhed og saa fast en Beslutning om at modsætte sig enhver Kapitulation til Spidsborgerligheden, at man fornå et i Virkeligheden poetisk Sind bag Stykket . . . . . Denne Lystspilramme er ualmindelig nydelig, og da nu desuden Dialogen er let, vittig og dannet, kan det kun beklages, at Forf. af Beskedenhed eller Stolthed har bevaret sin Navnløshed, og endnu ikke har ladet noget af sine dramatiske Arbejder trykke . . . .»

Ogsaa til fremmede Lande fandt «Rosa og Rosita» Vei. Paa Svensk foreligger det i Bearbejdelse af F. Hedberg («Rosa och Rosita. Fri bearbetning från Dansk af F. Hedberg.» Stockholm 1864) og paa Tysk af Burgtheatrets Regisseur og Skuespiller, Dr. August Förster («Rosa und Rosita». Nach dem dänischen Original von C. A. Deutsch vom Dr. August Förster. Wien 1871). Det er med stort Held spillet i Wien (Burgtheatret), Breslau, Berlin o. fl. St., og

en Kritiker i sidstnævnte By beklagede kun, «at det ikke var skrevet af en tysk Pen, men importeret fra det danske Belt.»

Ogsaa i Frankrig har der været Tale om at spille Stykket. Den berømte Skuespiller og Forfatter Regnier ønskede at se «Rosa og Rosita» gaa over Théâtre Français' Scene, men Planen maatte opgives, da Forf. **nødig** vilde lade sit Stykke underkaste en foreslaaet Bearbejdelse af **Théodore de Banville**.

Den 28. December 1862 opførtes første Gang «En Theaterhistorie under Ludvig den Fjortende», som kun oplevede fire Forestillinger. «Dagbladet» fremhævede med god Grund det Brud paa den historiske Virkelighed, som Forf. havde begaaet ved at fremstille Molière's mildest talt letsindige Hustru som et Mønster paa en trofast, om Ægtefælle, der kun har Tanker for sin geniale Mand og ikke vil taale Andres Tilnærmelser, og det Defensionsindlæg, som Forf. fremkom med i «Dagbladet» (3. Januar 1863), har neppe kunnet forandre Nogens Opfattelse.

«En nyttig Onkel», Lystspil i 1 Akt paa rimede Vers, som opførtes første Gang den 16. December 1866, gjorde derimod megen Lykke baade strax og senere, og har ialt oplevet 27 Opførelser. «Fædrelandet» (Nr. 298) skrev herom:

«Denne lette, men livlige, originale og underholdende Forestilling, der i Løbet af en halv Times Tid gaaer for sig i en Kreds af dannede, glade og lykkelige Mennesker, er ret egnet til at foredrages

i smukke, rimede Vers og kan, naar Stoffet gjennemtrænges af en mild men levende lyrisk Stemning, og naar det til alle Sider udvikles til fuldendt Harmoni i sin Form, give en nydelig og høist elskværdig Bagatel. Det er Stykket ogsaa: en Ubedydelighed, men fuldendt, fint, opvakt og behageligt. Scenegangen er saa simpel og falder saa naturligt, at man næsten ikke mærker, at den ene Person kommer, og den anden gaaer; Replikføringen er saa sikker, afrundet og sand indenfor den engang anslaaede Grundtone, at Stemningens Stigninger eller dens Overgange fra det Sværmeriske til det Pudsige kun mærkes som en jevn men livlig Bevægelighed, og den enkelte Replik er ofte pointeret skjemtefuldt og vittigt i Verset uden nogensinde at blive spids, burlesk eller p. a. M. skrattende. Man lader sig derfor gjerne føre med af Stykket, og man vilde upaatvivlelig have fulgt det med levende Behag, naar Udførelsen havde været noget bedre . . . . . Den Eneste, der gjorde ret vel Fyldest, var Hr. Hultmann.»

Anmelderens Klage over Udførelsen godkjendtes ikke af Publicum, og H. P. Holst afgav som Scene-Instructeur den Erklæring, at de Spillende ikke i lang Tid havde indstuderet noget Stykke med saa stor Omhu og saa varm Interesse, som Tilfældet havde været med «En nyttig Onkel».

«Grøns Fødselsdag» opførtes første Gang den 20. Marts 1870. Phister var glimrende som Grøn — hans brandgule Handsker vakte ligefrem Jubel —

og Vilhelm Wiehe havde som Photographen Frank en Rolle, der var som skreven for ham. 23 Opførelser naaede Stykket med forskjellig Rollebesætning paa det kgl. Theater, og som bekendt har det senere gjort en næsten phænomenal Lykke paa Dagmartheatret.

«De lykkeligste Børn», som opførtes første Gang den 13. Mai 1871, naaede vel ikke saa mange Opførelser men modtoges med fortjent Paaskjønnelse af Publicum. Heri glimrede navnlig Rosenkilde som den gamle Tjener Søren, der tyranniserer hele Huset med sin lamme Arm.

«Sandt og Usandt» opførtes første Gang den 7. Marts 1873 og naaede under stærkt Bifald 19 Forestillinger. Udførelsen var helt igjennem mønsterværdig, og Rosenkilde som Etatsraaden og Fru Sødring som Pensionatsfruen, ville huskes af alle Theatergjængere.

Endnu en Gang fik den flittige Forfatterinde et Stykke frem paa det kgl. Theater, nemlig «Irons Jagt», der første Gang gik over Scenen den 12. Marts 1876 men kun oplevede 2 Forestillinger. Hun havde her vovet sig ind paa et hende helt fremmed Felt, det middelalderlig-romantiske, og her svigtede Evnerne hende.

Hvad Clara Andersen iøvrigt har skrevet, indskrænker sig til nogle i forskjellige Ugeblade spredte Smaanoveller og den større Fortælling «Kastaniebaandet», som hun i 1861 udgav under sit gamle Pseudonym «Poul Winther».

Blandt hendes litteraire Efterladenskaber fandtes den her i Samlingen trykte første Akt af «Yadacé», Lystspil i to Akter. Det er en egenhændig, sirlig Renskrift, der nærmest skulde synes at tyde paa, at Arbeidet var fuldendt; da det imidlertid ikke har været muligt at opspore nogen anden Akt eller at faae Oplysninger om, at en saadan har existeret, maa man vel gaa ud fra, at Forf. af en eller anden Grund er standset midt i Arbeidet.

— Clara Andersen døde ugift den 28. August 1895. Ligesom hendes Forfatterskab var kjendt af forholdsvis Faa, saaledes var hendes personlige Omgang ogsaa temmelig indskrænket; ældre Theatergjængere ville dog vistnok mindes hendes lidet fremtrædende men meget soignerede Skikkelse fra det kgl. Theaters første Parket. I de sidste Aar, hun levede, var hun stærkt aandeligt svækket, og kun naar Talen ledtes ind paa Fortiden og da navnlig paa Theaterforhold i svundne Dage, kunde hun endnu vise Glimt af Interesse.

Sin ikke ubetydelige Formue har hun efterladt til forskjellige velgjørende Stiftelser.

Sophus Bauditz.

ROSA OG ROSITA

LYSTSPIL I TO AKTER

PERSONERNE

Holm, Grosserer.

Fru Holm.

Emil, deres Søn.

Ludvig, hans Fætter.

Rosa.

Rosita.

Jens, Karl hos Grossereren.

Handlingen foregaaer i første Akt i Grossererens Hus i
Kjøbenhavn; anden Akt paa Strandveien.

FØRSTE AKT

(Sal hos Grosserer Holm.)

FØRSTE SCENE

Emil. Ludvig.

(Emil binder sit Halstørklæde for Speilet; Ludvig sidder med en Bog, hvori han noterer Tal, medens han regner halvhøit.)

Emil. Hvad her er for en Støi og Renden frem og tilbage idag! Jeg kan ikke samle mine Tanker saa meget, at jeg kan binde mit Halstørklæde ordentlig. Se engang, Ludvig, hvor det sidder! — Saa! Hvad skal nu det ligne? At tage Extraarbeide for paa en Dag, da vi maaske kan vente to smukke Kusiner!

Ludvig. Forstyr mig ikke, Emil! Du veed, hvor travlt der er paa Kontoret i denne Tid. (Han vedbliver at regne.)

Emil. Ja, Du troer det ikke, men jeg forsikrer Dig, Du gjør mig Fortræd med al Din Flid. Saa længe Fader seer Dig med din evige Hængen over Bøgerne, saa stiller han urimelige Fordringer til mig ogsaa. Han vil have mig til at kappes med Dig, men det skal jeg ikke have noget af. Jeg troer bestemt, at Du er født med en Pennepose i Haanden.

Ludvig. Det er nok muligt, Emil. Med en Pengepose i Haanden er jeg ikke født, det er vist.

Emil. Ja, pral Du kun med din Fattigdom; Du skal se, Du dør dog som en rigere Mand end jeg.

ANDEN SCENE.

De Forrige. Holm. Fru Holm. Jens.

(Holm bærer en Kasse Cigarer, Fruen en Blomstervase; efter dem følger Jens og den anden Karl med et Toilettespeil, Statuetter osv.)

Emil. Herregud, Fader, er Du selv med at flytte!

Holm. Det er bare denne Kasse Cigarer; den skal op i Isabellas Værelse.

Emil. Ryger hun da?

Holm. Hun er jo spansk, og der er de Spanierinder, som aldrig har Cigaren af Munden.

Fru Holm. Det var ellers rart for mit hvide Betræk, hvis Isabella ikke var af den Slags.

Jens (til Emil). Nu gaaer jeg op med, hvad jeg har har. Mon jeg ikke skal skille Grossereren ved sine Cigarer?

Emil (smilende). Nei, lad det være, Jens! Fader veed vist, hvor mange Kassen holder.

Jens. Aa, Hr. Emil, De er rigtig en gruelig En til at forstaa, hvad man mener. (Gaaer med den anden Karl.)

Fru Holm. Ja, nu seer der virkelig rigtig elegant ud deroppe. Om Isabella saa er forvænt som en Prindsesse, maa hun være fornøiet med sine Værelser. For Blomsternes Skyld maatte hun helst komme idag, men til imorgen kan Buketten da nok staa sig. Se, Emil, er den ikke smuk?

Emil (snapper et Par Blomster og fæster dem i Knaphullet). Jo, alt for smuk til at staa og vente paa min spanske Kusines Naade.

Fru Holm (retter paa Buketten). Hør Emil, Du er virkelig alt for vild. Du gjør jo ikke Andet end Fortræd.

Holm. Ja, er det ikke det, jeg siger? Nei, se engang Ludvig! Det er en ganske anderledes Fyr. Hvilken Jernflid! Det kan virkelig ordentlig varme mig op indeni at se et ungt Menneske sidde og regne og regne.

Ludvig (lukker sin Bog og gaaer frem). Ros ikke min Flid, Onkel! Nu er den forbi.

Fru Holm. Emil har dog, ved Gud, ogsaa sine gode Sider.

Holm. Det har han. Men var de to Drengene mig fremmede og kom og søgte Plads paa mit Kontor, saa vilde jeg sige: «Maa jeg bede om Ludvig». Ham vilde jeg ansætte strax, og det med en anstændig Gage.

Emil. Og mig, Papa! Hvad vilde Du da gjøre ved mig?

Holm. Dig, din Gavtyv? Til Dig vilde jeg sige: «Min Herre! De har ypperlige, paa fædrene Side nedarvede Anlæg for Handelen, det tilstaaer jeg, men De er utilgivelig doven. Gaa hjem, bliv en Mand som Deres Hr. Fader, og kom saa igjen, saa vil jeg tage imod Dem med aabne Arme.»

Emil. Der kan Du høre, Moder, hvor lidt jeg er paaskjønnet.

Fru Holm. Ja, din Fader har i Grunden Ret; Du maa være mere arbeidsom, Emil. Kom nu og bær den Blomstervase for mig.

Emil. Ja. Maa den ikke nok komme op i Marias Værelse?

Fru Holm. Hvor vil Du hen? Paa Kvisten? De dyre Blomster!

Ludvig. Paa Kvisten, Onkel! Skal Maria bo paa Kvisten, det stakkels Barn?

Fru Holm. Ja, hun har stor Nød. Naar man er sytten Aar, min Dreng, saa kan man saamænd sove, hvor det skal være.

Emil. Er Isabella da firs, siden hun skal have hele første Sal for sig?

Fru Holm. Sniksnak! (Til sin Mand.) Aa, fortæl Emil endnu engang, hvordan det egentlig forholder sig med de to unge Piger. Det lader til, at han slet ikke rigtig kan forstaa deres Stilling.

Holm. Saa hør da godt efter, Du med, Ludvig! Du hører jo ogsaa til min nære Familie. — For en Snes Aar siden kom der to spanske Kjøbmænd, Brødrene Diaz, hertil. Det var ingen Forretningsreise, nei, de kom to Mand stærk, bare for at sætte et Kors over en Fader, som havde ligget meget rolig paa Odense Kirkegaard siden 1808. Den Tur kaldte jeg en Barnestreg, men mine to Søstre fandt den rørende, og inden jeg vidste et Ord af det, var Pigebørnene forlovede med de sortøiede Spaniere. Der var forresten ikke stort at se paa dem, det var et Par smaa, tørre Vindspillere; jeg var en ganske anderledes anseelig Person, og jeg kunde magelig være gaaet paa Børsen med en af mine Herrer Svogere i hver Frakkelomme og holdt mig lige strunk for det. Ikke sandt, Sophie?

Fru Holm. Jo, men saa var Du ogsaa saa stiv, Thomas, at Du havde ondt ved at dandse; og den ene Diaz derimod — nei, hvor han førte, det glemmer jeg aldrig.

Holm. Ja, det var da egentlig ikke det, jeg spurgte om. Hvor var det nu, jeg slap i min Historie? Naa, Penge gik mine to Søstre just ikke ind til, men et Par Aar efter forandredes Tingene.

Den yngste Diaz, Isabellas Fader, blev en hovedrig Mand, Broderen derimod døde ubemidlet. Min stakels Søster overlevede ham kun kort, og den lille Maria kom i Huset hos sin rige Onkel. For omtrent et halvt Aar siden er Isabellas Fader ogsaa død. Begge de unge Piger er nu fader- og moderløse. Se, deri ligne de hinanden; men hvad der adskiller dem er, at Isabella eier en halv Million og Maria ikke en Skilling, og se det er dog unægtelig en kapital Forskjel.

Fru Holm. Og nu, lille Emil, kan Du nu begribe, hvad jeg tænker paa? Fader er Isabellas Formynd, Pigebarnet skal bo her i Huset, og det er din egen Skyld, om ikke Du, som er et af de kjøneste unge Mennesker i Kjøbenhavn —

Emil *(leende)*. Ja, det har Du Ret i, Moder! Men tænk hvor ærgerligt, naar min Fætter og jeg gaaer sammen, saa siger de unge Damer akkurat det Samme med Øinene, som Papa før sagde med Munden: «Maa jeg bede om Ludvig!»

Fru Holm. Ludvig! Jo vist!

Ludvig. Bryd Dem ikke om Emil, Tante! De veed jo, han er altid fuld af Narrestreger.

Fru Holm. Da er Isabellas Ankomst, ved Gud, ikke Noget at spøge med. Vel, Holm? Vi maa huske paa, at hun er rig og eneste Barn, og naturligvis vant til at gjøre, hvad hun vil. Og derfor maa vi være

elskværdige mod hende Allesammen, men Du især, Emil.

Emil. Og Maria? Hvordan skal jeg da være imod hende?

Fru Holm. Maria sørger jeg for. Hun skal arbejde, røre sig i Huset, og vil hun passe sine Ting, saa kan hun have det overmaade godt her, i sin Families Skjød. — Saa, kom nu! Nei, giv mig heller Vasen, Emil! Du seer ud, som om Du havde isinde at forville Dig med den op paa Kvisten. (Hr. og Fru Holm gaa.)

TREDIE SCENE

Ludvig. Emil.

(De staa nogle Øieblikke som henfaldne i dybe Tanker.)

Emil (farer pludselig op). Ludvig! Hvad siger Du til alt dette her?

Ludvig. Stakkels Maria! Hun kommer fra sit lyse, solrige Hjem og skal spærres inde paa et mørkt Kvistkammer.

Emil. Hun, som er vant til Sydens velsignede, ledige Liv, hun skal arbejde for sit Brød. Det er oprørende. Ja, ja, Ludvig, hun skal ikke staa ene her. Vi To, vi vil tage os af hende.

Ludvig. Det vil vi! Jeg føler allerede, at jeg elsker hende.

Emil. Og jeg da! Jeg føler, at jeg vil ægte hende. — Ja, det vil da sige, jeg vil vente, til jeg har seet hende. Nu for det Første vil vi begynde med at pynte hendes Værelse op i al Hemmelighed. Er det først overstaaet, saa har vi ingen Nød. Moder sætter aldrig sine Ben derop. — Jeg har da heller ikke seet Kammeret. Har Du?

Ludvig. Jo. Jeg har stødt Hovedet mod Loftet deroppe.

Emil. Ja, Taget kan vi ikke løfte, men Maria er da vel neppe saa lang som Du, vil jeg haabe. Spanierinderne pleier jo at være smaa. Hvad mer er der iveien?

Ludvig. Der er Tagskraaning i Kammeret.

Emil. Den dækker jeg til med nogle Laurbær- og Orangetræer herhenne fra Gartneren. Bladene ere sagtens tyndere, end hun er vant til dem hjemmefra, men Herregud, hun maa tage til Takke med, hvad Huset formaaer.

Ludvig. Jeg skaffer hende en spansk Guitar. Musikhandleren paa Hjørnet har en, som er ægte.

Emil (tøvende). Cigarer er vel ikke —.

Ludvig. Fy!

Emil. Ja, det har du Ret i! — Men nu falder det mig ind — i mit Værelse har jeg Noget, som er

bedre. Bi et Øieblik! (Iler ind ad en Sidedør og kommer strax tilbage med et lille Maleri.) Se her, hvad synes Du om dette? Kom hid, Ludvig! Kan Du se, hvad det er?

Ludvig (betragter det). Det? — Ja, det er grimt!

Emil. Aa, Snak, det er et Landskab, Du! Fuldt af Sand og Sol som et rigtigt spansk Landskab skal være. Gaa nu ind og se, om Du ikke ogsaa kan finde Noget i min Stue. Jeg giver Dig frie Hænder til at plyndre Alt, hvad Du vil. (Ludvig gaaer, Emil seer paa Maleriet.) Der gaaer en nydelig lille Dame med Mantille paa Hovedet og Vifte i Haanden. Naar jeg holder det saadan, seer det ud, som om hun smilte hen til mig! Ja, de Spanierinder! (Sukker.) Aa, hvor jeg længes efter min Kusine Maria!

(Ludvig kommer bærende et Gulvtæppe.)

Emil (leende). Hvad Fanden er det, Du kommer slæbende med!

Ludvig. Jeg huskede paa, at Gulvet oppe paa Kvistkammeret er forslidt og fuldt af Revner. Derfor tog jeg dette Tæppe. Du kan vel nok undvære det?

Emil. Om jeg kan! Det var just en prægtig Idee, min fornuftige Ven! Lad nu kun Isabella bo paa første Sal i al sin Herlighed. Marias Kammer bliver ikke stort, men det bliver komfortabelt; og det kan hun takke os for. Kom Du, nu begynder Flytningen. Men forsigtig, naar vi gaaer forbi første Sal.

Ane de Fader og Moder Noget, saa kom det maaske tilsidst til at gaa ud over vort Pleiebarn. (De har rullet Gulvtæppet sammen. Emil bærer Maleriet, og Ludvig tager Tæppet paa Skulderen.) Rigtig! Gevær paa Skuld'ren! Omkring! Nu skal vi op og møblere Kvisten! (Idet de ile henimod Udgangsdøren, aabnes den, og Hr. og Fru Holm træde ind.)

FJERDE SCENE

Emil. Ludvig. Holm. Fru Holm.

Fru Holm. Hvad er det? Hvor skal I hen?
Og hvad har I der?

Emil (skjuler Maleriet paa Ryggen, Ludvig lader Tæppet glide ned bagved sig). Det, Mama? Det er Noget, Du ikke maa se.

Fru Holm. Emil! Har jeg fortjent af Dig, at Du har Hemmeligheder for mig i mit eget Hus?

Emil (tager Maleriet frem). Herregud, Modèr, det er ikke Andet end det lille Landskabsmaleri, som hang inde i mit Værelse.

Holm. Og hvorfor har Du taget det ned, om jeg maa spørge? Emil, min Søn! Du vil dog vel aldrig feie det ud?

Emil. Aa, Fader, hvor kan Du tro det? Stykket er spansk, og jeg fandt det kjønt og passende at hænge det op i min Kusines Værelse.

Fru Holm. Er det virkelig sandt?

Emil. Paa Ære, Mama! Det er sandt, hvert evige Ord. Jeg vilde helst have skjult det for Eder, det er ogsaa sandt, men da I gaar mig saa haardt paa Klingen, saa —.

Fru Holm. Godt! Det skal ske, som Du ønsker.
(Ringer.) Og din Kusine skal nok faae at vide, at det er Dig, hun skylder denne fine Opmærksomhed.

FEMTE SCENE

De Forrige. Jens.

Fru Holm. Dette Maleri skal strax op i Frøken Isabellas Kabinet.

Holm. Troer Du, at det var til Isabella? Saadan forstod jeg det ikke.

Fru Holm. Men saadan forstod jeg det.

Emil. Saa, nu er jeg kapret! Løb Du, Ludvig, og frels Tæppet idetmindste.

Fru Holm (til Ludvig, som vil liste sig bort). Bi lidt, Ludvig, maa jeg tale et lille Ord med Dig.

Ludvig. Jeg kommer strax igjen, Tante!

Holm. Nei stop, Du! Hvad er det, Du tager med Dig?

Ludvig. Det er Ingenting, Onkel.

Holm (trækker i en Flig af Tæppet, saa det rulles op). Er det Ingenting? Det er jo et af mine Brüsseler Tæpper. Men hvad er det for Optøier? Jeg troer saagu, de Drengene har isinde at flytte ud af Huset og sætte Bo paa egen Haand.

Fru Holm. Sig det kun rentud, Ludvig! Det var din Mening, at Tæppet skulde gaa samme Vei som Maleriet?

Ludvig. Nei, Tante, det er aldeles ikke min Mening. Jeg tog Tæppet fordi — fordi —.

Emil. Ja, fordi han saae en Møl flyve op af det. Ligner det nu ikke Ludvig!

Holm. Jovist ligner det ham, det sjældne unge Menneske! Og nu var han bestemt paa Veien ud til Folkene for at faae Tæppet banket ud?

Ludvig. Ja, Onkel, netop. Det er bedst, at jeg bringer det ud? (Vil gaa).

Fru Holm. Nei, lille Ludvig, det kan Karlen gjøre. Naa, Jens, flink! Tag Tæppet fra den unge Herre. Det skal bankes og børstes dygtig ud og siden indstrøes med Kamfer. Naar det er skeet, saa lad mig det vide, saa skal jeg selv forvare det paa Pulterkammeret.

Holm (til Ludvig). Se saa, min Dreng, der fik du det fra Haanden.

Emil (sagte). Ludvig, jeg kvæles af Ærgrelse!

Ludvig (ligeledes). Stakkels Maria! Det seer kun daarligt ud med hendes Møbler.

Jens. Og saa skulde jeg lade Grossereren vide, at der er kommen to Damer med Slør for, som vil tale med Dem.

Holm. To Damer! Hvorfor sagde Du ikke det strax? Er de tilfods?

Jens. Ja, Herre, for Øieblikket er de nok tilfods, for de staaer ude i Entreen. Men de kom i en Droschke.

Fru Holm. Gud, Holm! Jeg tænker paa, om det var Niecerne.

Holm. Bedste Sophie, naar min Niece, Arvingen Isabella kommer til mit Hus, saa kan Du stole paa, at det skeer paa en anden Maneer.

Emil. Ja, men hvordan skulde hun da komme, Fader?

Holm. Hvordan? Kan hun ikke selv have Ekvipage med? Kan hun ikke lade sig melde ved Tjenerskab? Nei, Børn! Damer, der arrivere alene og i en lumpen Droschke! — Gudbevares, de kan være meget agtværdige, men de er neppe i Familie med mig. Jens! Lad dem komme ind. (Jens gaaer.)

SJETTE SCENE

Holm. Fru Holm. Emil. Ludvig. Rosa. Rosita.

(De unge Piger ere enklædte i lette, sorte Reisekaaber og begge tilslørrede.)

Holm. Vær saa artig, træd nærmere, mine Damer. Geneer Dem endelig ikke. Kan jeg være Dem til Tjeneste i nogen Ting?

Rosa. Er De Hr. Grosserer Holm?

Holm. Ja, mit smukke Barn. Har De noget godt Nyt til mig?

Rosita. Vi har et Brev. (Rækker ham det.)

Holm (bryder Brevet). Fra mine Niecer, kan jeg se. (Afsides.) Altsaa formodenlig et Par smaa Kammerjomfruer, som de sender forud. (Læser.) «Kjære Onkel! «Idag ere Deres Søsterdøtre ankomne til Kjøbenhavn, «og de skulle snart have den Ære at hilse paa Dem.» — Det glæder mig overordentlig. Sig mig, hvordan har Donna Isabella det? Hun er vel træt af Reisen?

Fru Holm. Jeg haaber da, at hun har kunnet taale Søen?

Rosa (til Holm). Behag at læse videre.

Holm (læser). «De ere begge fuldkommen velbefindende, baade Arvingen Donna Isabella og den fattige «Maria. Hidtil har Sennor Diaz' faderlige Kjærlighed «bevaret dem fra at mærke nogensomhelst Ulighed i

«deres Livsstilling.» (Taler.) Ja, det var dumt af min salig Svoger, nu faaer jeg altsaa hele Uleiligheden deraf! (Læser.) — «og kun hans pludselige Død forhindrede ham i at sørge for Maria, som han sikkert ellers vilde have gjort. Inden de to unge Piger forlode Spanien, fik Isabella Maria til med Ed at love» — (Taler.) Ja, det var nok stort, hvad hun kunde love, den lille Stakkel! (Læser.) — «at love, at hun, naar de ankom til Danmark, skulde fortie sit Navn ligesom Isabella vilde fortie sit.» (Taler.) Hvad behager? (Læser.) «For ikke at blive forraadte, afskedigede de deres spanske Tjenerskab. De ere begge atten Aar og se Begge lige godt ud. Der er ingen Forskjel paa dem nu, og der skal heller ingen Forskjel blive.» (Afbryder Læsningen.) Ja, saa, ikke det? (Læser.) «Først naar de blive myndige eller gifte — deres Ægteskab skal finde Sted paa een Dag — først da skal det aabnbares, hvem der er Isabella og hvem Maria. Indtil den Tid hedde vi Begge deres lydige Niècer, Rosa og Rosita Diaz.» — Mine lydige Niècer! Jo, Tak! Det er en deilig Lydighed.

Fru Holm. Har jeg kjendt Mage til Indfald! Hvilke uartige, egensindige Piger! Lad dem kun blive, hvor de er! Jeg vil ikke se dem for mine Øine.

Holm. Jo, det kommer vi dog til, lille Kone. Lidt Fjanteri er der jo altid ved unge Damer, og disse To har dryppet saadan en Portion af i Brevet, saa Du kan tro, de har ikke meget tilovers, naar man først faaer dem itale. — Giv mig min Hat, Emil,

og min Stok. Jeg vil møde dem med Fasthed. (Til de nge Piger.) Hvor er mine Niècer steget af? Før mig strax til dem. Er de i Hôtel Royal? Men saa svar, hvor, er de?

Rosa og Rosita (slaa Kaabe og Slør tilside og staa Haand i Haand). Her.

Holm. Hvad behager? Er De —

Rosa (neier). Ja, jeg hedder Rosa.

Rosita. Og jeg Rosita.

Emil. Ludvig!

Ludvig. Tys! Jeg seer dem nok.

Rosa. I dette Øieblik er vi Begge lige fattige og forladte.

Rosita. Vi har Begge mistet vore Forældre. Vi trænge Begge lige meget til Kjærlighed.

Rosa. Aa, stød os ikke bort, Onkel! Elsk os for Deres Søsters Skyld.

Holm. Kom her, Børn! Troer I da, jeg er et rent Monstrum? (Omfavner dem.) Velkommen til Danmark! I bliver snart hjemme her, I taler jo allerede Dansk, saa det er en Lyst.

Rosita. De glemmer nok, Onkel, at det er vort Modersmaal?

Holm. Men se dog paa dem, Sophie! Det er jo et Par nydelige Smaapiger, begge To.

Fru Holm. Ja, Thomas! Dig kjender jeg. Naar Du bare seer et glat Ansigt, saa er Du leveret. Men med mig er det en anden Sag. Jeg holder nok af at omfavne Folk, men jeg vil helst vide, hvem jeg omfavner.

Holm. Vær nu rimelige, Børn, og sig os, hvem I er. Bare den ene af Jer, mere vil jeg ikke forlange. (Til Rosa.) Du, Du er den Høieste, Du er bestemt ogsaa den Fornuftigste. Sig Du mig rigtig Besked. Hører Du, min Pige?

Rosa. Vi har gjort Ed paa at tie, Onkel.

Holm (til Rosita). Du leer, Du lille Skjelm! Kom og hvisk mig det. (Rækker Øret til.)

Rosita (hvisker høit). Jeg tør virkelig ikke, Onkel.

Holm. Vi vil ingen Forskjel gjøre; tvertimod, jeg vil holde mere af Maria. Maria skal være min Øiesten, Maria skal bo i mit Hjerte, men Isabella maa sandelig op paa første Sal.

Fru Holm. Jeg havde tænkt, at medens Isabella indtog den Plads i Huset, som hendes Formue berettiger hende til, skulde jeg finde en Datter i Maria, en beskeden, flittig Pige, som tillige vilde hjælpe mig med alt indvendigt Arbeide. Men nu seer jeg nok, at jeg har taget feil.

Rosa (hænger sig opad hende). Aa, tro ikke det, Tante. Vi vil Begge hjælpe Dem, Begge være Deres flittige Døtre, og vi vil være saa glade derved.

Rosita (ligeledes). Ja, det veed Gud vi vil, søde Tante! Jeg skal være saa flittig — som jeg kan.

Fru Holm (skyder dem sagselig bort). Lad mig være, I stridige Piger! Jeg vil tale alene med min Mand. Der staaer Eders Fætttere; nu kan I gjøre Bekjendtskab med dem saa længe.

Holm (til sin Kone). Lad dem kun tie, de smaa Narre, naar det kan more dem. De kjender ikke deres Onkel rigtig. Skal jeg vise Dig Isabella? Jeg troer, jeg kan. (Strækker Pegefingern ud.) Det er hende med — nei, jeg vil ikke. Det var ogsaa alt for tidlig at fordærve dem deres Spøg. (Hr. og Fru Holm gaa).

SYVENDE SCENE

Emil. Ludvig. Rosa. Rosita.

Emil. Smukke Kusiner —

Rosa. Vil De virkelig kjendes ved os?

Rosita. Ja, vil De ikke, saa maa De saamænd gjerne lade være.

Emil. Om vi vil! Vi tav kun, fordi vi var stumme af Beundring. Velkommen hertil! Vi har kjedet os, aa, saa forførdeligt! Vi har sukket vore bedste Aar hen paa det mørke Kontor. Engang var

Ludvig og jeg et Par smukke, unge Mennesker; men vi har tabt os ved mugne Protokoller og svimlende Regnestykker. Jeg tabte mig mest, for jeg var den Fineste. Seer vi ikke ud som Oldinge, min Fætter og jeg? Og vi tæller, paa Ære, ikke mere end fyrretyve Aar.

Rosita (smilende). Fyrretyve Aar! Er det virkelig sandt?

Emil. Ja, sammen naturligvis. Himmel! Seer jeg ud til at være fyrretyve Aar ganske paa egen Haand. Det var dog mer, end jeg selv havde troet. Men det er nu forbi. Skjønne Rosa og Rosita! I bringer Ungdom og Deilighed med Eder. Ved at se paa Eder, forynges vi! Jeg har Lyst til at være meget ung, og jeg vil se meget paa Eder.

Rosita. Naa, Rosa, der kan vi sige, at vi har faaet en lystig Fætter.

Rosa. Hørte De ikke, Deres Moder talte næsten, som om hun vilde lukke sit Hus for os.

Emil. Umuligt! Hvem kan vel lukke sit Hus for Eder? I trænger ind som Sol, som frisk Luft, som Fuglesang. Og hvad mig angaaer, jeg aabner mine Vinduer og mine Døre, mit Hus og mine Arme for Eder! Træd ind, træd ind, mine unge, yndige Kusiner! (Han gaaer imod dem med aabne Arme; de unge Piger vige smilende tilbage.)

Rosita. Ja, Tak, Fætter, vi vil dog nok helst blive paa Tærskelen.

Rosa. De finder det altsaa rigtigt, at vi to stakkels unge Piger, som altid har holdt sammen, var bange for at skilles ad nu?

Ludvig. Det er mer end rigtigt, det er ædelt! Og De beskjemmer os Alle ved Deres smukke List. Emil og jeg var lige saa ubillige som Onkel og Tante; vi havde ogsaa isinde at gjøre Forskjel.

Rosita. Hvorledes? De vilde tilsidesætte —

Ludvig. Isabella og forkjæle Maria.

Emil. Ja, det er sandt. Vi kunde ikke taale, at Maria skulde staa tilbage. Vi vilde selv møblere hendes Værelse i en ny og smagfuld Stil. Vi var saamænd allerede begyndt.

Ludvig. Ti stille, Emil! Jo mindre vi taler om det, jo bedre.

Rosa. Aa, hvor det var høimodigt af Dem.

Emil. Ja, vi drev endda Høimodigheden saa vidt, at vi var begge To forud forelskede i Maria.

Rosa (smilende.) Begge To? Ja, saa bliver det jo et stort Spørgsmaal, hvem der taber mest ved at skjule sit Navn, Isabella eller Maria.

Rosita. Men De har jo Lov til at gjætte. Vær saa god! Se rigtig paa os, find Maria ud, og fald paa Knæ for Deres Hjertes Dame.

Emil. Et Valg vilde være for svært, Kusine
Jeg bøier heller Knæ for to unge Piger, der er Tvilling-
søstre i Elskværdighed. (Han kaster sig paa Knæ.)

OTTENDE SCENE

De Forrige. Holm. Fru Holm.

Fru Holm. Saa! Det har vi af at gaa fra dem.
Der ligger Emil paa Knæ for Maria. — Emil dog!

Holm. Du skulde have ladet ham ligge, Kone!
Han laa jo ogsaa for Isabella. Men det er nu det
Samme! Som sagt, lad Du nu mig snakke et Kvarteers
Tid med hver af Pigebørnene alene, og saa skulde det
gaa kunstig til, om jeg ikke kan sige Dig, hvem der
er den Rigtige.

Fru Holm. Med hvem vil Du da begynde?

Holm. Helst med Rosita. Hun har et lille,
aabent, lattermildt Ansigt. Hun staaer sig vist ikke
længe, naar jeg begynder at bombardere hende med
Krydspørgsmaal.

Fru Holm. Saa se til at skaffe Emil og Ludvig
bort; jeg skal nok tage Rosa med mig.

Holm. Hm! hm! — Unge Herrer! Eders Uhre
gaaer nok istaa idag. Veed I, hvad Klokken er?

Ludvig (seer paa sit Uhr.) Onkel har Ret. Det er
ti Minuter over Tiden. Kom, Emil.

Emil. Herregud, Ludvig, far nu ikke saadan

afsted. Kontoret løber jo ikke fra os. — Hør, Fader, jeg synes nok, at da vore smaa Kusiner er kommen saa uventet, og vi altsaa for Øieblikket kun har faa Behageligheder at byde Dem, saa —

Holm. Saa skulde vi ikke sende to af Behagelighederne paa Kontoret. Er det ikke det, Du mener? — Ja, men det gjør jeg nu alligevel.

Emil. Godt, jeg gaaer! — Lev vel saa længe, mine smukke Kusiner! — Kom, Ludvig, min Ven! Vi To, vi er, Gudskelov, for stolte til at tigge om Frihed — især naar vi mærker, at det ikke hjælper os noget.
(Gaaer med Ludvig ud.)

NIENDE SCENE

Holm. Fru Holm. Rosa. Rosita.

Holm. Ja, det er en vilter Krabat, den Emil, men et iegodt Hjerte; og den Pige, som faaer ham —
(Fru Holm trækker ham i Frakken.)

Rosita. Hvad hun, Onkel —

Holm. Ja, hvad hun, Nièce? Det er jo slet ikke sagt, at han gifter sig.

Fru Holm. Kom, lille Rosa, vil Du gaa op med, saa skal jeg vise Dig den Leilighed, hvor Du og din Kusine — indtil videre — skulle bo sammen.

Rosa. Maa Rosita da ikke ogsaa se den?

Holm. Hun faaer den tidsnok at se. Nu kan

hun blive lidt hos mig, saa vil vi To gjøre nærmere Bekjendtskab med hinanden. (Fruen og Rosa gaa.)

TIENDE SCENE

Holm. Rosita.

Holm. Naa, min lille Ven, kom hen og sæt Dig her. Du er da vel ikke bange for mig?

Rosita. Jeg, Onkel! Nei, jeg er aldrig meget bange af mig.

Holm. Det kan jeg lide Dig for. Fortæl mig saa, hvad synes Du om vort gamle Kjøbenhavn?

Rosita. Ikke saa meget godt endnu, men det kommer nok med Tiden.

Holm. Ja, det skulde jeg mene, ellers maatte Du have en løierlig Smag. Hvad var der da saa deiligt ovre i Spanien, om jeg maa spørge?

Rosita. Der var, for det Første, Fader.

Holm. Din Fader?

Rosita. Ja, min og Rosas; vi kaldte ham Begge Fader.

Holm. Naa, og han forkjælede vel Frøkenen?

Rosita. Han var saa god, som Dagen er lang. Tidt kom han træt og alvorlig fra sine mange Forretninger med Rynker i sin stakkels Pande. Men naar jeg saa satte mig hen til ham og snakkede godt for

ham, og sang og spøjte, saa klarede hans Ansigt op, og der kom Smil i det, og han kaldte mig en lille Hexemester, der altid havde Lommerne fulde af godt Vèir.

Holm. Se! se!

Rosita. Og undertiden drillede jeg ham lidt, for Løier — naturligvis. Saa sagde jeg: »Ja, lille Fader, naar Du er for slem, saa reiser jeg fra Dig til min Onkel Holm i Kjøbenhavn. Det er en pæn gammel Mand med hvide Haar« — tænk, Onkel, det kunde jeg gjætte saa langt borte — »og han vil nok tage sig af mig«, sagde jeg. — Se, Onkel, der veed jeg nu ikke, om jeg gjættede saa rigtigt?

Holm. Jo, det gjorde Du netop, lille Rosita. Men hvorfor kom Du saa ikke før, naar Du dog vidste, at Du havde saadan en pæn gammel Onkel.

Rosita. Fordi Fader elskede mig langt høiere, end noget andet Menneske kan gjøre det; og var han ikke død, saa havde De aldrig seet mig for Deres Øine.

Holm. Og hvem vil Du nu true mig med at reise til, Du lille Skjælm, hvis jeg er slem ved Dig?

Rosita (slynger Armene om hans Hals.) Du vil nok være god ved mig, Onkel, ikke sandt? For nu har jeg slet ingen anden Fader end Dig.

Holm. Ja, enten Du nu er Isabella eller Maria, en lille Hexemester er Du, det havde min Svoger Ret

i. Vær Du kun rolig! Vi To skal nok komme ud af det sammen.

Rosita. Men din Kone, Onkel? Hende er jeg lidt bange for.

Holm. For Sophie? Saa? Det skal Du ikke være. Hun er inderlig retskaffen og — temmelig omgjængelig.

Rosita. Hun seer dog noget streng ud, og jeg kjender mig selv bedst. Jeg veed, at jeg har mange Feil — især en — og den er styg. Jeg er magelig! Og da jeg saae Tante være saa rask og springe omkring saa tidlig paa Formiddagen, saa blev jeg ganske forskrækket. Det er jeg slet ikke vant til.

Holm. Ih, hvad! Du kommer nok efter det.

Rosita. Ja, men i Begyndelsen vil det falde svært. Seer Du, Onkel, hjemme i Spanien er det for detmeste ganske utaaleligt at røre sig. Jeg forsikrer Dig, der er Dage, hvor man virkelig ikke gider speile sig.

Holm. Er det muligt?

Rosita. Ja. Man ligger saaledes hen (læner sig tilbage i Stolen) paa en Sofa og vifter sig eller bliver viftet. Kjender Du vore spanske Vifter, Onkel?

Holm. Om jeg gjør? — Laan mig den. Troer Du, at en gammel Kavaleer som jeg ikke kan haandtere en Vifte? (Vifter hende.)

Rosita. Saadan! — En lille Smule sagtere! Viften skal flyve let som en Fugl og bestandig i Takt.

Holm (vifter.) Er det nu tilpas?

Rosita. Ypperligt! Du vifter som en ægte Spanierinde. — Seer Du, Onkel, saadan ligger man hen hele den varme Tid af Dagen.

Holm. Saa? — Gjør man det? Og hvorlænge varer saa vel den varme Tid?

Rosita. Ja, det er just Ulykken, Du! Den varer fra om Morgenens, til Sol gaaer ned.

Holm. Hm! hm! Men saa om Aftenen, Barn? Saa var Du da vel flittig tilgavns?

Rosita. Det var jeg! — Saa dansede jeg Bolero og Cachucha, til jeg ikke kunde røre mig mere.

Holm. Ja, min søde Ven, saa vil jeg haabe, at Du er Den, jeg troer, for ellers seer det noget forkeert ud for Dig.

Rosita. Men husk nu ogsaa paa, Onkel, at Feilen egentlig er Klimaets Skyld og ikke min.

Holm. Er Rosa da ligesaadan?

Rosita. Rosa! Tvertimod. Hun er flittig, tidlig paafærde, evig virksom.

Holm. Saa er hun altsaa ikke født i Spanien?

Rosita. Hun er en Engel, lille Onkel, og Engle har slet intet Fødeland. — Men Du skal se, jeg bliver nok ogsaa god med Tiden. Jeg føler allerede langt

mere Liv i mig, siden jeg er kommen til Danmark; og i Luften her blæser vist snart al min Dovenskab bort. Det er kun saadan imellem, i Førstningen, og naar jeg er alene med Dig, at jeg hviler mig lidt. (Hun lægger Hovedet tilbage og seer op paa ham.) Det skjænder Du jo ikke paa mig for. Vel?

Holm. Nei, det var saamænd Synd, Du lille Stakkel. Og naar jeg ikke har noget meget Vigtigt ellers at bestille, saa kom Du kun til mig, saa skal jeg nok vifte Dig, saa længe til Du bliver akklimatiseret. (Han vifter hende.)

ELLEVTE SCENE

De Forrige. Fru Holm. Rosa.

(Fru Holm bliver forbauset staaende og betragter sin Mand, som vender hende Ryggen. Rosita springer hurtigt op, da hun faaer Øie paa Tanten.)

Fru Holm (afsides til sin Mand). Hvad seer jeg, Thomas? Er det paa den Maade, Du spilder din Tid? Skam Dig, gamle Menneske! Pigebørnene leer jo af Dig.

Holm (hvisker til hende bag Viften.) Tys! Jeg veed Alt! Det er Isabella! Kone, jeg vil dø paa, at hun er Isabella. Det er den sødeste, lille Pige, men forkjælet i Bund og Grund.

Rosita (til Rosa). Onkel er en rigtig rar, gammel Mand, men han er lidt lumsk; han vil gjerne fritte. Nu kommer Turen vist til Dig.

Rosa. Ja — mig skal han ikke fange.

Rosita. Maa jeg gaa lidt ned i Haven, kjære Tante?

Fru Holm. Ja, gaa Du kun i Guds Navn, Barn.

Rosita. Tak! — Jeg skal nok lade være at røre Blomsterne.

Fru Holm. Pluk Du, min Engel! Pluk saa meget, Du vil. (Til Holm.) Du er da vis paa, at det er Isabella?

Holm. Fuldkommen vis.

Rosita (til Holm.) Maa jeg saa bede om min Vifte? (Seer smilende paa Holm over Viften) Nu gaaer jeg ned og plukker en rigtig fin Buket, og den skal være til den allerelskværdigste Herre i hele Huset. Tænk Dig om, lille Onkel, saa gjætter Du nok, hvem det er. (Løber ud.)

TOLVTE SCENE

Holm. Fru Holm. Rosa.

Holm (seer henrykt efter Rosita). Nei, hvor hun er sød! Jo, det er rigtignok Isabella, Kone! Du maa gjerne bide Hovedet af mig, hvis det ikke er Isabella.

Fru Holm. Vil Du da ikke tale med den Anden?

Holm (med et overlegent Blik paa Rosa). Med hende? Nei, det er unødvendigt! Aldeles unødvendigt!

Fru Holm. Men gjør det dog, for en Ordens Skyld. — Rosa! Du er nok saa god at blive her og holde min Mand lidt med Selskab.

Rosa. Undskyld mig, kjære Tante! En anden Gang skal det være mig en Fornøielse, men nu er jeg træt af Reisen.

Holm. Træt? Bliv Du kun hos mig, jeg pleier just ikke at have Ord for at trætte Folk. Kom! Sæt Dig her i Lænestolen, saa kan Du hvile med det Samme.

Rosa. Kald heller Rosita ind igjen, bedste Onkel!

Holm. Rosita spadserer i Haven, og Rosita er desuden ikke af dem, man saadan uden videre kan jage frem og tilbage. Det gaaer slet ikke an.

Fru Holm. Naa, lille Rosa, gjør Dig nu ikke saa kostbar. Det klæder Dig slet ikke.

Rosa (blidt, men alvorligt). De har ikke forstaaet mig; jeg gjør mig ikke kostbar, men jeg er træt og ønsker Stilhed og Hvile. Tillad mig med det Samme at forklare mig med et Par Ord. Jeg skal gjøre Alt, hvad jeg kan, for at være mine kjære Slægtninge til Behag i den Tid, jeg har den Lykke at opholde mig i Deres Hus. Men naar det skeer, at jeg en enkelt Gang vil have min Frihed, saa er det, fordi jeg vil det, og saa vil jeg bede dem Begge have den overordentlige Godhed ikke at sætte Dem derimod. (Hun neier dybt og gaaer.)

TRETTENDE SCENE

Holm. Fru Holm.

Holm. Se saa! Det var en anden Historie! Nu er hun Isabella.

Fru Holm. Hvem?

Holm. Rosa naturligvis. Hørte Du ikke hendes stive, opstyltede Tale? Saae Du da ikke den Haandbevægelse, hvormed hun sagde: Naar jeg vil have min Frihed, saa er det, fordi jeg vil det! — Fuldkommen spansk og storagtig. Det er Isabella, det vil jeg dø paa.

Fru Holm. Men Du sagde jo før, at Rosita var Isabella?

Holm. Ja, vel sagde jeg det.

Fru Holm. Og Du gav mig endda Lov til at bide Hovedet af Dig, hvis det ikke var Rosita.

Holm. Ja, er det det, Du ønsker, saa vær's-artig! Bid!

Fru Holm. Hør nu, søde Holm! Er da Rosa Isabella?

Holm. Ja, det er hun rigtignok.

Fru Holm. Saa er Du altsaa vis paa, at Rosita ikke er Isabella?

Holm. Nei, det er jeg langt fra — grumme langt fra.

Fru Holm. Ja, men, Thomas, det kan jo dog umuligt være dem begge To. — Og da det er vort Ønske, at Emil skal have Isabella, saa er det mig naturligvis magtpaaliggende at vide —

Holm. Hvem hun er? Ja, mig med. Men det kan ikke hjælpe, at Du trænger paa, saa bliver jeg rent konfus. Nei, giv mig en Maaned's Tid endnu, og kan jeg saa ikke finde den rigtige Isabella ud, saa —

Fru Holm. Ja, hvad saa? Saa faaer jeg vel igjen Lov til at bide Hovedet af Dig?

Holm. Nei, Sophie, nei, det byder jeg Dig sandelig ikke tiere. Men kan jeg ikke gjætte, hvem der er Isabella, saa skal Du faae —

Fru Holm (falder ham hurtig i Talen). Murmester Petersens Landsted ude paa Strandveien. Jeg hører, at han vil sælge det, og jeg har længe havt et godt Øie til det.

Holm. Et helt Landsted? — Ja, ja, lad gaa, jeg vil ikke prutte med Dig. — Men tag Jer nu iagt, Rosa og Rosita! Nu er jeg ikke til at spøge med. Om en Maaned —

Fru Holm. Flytter jeg enten ud i det yndigste Landsted udenfor Byen — Aa, det kan jeg trænge saa meget til!

Holm. Eller Du faaer Vished om, at jeg er den klogeste Mand i Byen, — og det kan Du ogsaa trænge til, Sophie!

ANDEN AKT

(En Have. Paa Siden et Kaffebord; i Midten et Kirsebærtræ, til hvilket er sat en Stige. Under Træet en Bænk.)

FØRSTE SCENE

Holm. Fru Holm.

(ved Kaffebordet).

Holm. Lille Sophie, lad mig dog drikke min Kaffe i Ro. Nu er Du jo paa Strandveien, paa det Sted, Du havde saa megen Lyst til. Kan dette ikke stoppe Munden paa Dig for det Første?

Fru Holm. Javist er vi paa Stedet, men hvordan er vi der? Tilleie! Var det saadan, vi væddede, hvad, Holm? Har Du tabt eller ei, spørger jeg Dig?

Holm. Jo, tabt har jeg! Det vil sige, paa en Maade; men derfor har jeg jo ogsaa leiet paa tre Maaneder herude.

Fru Holm. Ja, mange Tak, for at ligge paa Landet, behøvede jeg saamænd ikke at vinde fra Dig;

det er da Noget, enhver anstændig Kjøbenhavnner veed, at han skylder sin Kone at gjøre gratis.

Holm. Men Herregud, Sophie! Du troer jo, at Du har godt af Strandluften; og den maa jo virke lige saa godt paa en Leier som paa en Eier.

Fru Holm. Nei. Det er Noget, Du ikke forstaaer Dig paa. Jeg kan ikke føle mig hjemme her, saa længe der staaer «Peterslyst» over Døren. Det støder mig, det er simpelt! Troer Du, at jeg kan have nogen virkelig Nydelse paa et Sted, som hedder «Peterslyst»?

Holm. Ja, naar det er saadan fat, saa er det bedst, jeg taler med Murmester Petersen.

Fru Holm. Ja, gjør endelig det, min Ven.

Holm. Han skal faae Lov at tage Navnet ned.

Fru Holm. Nei, Thomas, det forslaaer ikke. Du har tabt Stedet, og jeg vil have det, og det skal hedde «Sophiesro».

Holm. Hør nu, Sophie! Du raaber altid paa, at jeg har tabt, og ganske Uret har Du ikke. Der er gaaet en Maaned, og jeg er lige nær med de to Pigebørn. De smutter bort mellem Fingrene paa mig, hvergang jeg vil have fat paa Isabella. Men Feilen er, at jeg har væddet som en Dumrian fra først af. Naar jeg tabte, saa tabte jeg Landstedet; men naar jeg vandt, hvad vandt jeg saa?

Fru Holm. Ja, det bliver din Sag.

Holm. Nei, min Pige, det bliver ogsaa din. Paa den Maade bliver nemlig Gevinsten uretfærdig, og min Kone maa ikke tage imod en uretfærdig Gevinst. Men jeg vil foreslaa Dig Noget. Lad Væddemaalet gaa om igjen. Lad det gjælde i fjorten Dage til, saaledes at vi Begge kappes om at udfinde Isabella. Saa bliver der Rimelighed i Tingene.

Fru Holm. Naa, og hvis jeg vinder —

Holm. Saa er Landstedet dit; der har Du min Haand derpaa. Vinder jeg derimod, saa er vi kvit, og Du har ingen Fordring paa mig. — Vil Du?

Fru Holm. Ja, jeg er nok nødt til det, men det er virkelig en Skam af Dig, Holm; og det veed Du ogsaa meget godt.

Holm. Altsaa fra nu af gjælder det. Den Vindende maa naturligvis have gyldige Beviser for sin Paastand; enten skriftlige Attester eller de unge Pigers egen Tilstaaelse.

Fru Holm. Attester! Og Tilstaaelser! Ja, hvor skal jeg skaffe dem fra? Og vinde maa jeg, i hvordan jeg saa bærer mig ad.

Holm. Ja, det var ret, Sophie! Men skynd Dig bare lidt. Ha! ha! ha!

Fru Holm. Du veed, jeg taber, Holm! Du

veed det, og derfor fik Du saa travlt med at vædde om igjen.

Holm. Nei, paa Ære! Vis i min Sag er jeg ikke. Men jeg har jo rigtignok for lang Tid siden gjort et Skridt, som jeg lover mig Noget af. — Hør, jeg vil lige saa godt sige Dig det rentud. Vel er Du min Kontrapart, men jeg har Tillid til Dig.

Fru Holm. Nei, Tillid er Noget, jeg ikke skjætter om. Gaaer det bagefter galt for Dig, saa skal det hedde sig, at jeg har chikaneret Dig, for selv at vinde.

Holm. Du kjender mig ikke, Sophie. Nu skal Du just vide det. Jeg har skrevet til Madrid, til en gammel Handelsven af min Svoger Diaz —

Fru Holm. Ti stille, Thomas! Jeg vil ikke høre din Hemmelighed. (Holder for sine Øren.)

Rosita (er kommen ind under de sidste Repliker). Saa kom til mig, Thomas! Jeg kan nok lide at høre andre Folks Hemmeligheder.

ANDEN SCENE

De Forrige. Rosita.

Holm (forskrækket). Du? Jo, Du var ogsaa den Rette at fortælle den til.

Fru Holm. Hvordan er det, Du kommer listende, Rosita?

Rosita. Tante siger jo altid selv, at en ung Pige skal gaa rigtig let paa sine Ben.

Holm. Hvad sagde jeg til Tante? Lad mig høre, min søde Pige! Hvad var det, jeg sagde?

Rosita. Hvad Du sagde? Nei, Mage til saadan en Spørger som Onkel er, har jeg aldrig seet før. Naar Onkel engang har en Hemmelighed, og jeg bilder mig ind, at Turen nu er kommen til mig at spørge, saa vender han den, uden videre, om og spørger selv. Hvor det er slemt, at vi ikke er hjemme i Spanien, og saa at Inkquisitionen er gaaet af Brug.

Holm. Inkquisitionen? Hvorfor det, Rosita?

Rosita *(leende)*. Ja, se der er Onkel igjen og spørger! Jeg vidste det nok, Du kunde ikke dy Dig. — Jo, Onkel, havde den hemmelige Ret været igang endnu, saa var Du bestemt bleven Storinkvisitor — paa min anbefaling.

Holm. Aa! Du er ret en lille Fjante!

Rosita. Ja, Onkel, nu er Du beskeden, men jeg veed bedst, hvor meget Talent Du har. Troer Du, jeg har glemt den gamle, sorte Lænestol, som Du satte først mig og saa Rosa i, da Du holdt Forhør over os ved vor Ankomst? Hvor er den Stol bleven af, Tante?

Fru Holm. Den var jo ikke værd at flytte ud paa Landet.

Rosita. Ja, Onkel savner den dog vist. For ham var det et rart Møbel at have i Nærheden. Jeg blev kold af Angst, naar jeg sad i den. Det var saadan en Blanding af en Pinebænk og en Skriftestol.

Holm. Ja, Du seer, lille Rosita, Skriftestolen har jeg ladet blive, hvor den var. Det være langt fra mig at plage Eder mere med Spørgsmaal, og jeg vilde ønske, jeg kunde sige det Samme om Sophie.

Fru Holm (afsides). Saa! Nu gaaer han hen og kyser dem for mig.

Holm. En er Isabella, En er Maria; hvem, det kommer ikke mig ved. Føler Du engang, at Du ikke længer kan tie, saa gaa til min Kone, jeg er ikke mere nysgjerrig.

Fru Holm (sagte, til sin Mand). Nei hør, din Hykler, nu gjør Du det snart for grovt!

Rosita. Ja, Onkel er mageløs — ogsaa som Ægtemand. Neppe faaer Tante Lyst til at ligge paa Landet, før vi strax flytter herud.

Holm. Ja, min Pige, troer Du, at det er nok for Sophie, saa tager Du rigtignok fejl.

Rosita. Hvad behager?

Fru Holm. Jo, vist, Thomas, det skal være nok. — Holm vil endelig forære mig hele Stedet, men det vil jeg ikke vide noget af. Han er saa opmærksom,

og en opmærksom Mand, Rosita, er en Skat, der ikke maa misbruges. Naar Du engang gifter Dig, saa vær nøisom, min Pige! Tag mig til Exempel! Mig er en Buket fra min Mands Haand mere velkommen end et helt Landsted. Kom, Holm! Skal vi saa gaa en lille Tur ned ved Vandet, inden Solen bliver for hed? — Hører Du? Du var nok falden i Tanker?

Holm. Ja, jeg stod og tænkte paa, at Du er nøisom, Sophie. Naar er Du bleven det?

Fru Holm. Regn det selv ud, min Ven! Jeg begyndte at blive nøisom, lige i det Øieblik, da Du holdt op at være nysgjerrig.

Holm. Naa, dengang! — Ja lad os saa gaa.
(Holm og Fruen gaa).

TREDIE SCENE

Rosita. (Strax efter) Rosa.

Rosita. Herregud, der gaaer nu Onkel med Tante under Armen og seer virkelig saa rar og skikkelig ud, og saa er han saadan en — (Faaer Øie paa Rosa, som kommer med en Bønnebog i Haanden). Rosa! Rosa! — Hvor hun giver sig Tid! Hun kommer Skridt for Skridt med Bønnebogen i Haanden. — Har Du været i Kirke?

Rosa. Nei, jeg vilde gjerne have hørt Messe, men jeg turde ikke tale til Onkel derom. Du veed nok, han er lidt vanskelig med sine Heste.

Rosita. Ja, søde Rosa! Skylden er ikke min, men jeg er bange for, at nu faaer Onkel snart at vide, for hvem af os To, han skal lade spænde for.

Rosa. Hvad vil det sige?

Rosita. Han har skrevet til Madrid, for at faae rigtig Besked om os.

Rosa. Er det muligt?

Rosita. Ja, jeg opsnappede rigtignok kun et Par afbrudte Ord, men Onkel blev saa bange for, at jeg havde hørt dem, at jeg gjættede mig til Resten.

Rosa. Lad os ikke tabe Modet. Maaske faaer Onkel slet intet Svar. Vidste vi, at han fik, kunde vi narre ham ved at gifte os, inden Brevet kom. Saa veed Du, løses vor Hemmelighed af sig selv, og Onkels Triumf var forspildt.

Rosita. Ja, det var morsomt! — Men har Du da Nogen at gifte Dig med, Rosa? Jeg har Ingen — som jeg kan lide.

Rosa. Og Emil?

Rosita. Ja, han!

Rosa. Har han ikke sagt, at han elskede Dig?

Rosita. Jo, det siger han hvert Øieblik; men det er ikke Andet end Narrestreger og Børneleg alt-sammen. Ikke for det, men det er ogsaa kjedeligt, Rosa, at jeg bliver altid behandlet som et Barn.

Rosa. Hvis er Skylden, min lille Rosita?

Rosita. Jeg veed det nok, det er min egen, men hvad kan jeg gjøre for det? Naar jeg hører Nogen le, saa er det mig altid, som om de kaldte paa mig, og jeg maatte svare af fuld Hals. Jeg leer omkap med Emil, lige til han er borte; saa ærgrer jeg mig over mig selv, at jeg ikke er mere fornuftig. Gud give, jeg havde et rigtig værdigt Væsen! Saa værdig som Tante — eller ogsaa som Du, Rosa! Det kunde være nok for det Første. — Hvordan bærer Du Dig egentlig ad? Hvad? Det kunde Du gjerne lære mig.

Rosa. Jeg kunde maaske, men jeg vil ikke. Et tillært Væsen vilde aldrig klæde Dig.

Rosita. Troer Du heller ikke, det vilde hjælpe, om jeg satte et alvorligere Ansigt op? — Saadan, for Exempel.

Rosa. Nei, nei, Rosita, lad det være. Du kan godt beholde dit lille, milde Ansigt, og dog bringe Fætter Emil til at føle, at der er en Skranke mellem ham og Dig, som han ikke som en vilter Dreng kan sætte over i et Spring. Selvfølelsen boer indeni os, og maa aldrig antydes ved strænge Blikke og Rynker i Panden.

Rosita. Selvfølelsen boer indeni os! — Ja, det var en Lykke, Du sagde mig det, Rosa. Nu — da jeg veed det, nu føler jeg den ganske tydeligt. Saa

tidt, naar jeg var allermest munter, var det, som om Noget vilde standse mig og holde mig tilbage. Jeg tænkte aldrig over, hvad det var, men det har været Selvfølelse. — Farvel saa længe, Rosa, og Tak!

Rosa. Hvor vil Du nu hen?

Rosita. Hen at lede om Emil allevegne. Jeg tænker nok, han er i Haven. Hvis ikke, kiger jeg ind i Billardstuen efter ham. Jeg maa jo endelig vise ham, at jeg har Selvfølelse. (gaaer.)

FJERDE SCENE

Rosa. Ludvig.

Rosa (alene). Den lykkelige Pige, hun er allerede hjemme her som i Spanien. Alle kommer hende imøde, mig er der Ingen, som bryder sig om.

Ludvig. God Morgen, Rosa! Hvor Luften er frisk og oplivende idag. Føler De det ikke ogsaa? Paa saa smuk en Morgen saae jeg Dem heller med et Par Blomster i Haanden, end med den evige Bønnebog.

Rosa. Jeg har forsømt Messen, og det er jeg ganske bedrøvet over.

Ludvig. Hvor det er en Lykke, at De kom til Danmark. Der er Spiren til en Nonne i Dem, men her, Gudskelov, her kan De ikke tage Sløret, selv om De nok saa gjerne vilde.

Rosa. Saa kan jeg reise hjem igjen. Ja, De

spøger, men det gør jeg ikke. Jeg har tilbragt nogle af mine Barndomsaar i et Nonnekloster. Det var et godt og venligt Hjem, og der er Øieblikke, hvori jeg længes efter det.

Ludvig. Aa, tal ikke saadan! De bedrøver mig.

Rosa. Hvorfor? Ja, var jeg Rosita, det var en anden Sag. For hende tegner Verden sig lyst og smukt, og hun kan nyde den. Men jeg!

Ludvig. Og jeg, jeg siger Dem, De har en langt rigere og dybere Livsfylde i Dem end Rosita. Skal den begraves i en Nonnes udtørrede, ledige Tilværelse?

Rosa. Vore spanske Nonner er ikke ledige, Fætter. Langt fra. De er ofte Kunstnerinder i al Ringhed og Ydmyghed. Alt giver dem Stof, intet forsmaaer de. Af Muslingskallen, som Floden skyller op, af en Haandfuld Mos og af den brogede Fjer, som Fuglen fælder, naar den i sin lette Flugt svinger sig over Klosterhaven, af alt dette bygger Nonnerne Grotter og Slotte, som ofte sælges til høi Pris. De glæde sig ved deres Arbeide, og saaledes gaa de, halv i Leg og halv i Bøn, roligt igjennem Livet. Naar hvert Haar paa deres Hoved er blevet hvidt, er de endnu kun Børn af Forstand og Hjerte. Og Barn, er det ikke det Bedste, man kan være og blive?

Ludvig. Jo, naar man er feig og vil unddrage sig al Livets Strid og Møie. Vil man krybe i Skjul for sin Bestemmelse og folde sine Hænder istedetfor

at bruge dem, saa kan man dø som et Barn, uplettet, men ogsaa uprøvet.

Rosa. Maal ikke mig med Dem selv, Ludvig. De kan være stolt af Deres Virksomhed, De, som allerede er Onkels høire Haand. Men jeg, en stakkels svag, ung Pige, hvad kan jeg vel udrette?

Ludvig. De kan vække Alt, hvad der er godt, hos den Stærkere, det er Deres Kald, og det er langt smukkere end vort. De taler om min Flid? Den er mig ikke medfødt; jeg blev kun flittig for min Moders Skyld. Som ungt Menneske kunde jeg ligge halve Dage paa Markerne og se Skyerne trække forbi, og drømme om, hvor stor en Digter, jeg vilde blive. Da døde min Fader, og Moder kom hertil, svag, bedrøvet og fattig; jeg var nu hendes eneste Støtte. Jeg sagde Farvel til alle mine Luftkasteller og vendte mig til Handelen, som var mig forhad, bestemt paa at trække det tunge Læs, selv om jeg skulde segne derved. Jeg segnede ikke. De uendelige Talrækker fødte sig let og klart i hinanden, den tørre Correspondance ligesom skrev sig selv. Kort sagt, det Arbeide, som jeg var gyst tilbage for, det blev mig en trofast Ven, nu, da det gjaldt om at befri min Moder fra Fattigdom og Nød.

Rosa. De er et sjældent Menneske, Ludvig.

Ludvig. Ja, det sagde min Onkel ogsaa; han holdt mig for et industrielt Geni, da han ikke anede den egenlige Drivfjeder til min Flid. Rundhaandet

aabnede han mig Veien til dristige Spekulationer, og Alt gik godt, indtil min Moder blev farlig syg. «Ludvig,» sagde hun til mig, da hun saae mig maalløs af Sorg, «hør min sidste Bøn. Hidtil har Du arbejdet for min Skyld, hold ikke op, naar jeg er borte. Byg freidig videre, min Søn, Dit Hus vil aldrig staa tomt, thi Du har lagt Grundstenen i Kjærlighed.»

Rosa. Stakkels Ludvig! Det var et smerteligt Tab.

Ludvig. Jeg adlød hende; ved uafbrudt Flid har jeg siden den Tid forøget min Formue. Mine lystige Kammeraters Adspredelser lokkede ikke mig, og jeg levede stille hen, indtil to unge Piger betraadte dette Hus. Da Sløret pludselig fløi fra deres friske Ansigter, da var det mig, som om den Ene, med de blide, alvorlige Træk og den milde Stemme, bragte mig Hilsen fra min Moder. Derfor, Rosa, har jeg talt fortroligere om hende til Dem, end til nogen Anden. Ogsaa De har været oprigtig imod mig, maaske endog sagt mere, end De selv vilde, da De talte om Rositas lykkeligere Udsigter. Men vær rolig, hos mig er Deres Hemmelighed sikker.

Rosa. Det veed jeg.

Ludvig. Men Et endnu. Føler De virkelig hos Dem et indre uimodstaaeligt Kald til Klosteret, saa tør jeg Intet sige. Men prøv Dem selv, for min Skyld og for Deres egen! Thi, naar en Mand lægger sin Lykke i Deres Haand, og De kan elske ham, og

dog, af misforstaaet Fromhed, støder ham tilbage, saa, Rosa, river De mere ned, end De nogensinde kan reise op igjen, om De saa byggede Taarne af Sneglehuse og Fuglefjer, der naaede helt op til Himlen. (Gaaer).

FEMTE SCENE

Rosa. Rosita.

Rosa. I Kloster — hvad skulde jeg nu i Kloster? Han elsker mig! Derfor vil jeg takke Gud hver Time af mit Liv, men aldrig, aldrig i et Kloster.

Rosita (kommer løbende ind). Nu kommer han! Nu kommer han!

Rosa. Hvem? Ludvig?

Rosita. Nei, Emil naturligvis. Jeg saae ham skraa ned imod denne Del af Haven. Ja, Hans Høihed, Hr. Ludvig mødte jeg ogsaa, men han saae mig ikke. Han stirrede op mod Himlen, som om han søgte Stjerner ved Middagstid. Du kan tro, han bilder sig noget ind. Det er egentlig komisk! Naar det endda var Emil, men saadan en stakkels Fyr, som ingen Verdens Ting eier, og som —

Rosa (blidt). Rosita! Skal man fornærme Nogen, fordi han er fattig?

Rosita. Ja, saadan er jeg! (Kaster sig om hendes Hals). Kjære Rosa, jeg glemmer altid, at vi ikke er lige rige begge To. Skjænd kun paa mig.

Rosa. Nei, tvertimod, Rosita, det takker jeg Dig for.

Rosita. Hør, kunde det ikke mere Dig at skjule Dig imellem Træerne og høre paa, hvordan jeg tager imod Emil?

Rosa. Nei, Rosita, jeg hørte dog vist Ingenting.

Rosita. Jo, se, naar Du stod der, for Exempel, saa maatte Du da sagtens kunne høre. Jeg skal nok tale høit.

Rosa. Om Du saa stillede mig lige imellem Dig og Emil, saa er jeg bange for, at det dog kun blev lidt, jeg hørte. — Du seer saa forundret paa mig? Min egen Rosita, min lille Søster! Jeg er saa lykkelig! Men jeg er nylig bleven det; endnu har jeg ikke lært at juble saa glad som Du. Spørg mig ikke, men bliv Du kun rolig her og tag imod Emil. Dette er den smukkeste, den allervenligste Plet i hele Haven. Se Dig om, hvor Alt blomstrer omkring os. Bliv her, Rosita! Jeg troer Lykken selv voxer paa dette Sted.
(Hun omfavner Rosita og gaaer.)

SJETTE SCENE

Rosita. (Lidt efter) Emil.

Rosita. Hvad mener hun! Det kan jeg ikke forstaa. Men underligt nok er det, at netop nu, da jeg har isinde at være sat, saa giver Rosa sig til at være munter! Der er Emil! Gud give, jeg nu kunde lade være at blive rød.

Emil. Naa endelig! Men Rosita! Hvor er Du dog henne idag?

Rosita. Formodentlig hvor jeg selv har Lyst til at være.

Emil. Først spurgte jeg om Dig oppe i Huset; der sagde de, Du var nede ved Springvandet; da jeg sprang til Springvandet, hed det sig, at Du var i Pavillonen, og da jeg kom til Pavillonen, saa var Du her.

Rosita. Og tør jeg spørge, hvem der gav Dig de Oplysninger?

Emil. Det gjorde Jens og saa en gammel Kjælling, som laa og lugede ved Springvandet.

Rosita. Det er virkelig fine Spioner, Du har, Emil. Jeg vilde ønske, at Du havde saa megen Agtelse for mit Kjøn og min Alder, at Du idetmindste ikke udsatte mig for saadanne Menneskers Domme.

Emil. Domme! Hvem Fanden spørger om en Lugekones Dom, Rosita? Du er nok ikke i godt Humør idag? Maaske har jeg Noget her, som kan formilde Dig.

Rosita. Saa? Hvad skulde det da være?

Emil. Igaar sagde Du jo, at det var Skade, at alle Billetter var borte til den Concert, som den fremmede Sangerinde giver imorgen. Det var mig nok. Imorges red jeg til Byen. Ja, jeg vil ikke

rose mig selv; jeg vil kun sige Dig, at det er umuligt at faae en eneste Billet — og jeg — har skaffet en hel Loge. — Hvad synes Du om det? Den er din, Rosita, og Du kan bede med Dig, hvem Du selv vil.

Rosita. En hel Loge?

Emil (holder Billetten højt i Veiret). Ja, her er Billetten.

Rosita. Kom med den, Emil.

Emil (som før). Ja, tag den selv, lille Frøken.

Rosita. Nei, mange Tak, nu skal jeg slet ikke have noget af den.

Emil. Hvad behager?

Rosita. Ja, jeg spørger Dig blot, Emil: Havde Du budt din Moder en Billet paa den Maade?

Emil. Spørg heller, hvordan jeg havde budt min Oldemoder den. — Saadan som jeg har jaget om efter den Billet! Og det paa en Søndag, da alle Andre lægger Hænderne i Skjødet. Nei, hvor jeg er dum! Det er ordentlig rørende, saa dum jeg er!

Rosita. Ja, stakkels Emil! Og jeg havde netop saa gjerne villet have en rigtig klog Fætter! Gud veed, hvordan saadan En havde baaret sig ad.

Emil. Det kan jeg snart sige Dig. Han havde lystret sin Faders og Moders Befalinger. Han havde smigret og bukket for Dig, saa længe til han havde udforsket, om Du var Isabella eller Maria. Var Du

Maria, saa havde han vendt Dig Ryggen, var Du Isabella, saa havde han ægtet Dig. Se, nu veed Du, hvordan han havde baaret sig ad; og siden Du skjønner saa lidt paa mig, saa havde Du nok fortjent at have saadan en rigtig klog — og nederdrægtig Fætter.

Rosita. Fy, skam Dig!

Emil. Men jeg Enfoldige! Jeg holder af Dig, som Du er, og dine Øine lyser lige klart for mig, enten Du hedder Isabella eller Maria. Jeg elsker Dig med alle dine Feil, med al din Vildskab og Flygtighed; thi flygtig er Du! Selv nu, Du troer, Du staaer ganske stille. Men det kan Du ikke! Der er samme Bevægelse i Dig som i Vingerne paa en Fugl, der er ved at flyve. Hvor Du er nydelig! Aa, Rosita, hvis Du vilde — og Du vil, ikke sandt? Vi skal blive saa lykkelige. Er Du rig, saa er det godt, er Du fattig, saa er det ogsaa godt; saa lader vi de Gamle brumme lidt. Det er snart forbi, og Du skal ikke mærke det; thi jeg vil elske Dig desto høiere.

Rosita. Emil! Du er god! Du er meget for god til mig.

Emil. Du smiler? Altsaa siger Du Ja! Naa, lang Betænkning vil jeg ikke vide af. En, to, tre —

Rosita *(fornærmeth)*. Se saa! Jeg glædede mig over, at Du stod saa mandig for mig, men den Glæde var snart forbi. En, to, tre, — det kan Du sige til din Hund, for at faae den til at springe, men ikke til en ung Dame, for at faae hende til at sige Ja.

Emil. Hvad skal jeg da sige? Rosita, lær mig det.

Rosita (seer op i Kirsebærtræet). Nei, hvor de Kirsebær seer deilige ud!

Emil. Saa svar mig! Sig blot et Ord. Jeg beder Dig derom. (Hun løber opad Stigen i Kirsebærtræet).

Rosita. Skal jeg kaste nogle ned til Dig, Emil? De smager virkelig ypperligt.

Emil. Rosita, gjør mig ikke rasende! Hører Du! Svar mig.

Rosita. Ja, en, to, tre — ikke sandt? Nei, min Ven. Det kan jeg ikke. Jeg maa have Lov til at betænke mig.

Emil. Hvor længe?

Rosita. For det Første maa Du lade mig faae fem Minuter til at spise Kirsebær i, og saa maa jeg — ja, jeg maa idetmindste have dobbelt saa lang Tid at betænke mig i.

Emil. Godt, et Kvarteer. Og hvor træffer jeg Dig saa?

Rosita. Aa, vi mødes vel nok engang. Det er slet ikke passende, at vi sætter hinanden Stævne.

Emil. Rosita! Jeg elsker Dig, og Du, Du morer Dig blot med at drille mig. Jeg har Hjertet fuldt af Angst, og længer end et Kvarteer kan jeg ikke vente. Rosita, min søde Pige! Du maa endelig ikke være

vred. Det er Dig selv, der driver mig dertil. Du har forlangt et Kvarteer til at betænke Dig i. Det skal Du faae, men Du er nok saa god at tage din Betænkningsstid i Kirsebærtræet.

Rosita. I Kirsebærtræet? Jo vist!

Emil. Jeg kjender Dig; kommer Du først ned, saa faaer Du andre Ting i Hovedet. Saa vil Du have Opsættelse, og saa piner Du mig, Gud veed hvortil! Det var dit eget Indfald at stige op i Træet; jeg havde aldrig turdet foreslaa Dig det; men siden Du nu en Gang er der, saa maa Du undskyldes, at jeg tager Nytte deraf.

Rosita. Emil! Jeg vil ned, strax.

Emil. Ja, vent blot et Øieblik! (Tager Stigen.) Saa! Nu har jeg taget Stigen bort.

Rosita. Emil, jeg hader Dig! Jeg siger Nei! — Hører Du, jeg behøver ingen Betænkningsstid. Jeg siger Nei! Nei, hundrede Gange Nei! — Sæt Stigen til, og lad mig strax komme ned.

Emil. Ja, men først naar Kvarteret er forbi. I dette Øieblik taler ikke Du, Rosita, men din Vrede; naar jeg er borte, fordeler den sig lidt efter lidt. Du sidder deroppe mellem Bladene og tænker Dig om, medens Fuglene kvidre omkring Dig. Og naar jeg endelig kommer skjælvende af Frygt, saa stiger Du som en Dronning med et Ja paa Læberne ned fra Dit grønne Dommersæde. Aa, Rosita, sig ikke Nei,

ellers gaer jeg ud i den vide Verden med min Stige, og Du kommer aldrig ned paa Jorden igjen. (Han gaer med Stigen.)

SYVENDE SCENE

Rosita (i Træet). Han gaer virkelig! Ja, det var dengang, jeg havde Selvfølelse. Det kom jeg galt fra. Nu kan jeg sidde her og kneise paa en Kirsebærgren, og jeg kan i det Høieste med al min Selvfølelse skræmme Spurvene fra Frugten. Naar jeg blot kunde kalde paa Nogen, men Rosa er langt borte, og de Andre vilde kun gjøre Nar ad mig. (Kiger ned) Nei, mange Tak, det tør jeg ikke, det er alt for høit. Nei, jeg maa vente, til han kommer tilbage, og jeg kan sige Nei, thi Nei siger jeg, ganske bestemt. Om jeg saa skal dø af Sorg bagefter, saa kan jeg ikke være Andet bekjendt.

OTTENDE SCENE

Rosita (i Træet.) Holm. (Siden) Fru Holm.

Holm (med et Brev i Haanden). Hurra! Endelig er jeg ved Maalet og her svinger jeg min seirende Fane høit iveiret. Hvad det var for en lysende Idee at skrive til Madrid! Hvor de vil forbauses, disse Smaapiger, naar jeg pludselig træder frem og siger: «Velkommen, Donna Isabella!» og derpaa med Tordenstemme: «Fy, listige Maria!» Det vil blive et stolt Øieblik. Og Væddemaalet slap jeg helskindet fra med det Samme.

Der kommer Sophie spadserende. Hvor hun breder sig i Haven, som om den hørte hende til. Nei, nei, min gode Fru Holm! Den Gang blev de ikke Proprietær!

Fru Holm. Se her, Holm, jeg gaaer og tænker paa, at (peger med Parasollen) naar man gjorde et Klip i de Træer, saa fik man en rar Udsigt til Stranden.

Holm. Ja, lad Værten om det, og kom Du hen og gratuleer mig, min Ven! (Omfavner hende.) Sophie, Du omfavner en Sphinx.

Fru Holm. Men, hvordan har Du det, Thomas?

Holm. Tak, godt, min Engel! Der er kommen Svar fra Madrid.

Fru Holm. Fra Madrid? Ja, saa god Nat, mit Landsted.

Holm. Her seer Du Brevet.

Fru Holm. Ja, den Fornøielse havde jeg gjerne undværet.

Holm. Vil Du da have, at Emil skal gaa feil og tage en fattig Pige?

Fru Holm. Ja, for mig gjerne.

Holm. Men Sophie! —

Fru Holm. Du er jo rig, Holm. Du kan nok taale det og mer til.

Holm. Men Sophie! Du er jo aldeles demoraliseret.

Fru Holm. Ja, det kan jeg takke Dig for. Havde Du undt mig denne lille landlige Plet, saa havde jeg været from som et Lam.

Holm. Ja, men Pletten koster 30000 Kroner, og det var dyr Græsning for det Lam.

Fru Holm. Og det vil jeg sige Dig, at, naar vi veed, hvem der er Maria, saa skal hun ud af Huset og det strax.

Holm. Som Du vil! Men hvis det nu var den lille Rosita, er det saa ikke nok at flytte hende op paa Kvisten?

Fru Holm. Rosita! Hun skal just bort. Hun, med det farlige, indsmigrende Væsen, er hun saa uforskammet ikke at eie en Skilling, saa er hun utilgivelig. Hun maa endelig ud af Huset. Giv mig Haanden paa det.

Holm (rækker hende Haanden). Her da. Er Du nu fornøiet? — Au! au! Hvad var det?

Fru Holm. Ikke Andet end et Kirsebær, som blæste ned. Vi staaer jo lige under Træet. — Naa, skal det kostbare Brev da ikke brækkes idag?

Holm. Ja, kostbart har det været mig, jeg maatte ud med en uforskammet Porto. Men det lader ogsaa til at være fuldstændigt. Der følger en hel Kasse

med, som endnu staaer inde paa Posthuset. — Jeg antager, at den indeholder Pigebørnernes Døbesedler, Vaccinationsattester — kort sagt, Alt, hvad der hører til. — Vil Du høre Brevet paa Fransk eller Dansk? Mig kommer det ud paa Et.

Fru Holm. Paa Dansk.

Holm (læser.) «Høistærede Herre! Det har været mig en sand Hædersbevisning at modtage Deres Velædelheds Brev, jeg sender Dem min ydmygste Hilsen og Tak og beder Dem i mit Navn at kysse Deres naadige Frues Hænder.» — Ja, Sophie, det er vel ordentligst, at vi gjør, hvad han siger? (Kysser Fruen paa Haanden.) Saa! Nu er det fra Haanden, nu gaaer vi videre. Det lader ellers til at være en grumme høflig Mand. (Læser.) «De har ganske Ret i, at jeg har staaet i nøie Handelsforbindelse med den afdøde Hr. Diaz; dog maa jeg benægte at have været lige saa indgaaet med de unge Frøkener. Jeg er en ældre Mand, min Herre! — og «garçon par choix» — garçon: Pebersvend — par choix: af Valg. Han er Pebersvend af Valg. (Læser.) «Dog erindrer jeg engang at have besøgt Sennor Diaz udenfor Kontoret, hvilken Visit, høistærede Herre! nu i høi Grad glæder mig, da den sætter mig i Stand til at ende Deres Uvished. Jeg mindes tydeligt begge de omtalte unge Damers høist forskjellige Væsen. Den Ene sad ved et Bord og bød mig med megen Anstand en Kop Chokolade. Da jeg modtog den med dybe Buk, havde jeg en Fornemmelse, som om hun klappede

«mig paa Ryggen. Jeg blev ganske rød, da jeg mindst
 «havde ventet en saadan Fortrolighed fra den Kant;
 «men et tilfældigt Blik i et Speil viste mig den anden
 «unge Frøken, som, idet hun stod bagved mig, og paa
 «en overdreven Maade efterbede min Hilsen, samtidig
 «søgte at befæste en lang, hvid Papirstrimmel, en Art
 «Hale, paa min Ryg». — Det var naturligvis Rosita,
 den lille Vildkat.

Fru Holm. Ja, og det var naturligvis Rosa,
 som skjænkede Chokolade.

Holm (læser). «Jeg haaber, min Herre! at De i
 «denne Skildring let vil genkende Deres unge Niècer.
 «Sluttelig maa jeg tilføie, at jeg nøie mindes enhver
 «Omstændighed ved dette Besøg. Det Eneste, jeg
 «har glemt, er, hvem af de to unge Damer, der var
 «Datteren i Huset og hvem Niècen. Men, høistærede
 «Herre! med Deres Forstand og med den kraftige
 «Hjælp, jeg nok tør sige, at jeg har givet Dem i
 «disse Linier, vil De snart komme efter Sandheden,
 «og en Mand som Dem giver man — om jeg saa
 «maa udtrykke mig — dog ikke» (standser) «des noi-
 «settes cassées» — noisettes? — Nødder — «giver
 «man dog ikke knækkede Nødder i Munden. I glad
 «Bevidsthed om at have vist Dem en væsentlig Tjeneste,
 undertegner jeg mig

Deres sande og underdanige Tjener

Felix Alfonso Diego de Marasilia.»

Jeg troer, han er bindegal! Det faaer jeg jo ikke
 det Ringeste at vide af. Hvad siger Du?

Fru Holm. Jeg siger, saa mange Postpenge var det Brev ikke værd.

Holm. Stop, Sophie! Lad os ikke gjøre Manden Uret; her er et Postscriptum. Pas paa, nu kommer det. (Læser.) «I dette Øieblik falder det mig ind, min Herre!» Hvad sagde jeg? Nu falder det ham ind — (Læser.) «Det falder mig ind, at det muligvis kunde interessere Dem at se — at se — un échantillon — de laine — de mouton — Faareuld! — en Prøve paa Faareuld, hvoraf jeg forsender store Partier mellem Aar og Dag. Haabende, at det vil være Dem velkomment, tilstiller jeg Dem en lille Kasse.» Kassen! Det var mit sidste Haab. Der er Faareuld i Kassen! (Læser.) «Jeg veed vel, høistærede Herre, at der ogsaa i det skønne Danmark findes Faar, men jeg troer nok, at De efter den Prøve, De faaer med dette Brev, vil indrømme, at de staa langt tilbage for de ægte, indfødte, spanske Faar». (Rosita leer oppe i Træet) Naa, saa Du leer, Sophie? Det er kjønt af Dig. Man kan sige, Du tager Hensyn til mine Følelser. Bliv Du kun ved! Vær saa god!

Fru Holm. Leer jeg? Nei, veed Du hvad, Holm, det tager Du feil i! Jeg sidder tvertimod og er saa delikat, at jeg holder mig fra at le, skjøndt jeg er nærved at kvæles. Jeg har gjort saadan Vold paa min Latter, saa jeg maaske aldrig kommer til at le mere i mine Dage. Men siden Du beder mig saa meget om at le, saa vil jeg prøve, om jeg kan — for din Skyld. (Leer.) Jo, Gudskelov, det gaaer. Du, stakels Thomas, med samt din Kasse! (Leer.) Latteren sad

fast her som en Sten, men naar jeg tænker paa dit Brev (leer.) og saa seer paa dit Ansigt! (Leer.) Saa gaar den saa deilig løs. (Hun og Rosita le begge paa samme Tid.)

Holm. Naa, det var jo rart, at det letter Dig! Le Du kun ud, og geneer Dig ikke! — Hør! Det klinger, ved Gud, som om hun lo med to eller tre Halse paa engang.

NIENDE SCENE

De Forrige. Rosa.

Rosa. Undskyld, hvis jeg forstyrrer Dem, men jeg vilde kun spørge Tante — (Hun faaer Øie paa Brevet, som Holm har i Haanden.) Hvad seer jeg? Et Brev med spansk Mærke! De har altsaa virkelig skrevet og faaet Svar?

Holm (til Fruen.) Se saa, Kone, nu har Du afilet, og nu skal jeg til at vise mig. (Høit.) Ja, Nièce, endnu vilde jeg have tiet en Stund, men da Du selv har seet Brevet, saa maa Hemmeligheden falde bort. Ja, jeg veed Alt.

Rosa. Kjære Onkel, er De vred, saa skjænd paa mig, men ikke paa Rosita.

Holm (pathetisk). Fremmede har altsaa mere Tillid til mig, end mine Egne.

Rosa. Bedste Onkel, hør mig dog.

Holm (som før). Mine Søstres Børn tav for deres nære Slægting, og jeg maatte banke paa hos Fremmede for at faae Noget at vide.

Rosita (i samme Tone som Holm). Ja, og af Fremmede fik Onkel Ingenting at vide; derfor banker han nu igjen paa hos sine Søstres Børn.

Holm (seer sig forbauset om). Hvad var det?

Fru Holm. Det var Rositas Stemme.

Rosita. Ja, her sidder jeg. God Morgen, kjære Onkel og Tante.

Holm. Understaaer Du Dig? Hvad bestiller Du deroppe?

Rosita. Jeg morer mig, Onkel, aa, saa mageløst! Den velsignede Don Diego de Marasilia! Hvis han nu kunde se mig i Speilet, saa kyssede jeg bestemt paa Fingeren ad ham, endskjøndt han er Pebersvend af Valg.

Holm. Den lille Djævlunge; hun har kiget med i Brevet.

Rosita. Nei, Onkel! Nei, det var umuligt, men Du skal ret have Tak, fordi Du læste saa høit. Aa, Rosa, vil Du ikke nok kalde paa Emil? Han er vist her i Nærheden.

Fru Holm. Aa, nei, lad Du kun Emil blive, hvor han er. Hvad har han her at bestille?

Rosita. Han har Stigen, Tante! Uden ham kan jeg ikke komme ned.

Rosa. Der gaaer han jo henne. Emil! Emil!
(Hun gaaer.)

Fru Holm. Rosita! Din Opførsel er for fri. Mere kan jeg ikke sige nu, det gjør for ondt i min Nakke; men naar Du kommer ned, saa tales vi ved.

TIENDE SCENE

Holm. Fru Holm. Rosita. Emil (med Stigen).

Rosita. Emil! Kvarteret er nok snart omme?

Emil. Og derfor har Du samlet et helt Publikum? Altsaa vil Du atter kun holde mig for Nar?
(Vil gaa.)

Rosita. Onkel! Kjære Tante! Hold paa ham, ellers løber han sin Vei med Stigen.

Fru Holm. Du er saa god at blive, Emil. Kom, sæt Stigen til Træet.

Rosita. Lad ham kun vente lidt endnu, Tante, jeg har først et Par Ord at sige ham. — Emil! Før da Du tilstod mig Din Kjærlighed, og jeg bad om Betænkningstid, saa var det ikke, fordi jeg i mit Hjerte var uvis om Svaret — nei, langtfra! Men jeg havde nogle Betæneligheder ved at erklære mig, som ikke angik Dig. I det Kvarter, jeg har tilbragt i Træet, har Vinden blæst Skruplerne bort, og et Par Fugle under mig sang høit om, at kun Du holder af mig, og kun Dig kan jeg stole paa. Derfor svarer jeg Dig rent ud i dine Forældres Nærværelse — vil Du

have mig til Kone, og har Du Mod til at overvinde Alt, hvad der vil stille sig imellem os To, saa sæt kun dristig Stigen til Træet, og tag mig ned.

Emil. Rosita! (Han vil ile hen til hende.)

Fru Holm (standser ham). Nei, Emil, tænk Dig dog om! Sætter Du nu Stigen til, saa er Du forlovet. Lad mig skaffe hende ned. Vi veed jo slet ikke, hvem hun er.

Emil. Slip mig, Moder! Jeg veed jo, at hun elsker mig, og det er mig nok.

Holm. Men ikke mig. Emil! Lad strax Stigen staa! Jeg lægger Beslag paa den, (tager Stigen fra Emil.) lovligt Beslag! For Dig er Rosita forbuden Frugt, og man sætter desuden ikke Stiger til fremmede Folks Træer. Det er imod al Lov og Ret.

Rosita. Rigtig, lille Onkel, hold Du fast paa din Stige. Du kjender Loven, kan jeg høre; men en har Du dog glemt, og det er Tyngdens Lov. Naar Frugt er rigtig moden, behøves der ingen Stige til at plukke den. Kom kun, Emil! For Dig er Frugten moden, og til Dig falder den ned af sig selv. (Hun springer ned i Armene paa Emil.)

Emil. Tak, Rosita! Nu er Du min, og nu skal Intet skille os ad. (Omfavner hende).

ELLEVTE SCENE

De Forrige. Ludvig. Rosa.

Ludvig (Da han seer Emil og Rosita). Er I allerede saa vidt? Ja, saa kom vi sidst, Rosa. — Vi udbeder os en Gratulation som det andet forlovede Par.

Fru Holm. Ja, min gode Ludvig! Dig ønsker jeg saa inderlig al Held og Lykke. Du kommer ikke mig ved, saa Du kan gjøre, hvad Du vil. Men Emil er min egen, og han faaer ikke mit Samtykke, inden jeg veed, hvem Rosita er.

Rosa. Kjære Tante og Onkel! Sig først Ja, saa følger vor Tilstaaelse lige efter.

Holm. Ja, hvorfor ikke? Kom her, Du — Du saakaldte Rosita. Jeg har jo prostitueret mig ved at holde urimelig meget af Dig, lige fra Du kom hertil. Saa det er bedst, jeg bliver ved, som jeg har begyndt. Der, tag ham! (Skyder Emil hen til Rosita) Det er dumt, hvad jeg gjør, men tag ham, i hvem Du saa er. — Saa, gaa nu hen til Sophie. Vær rigtig nydelig, og sig Ja til Alt, hvad hun siger.

Rosita. Lille Tante, vil Du slet ikke vide af mig mer?

Fru Holm (tager Rosita tilside). Jo, naar Du siger mig, hvem Du er. — Skynd Dig og sig mig det, saa giver jeg mit Samtykke. (Rosa hvisker til Fruen, hvorpaa denne fører hende hen til de Andre.) Nu veed jeg, hvem den unge

Pige er. Hun hedder Maria, hun er fattig; men hun har betroet sig til mig, og derfor giver jeg hende min Søn tilægte.

Holm. Det var en smuk, en varm Indskydelse, Sophie, maa jeg takke Dig for det!

Fru Holm (smilende). Tak selv, Thomas! Hvem vandt nu «Sophiero»?

Holm. Død og Pine, det havde jeg rent glemt! (Til Rosita). Hvorfor kunde Du ikke ogsaa tie, dit lille Fjog? (Bukker for Rosa.) Saa De er Isabella? (Til Ludvig.) Paa den Maade har Du jo igjen fundet en Skat, Du Erkeregnermester, og det endda iblinde.

Ludvig (som taler med Rosa, distrairt.) Hvad behager? (Holm forklarer sig sagte.)

Rosita. Saa, Emil! Nu veed Du, hvem jeg er. Vil Du virkelig have mig til Kone!

Emil (med nedslagne Øine). Gud, min Engel, spørg mig dog ikke saa pludselig. Du maa endelig give mig Lov at betænke mig et Kvarterstid idetmindste. (Omfavner hende.)

Fru Holm. Hvor jeg er glad, søde Holm, for din Skyld, Du har ikke været rigtig Menneske i hele den sidste Maaned. Men nu kommer vi nok i Orden igjen, nu, da Du veed, hvem Rosa og Rosita er.

Holm. Veed jeg det? Nei, Du veed det, fordi Du vil have Landstedet, og det skal Du faae. Men

jeg — jeg veed Ingenting. (Til Emil.) Idag er Du forlovet med Maria, (til Ludvig) og Du med Isabella — imorgen er det maaske omvendt. Se bare paa dem, hvor de leer, baade med Øine og Mund, de smaa Skjelmer. De er saamænd ikke færdige endnu. Gud veed, hvor tidt de finder paa at bytte Navn igjen. Og nu spørger jeg Alle og Enhver, notabene, alle Retsindige, som jeg ikke har væddet med, kan De sige mig, hvem de to Pigebørn er? Eller troer De ikke, at vi maa begynde forfra igjen med Rosa og Rosita?

EN NYTTIG ONKEL

LYSTSPIL I EEN AKT

PERSONERNE

Major Lind.

Rudolf, hans Brodersøn, Forstcandidat.

Fru Rose.

Anna, hendes Niece.

Handlingen foregaaer paa Fru Roses Gaard i det sydlige Sjælland.

(Haveparti: i Forgrunden et Bord, paa hvilket staaer en Bakke med Karaffe og Glas.)

FØRSTE SCENE

Fru Rose. Anna.

(Fruen sidder ved Bordet med et kulørt Broderi. Anna kommer udefra med en Buket i Haanden.)

Anna. Saa flittig, Tante?

Fruen. Naa? kom Du engang?
Hvor var Du henne?

Anna. Faldt Tiden Dig lang?

Fruen. Det er sidste Dag, jeg har Dig herhjemme.

Anna. Aa, ja, det er ikke saa let at glemme.

Fruen. Og kun til en lille Tur gav jeg Lov.

Anna. Da først jeg var ude i Mark og Skov,
Da lokked det mig baade fjern og nær.
Husk paa, hver en Udsigt jeg havde kjær,
Den maatte jeg, Tante, jo see igjen,
Og sige Farvel som en gammel Ven.
Jeg plukkede Blomster paa hvert et Sted —

Fruen. Og Du tog Kløver og Gaaseurt med.
 Jeg siger det ikke, Barn, for at skose.
 Men Ukrudt —

Anna. Ukrudt af ringeste Art
 Kan paa sit Blomsterblad, snehvidt og klart,
 Gjemme et Minde saa godt som en Rose.

Fruen. Imorgen tidlig Du ruller afsted
 Og glemmer snart Landet og Tante med.
 Buketten, som skal om os Dig erindre,
 Vil Dag for Dag visne og blive mindre.
 Og er Du først hjemme i Kjøbenhavn —

Anna. Selv der vil jeg føle Længsel og Savn.

Fruen. Gud, Egnen er deilig her, det er vist!
 Jeg er saa villig til den at beundre.
 Men i Længden er vor Natur lidt trist.

Anna. Og Du?

Fruen. Ja, jeg holder mest af det Muntre.

Anna. Og jeg da? Men her er jo livligt ude!
 Tidligt om Morgenens, medens jeg ligger,
 Banke alt Smaafugle let paa min Rude.

Fruen. Graadige Spurve, som kommer og tigger!
 Barn! Kan i Sligt Du Fornøielse finde?

Anna. Ja, jeg kan lide at lege Værtinde.
 Lidt grimme er mine Gjæster og graa,
 Men smukt og troligt de made de Smaa.

Og de kalde høit paa dem, som har glemt,
At Krummerne strøes Klokken sex bestemt.

Fruen. Og det vil Du savne?

Anna. Ja, og Pasop,
Og Linden, som ryster sin Blomstertop.
Og Boel, som spinder, og Møllen, som gaaer,
De solbrændte Børn med kridhvide Haar,
Og saa —

Fruen. Er der fleer?

Anna. En Eneste til —
Du veed, hvem det er — hvis selv Du blot vil,
Hun er, aa, saa god!

Fruen. Og kjender jeg hende?

Anna. Saa god som en Midsommerdag er lang!

Fruen. Du mener vist En, som aldrig kan skjænde,
Og det er just det, som gi'er Tanterang.

Anna. Du er dog den sødeste Tante —

Fruen. Ti stille!
Kom heller og hjælp mig at sy, Du Lille!
Du fylder det Hjørne, begynd kun der! —
Gud veed, hvordan Du kan more Dig her!
En Pige som Du, der er vant til Andet!

Anna. Jeg har jo sagt Dig, jeg holder af Landet —
— Her er godt at sidde! De grønne Grene
Flette et luftigt og skyggende Tag.

Fruen. Men da Du i Træer finder Behag,
 Saa maa Du vel ogsaa, skulde jeg mene,
 Ha'e Smag for en Herre, som kommer her;
 Saa rank som en Gran, saa grøn som en Bøg —

Anna. Aa, Tante, forskaan mig for den Slags Spøg.

Fruen. Blot Et endnu — siden Du elsker Træ'r,
 Det er saa morsomt, det falder mig ind,
 At Mennesket tilmed hedder Lind.

Anna. Tante!

Fruen. Nu tier jeg stille, min Pige,
 Aldrig et Ord meer om ham vi vil sige.

Anna. Blot jeg tænker paa ham, bliver jeg vred.

Fruen. Han er lidt keitet! Det gjør ham Fortræd,
 At være behændig er ikke saa let.

Anna. Nei, hvis det var saadan, havde Du Ret,
 Men han er slet ikke keitet i Grunden,
 Jeg gjør ham keitet, det har jeg udfunden.

Fruen. Jo vist!

Anna. Det er sandt!

Fruen. Ja, at Du er en Nar!

Anna. Han kan ikke udstaa mig.

Fruen. Aa, Passiar!

Anna. Jeg synes selv, det er underligt nok,
 Men at det er vist, derpaa kan Du stole.

Fruen. Gud! Skulde Lind ikke være en Blok?

Anna. Hans Søster, med hvem jeg har gaaet i Skole,
 Har ofte om Rudolf Lind mig fortalt.
 Hun var bedrøvet, at ham det tilfaldt,
 Den bedste Broder, paa Landet at være,
 Hvor han dengang Forstvæsnet skulde lære.
 Saa glad og snild ham hans Søster beskrev,
 At Billedet fast i min Tanke blev.
 Forventningsfuld jeg ham første Gang mødte,
 Alt dengang hans Væsen mig sælsomt stødte.

Fruen. Ja, husker Du første Gang, da han kom,
 Rev han mit chinesiske Sybord om;
 Mon det da var en Demonstration
 Af Had og Uvillie mod din Person?

Anna. Han talte ikke om Fanny og Hjemmet,
 Men holdt sig tilbage, som fra en Fremmed.
 Tilsidst han sig vel til Høflighed tvang,
 Men sær og forlegen hans Tale klang.

Fruen. Jeg troer nu, han er undseelig og sky —

Anna. Jeg siger Dig jo, jeg har spurgt hans Venner —

Fruen. Har Du spurgt?

Anna. Nei, hørt af Folk, som ham kjender,
 At han er langtfra, hvad man kalder bly,
 Men ret en flink og elskværdig ung Mand
 Begavet med god naturlig Forstand.
 Du seer selv, han er uheldig paa Trods,
 Og viser sig keitet — kun imod os.

Fruen. Ja, hør nu, jeg spør' Majoren, min Pige,
Om Neveuen, og hvad det Væsen skal sige.

Anna. For Guds Skyld, Tante! Nei, lad Du det
være!

Skal vi maaske gjøre Hr. Lind den Ære
At lade ham mærke, at vi ere stødte?
Det var jo, som om vore Hjerter blødte
Af Sorg over hans Ligeegyldighed.

Fruen. Ja, det gjør mit ikke, saavidt jeg veed.

Anna. Ja, mit ikke heller. Hvad mest mig trøster,
Det er, at saalidt han ligner sin Søster.
Han har Fannys Øine, men hendes Blikke
Saa lyse og fromme, dem har han ikke.

Fruen. Men hans er dog ikke den hele Brøde.
Thi hvergang han seer Dig, er Du saa stiv —

Anna. Jeg skulde maaskee komme ham imøde?
Nei, aldrig! Om det saa kosted mit Liv.

Fruen. Imøde! Nei, det vil jeg ikke sige,
Men der er jo en Middelvei, min Pige.
Jeg husker det fra mine unge Dage,
Da holdt jeg mig virkelig længe tilbage.
Men ak! Kavallererne hertillands
De har for Sligt ikke ringeste Sands.
Det er dem for fint! De kalde det koldt,
Naar man viser sig jomfruelig stolt.
Saa vendte jeg om —

Anna. Nei, hvad siger Du?

Fruen. Jeg siger — jeg var ellers Frøken endnu.

Anna. Men, Tante, din Tale er mig lidt dunkel.

Nærmede Du Dig da først til din Mand?

Hvem var det, som friede? Du — eller Onkel?

Fruen. Nei, Rose friede — jo, det gjorde han.

Vi begyndte jo med at kokettere,

Men da jeg saae Mennesket inklinere —

Anna. Hvad saa?

Fruen. Ja, saa holdt jeg rigtignok fast,

Men hvem kunde lægge mig det tillast?

Thi havde jeg ikke selv taget Manden,

Saa havde jeg seet ham ta'es af en Anden.

Vi leved' i lykkeligt Ægteskab,

Jeg sørgede inderligt ved mit Tab,

Og aldrig har jeg mit Valgsprog fortrudt,

At man skal ta'e, hvad der bliver En budt.

Anna. Saa hvis Du paany fik en Frier, Tante,

Du gjorde det Samme da om igjen?

Fruen. Aa, hvilken Idee! Ih, Du lille Fjante!

Men hvor i al Verden kom Du paa den?

Anna. Alvorlig talt! Sig mig, hvad blev dit Svar?

Fruen. Jeg har det jo godt i min Enkestand,

Og mest kom det an paa, hvem Manden var.

Anna. Saa Tante har altsaa dog tænkt paa en Mand?

Fruen. Jeg! Tænkt paa en Mand! Vil Du nu
brodere,

Istedetfor mig at examinere.

Men Anna! Anna! Hvad gjør Du dog, Barn?

Anna. Jeg træder min Naal —

Fruen. Men med høirødt Garn.

Du syer da med Rødt og ikke med Sort?

Anna. Ja, kjæreste Tante, Du maa undskylde,

Men det har jeg rigtignok længe gjort.

Fruen. Et kulsort Tæppe med Høirødt at fylde,

Det synes jeg dog —

Anna. Ja, vist er det galt,

Men vi skulde ikke saameget talt —

Fruen. Om Ting saa gyselig interessante

Som Forstcandidater —

Anna. Aa, fy dog, Tante!

Jeg mener om Alt, hvad der faldt os ind.

Fruen. Ja, kom den Herre her nu i det Samme,

Saa vilde jeg sige — (Faaer Øie paa Rudolf.) god Morgen,
Hr. Lind!

ANDEN SCENE

Fruen. Anna. Rudolf (som er standset i en lille Afstand fra
Damerne).

Fruen. De staaer i det Grønne som i en Ramme,

Behag dog at komme lidt mere nær.

Rudolf (idet han træder nærmere). Jeg stod ellers godt under disse Træ'r.

Fruen. Majoren er med?

Rudolf. Jo, Tak! — Jo, han er!
 Nei — jeg mener, snart vil han være her.
 Han blev kun lidt opholdt.

Fruen. Af en Bekjendt?

Rudolf. Ja.

Fruen. En Herre?

Rudolf. Ja, fra hans Regiment.

Fruen. Men sæt Dem dog ned! Anna, ryk Dig lidt.

Rudolf. Nei, Tak, jeg ta'er heller den Havestol.

Fruen. Saa flyt den dog først fra den værste Sol.

Rudolf. Jeg be'er! Jeg har siddet i Sol saaitid.
 (Pause.)

Fruen. Deres Onkel er ret en vakker Mand.
 Han er dog vel?

Rudolf. Aa, jo, Tak! Det gaaer an.

Fruen (afsides). See saadan! Nu gik vi igjen istaa!

Anna (afsides). Nei, hvor det er livligt at høre paa.

Fruen. Hvad siger Hr. Lind saa til denne Varme?

Rudolf. Til at sige meget, jeg mangler Kræfter.

Rudolf (reiser sig og standser Anna).

Jeg be'er! De maa ikke —

Anna.

Hvad vil det sige?

Skal jeg ikke gaa?

Fruen.

Ih, jo vist, min Pige.

Rudolf. Jeg skal Intet ha'e.

Anna.

Men naar Tante vil,

Hr. Lind holder fast!

Fruen.

Gaa Du bare til.

Anna. Men maa jeg da ikke komme forbi?

De ta'er jo i Bakken!

Rudolf.

Jeg er saa fri!

Anna. Nu slipper jeg, og la'er Dem om at bære.

Rudolf (næsten paa samme Tid). Velan! Jeg gi'er slip da,
De holder jo! (Bakken faider.)

Fruen. Ja, det skulde Du dog heller lad't være,
Hvorfor slap de paa engang begge To?

Anna. Jo, det var Hr. Lind!

Rudolf.

Nei, jeg holdt jo fast!

Anna. Ja, først holdt De paa den af alle Kræfter,
Men da jeg saa endelig vilde gi'e efter —

Rudolf. Gav jeg ogsaa efter og slap ihast.

Fruen. Men Børn! Hvem vil nu om Sligt disputere!
Hør Du! Mon der Noget paa Kjolen kom?

Anna. Nei, Tante, slet Intet at tale om,
Min Kjole kan jeg i Hast jo changere.

Fruen. Hægt ikke selv! Det vil Dig anstrænge!
Kald paa Stuepigen, hun hjælper Dig strax.

Anna. Ja, Tak, det skal jeg! Farvel da saalænge!
(Hun og Rudolf hilse formelt paa hinanden).

Pas paa! Han er ved at brække din Sax!

(Gaaer).

TREDIE SCENE

Fruen. Rudolf.

Rudolf. Fru Rose!

Fruen. Hvad nu? Gaaer De Deres Vei?

Rudolf. Jeg møder Onkel.

Fruen. Nei, vist ikke, nei.

Rudolf. Og skulde jeg ikke tilbagevende,
Før Frøk'nen er reist —

Fruen. Hvorledes? De troer?

Rudolf. Saa haaber jeg, at De vil hilse hende —

Fruen. Og sige —

Rudolf. Siig hende ikke et Ord.

Fruen (afsides). Hvad hører jeg? Skulde Anna faae Ret?

FJERDE SCENE

Fruen. Rudolf. Majoren.

Majoren. God Morgen! See her er jeg i Galop!
 Din Skjelm! Jeg vilde jo løbe Dig op.
 Jo vist, og jeg er dog temmelig let!
 Jeg spør' ikke, hvordan De Dem befinder,
 Naar jeg seer saa friske, blomstrende Kinder.
 Og Frøken Anna, hun har det da godt?

Fruen. Jo, Tak, hun kommer ret strax; hun er blot
 Gaaet op, for i Hast at skifte Kjole.

Majoren. Et heldigt Omen, derpaa kan man stole.
 I min Ungdom hændte det mig saaitd,
 At naar i et Hus jeg gjorde Visit,
 Jeg de unge Damer forsvinde saae,
 For at møde med andre Kjoler paa.

Fruen. Nei, hør, Major, den Beskyldning er grov.

Majoren. Først kunde jeg knap Finessen forstaa
 Men siden — ja, saa blev jeg ganske flou,
 Naar en Dame beholdt sin Kjole paa;
 Thi det var et Tegn, som gav mig tilkjende,
 Jeg havde neppe gjort Indtryk paa hende.

Fruen. Men Anna er —

Majoren. En fortryllende Pige.

Og jeg vilde gjerne høre Dem sige,
At jeg er Skyld i, hun klæder sig om,
Men jeg er ei ene. Nei, destoværre,
Der staaer denne opløbne, unge Herre,
Og jeg frygter for, det er Rudolf —

Rudolf. Som

Er Skyld i Frøknens Forsvinden — ja, rigtig!

Majoren. Nei, hør nu blot, hvor han gjør sig vigtig.

Fruen. Det vilde uendelig kjært mig være

At see de Herrer til Middag idag.

Majoren. Jeg takker!

Rudolf. Jo, Tak!

Majoren. Vi skal ha'e den Ære.

Fruen. Det var rart, saa er det en afgjort Sag.

Men jeg har jo endnu en Bøn, Major!

Den er kun lille —

Majoren. Hvorfor ikke stor?

Til Fru Rose siger jeg aldrig nei,

Og jeg haaber, Fruen tænker som jeg.

Fruen. Naturlig! Men for at komme tilbage

Til Sagen: De sjeldne, fremmede Bønner,

Majoren gav mig, de er mig til Plage.

Majoren. Hvad hører jeg?

Fruen.

Ja, thi saavidt vi skjønner

Baade min Gartner og jeg, ja, saa kommer
De ikke op, før maaske næste Sommer.

Majoren. Til næste Sommer! Nei, har jeg hørt Mage!
Jeg købte dem dog hos en Mand fra Berlin,
Som var her i Byen en halv Snes Dage.
Paa Indsvøbspapiret stod paa Latin —
— Jeg bad ham nemlig at gi'e mig en Art,
Som kom hurtig op, og voxede snart,
Og der stod hurtigvoxende, paastod han.

Rudolf. Du veed —

Majoren. At de lyve, men dog at sætte
En Løgn med Latin paa en Etikette —
Nei, de skal sgu op! Lad dem faae dygtig Vand!

Fruen. Jeg vilde helst havt Majoren lidt hen
At see paa de Bønner.

Majoren. Aa, ja, saamænd!
Men hjælper det?

Fruen. De er en praktisk Mand,
Og jeg troer paa Dem og Deres Forstand.

Majoren. Jeg skal see paa Jorden, alt hvad jeg kan!
Hvem veed. Mine Øine og Deres Tro
Kan maaske faae Bønnerne til at gro.

(Vil gaa med Fruen, men standser).

Tillad, jeg vilde blot spurgt min Neveu —

Fruen. Saa gaaer jeg forud —

Majoren. Jeg følger!

Fruen. Adieu!

(Gaaer).

FEMTE SCENE

Rudolf. Majoren.

Majoren. Naa! A nous deux! som man siger paa
Fransk.

Hvordan har Du, Rudolf, det Forspring brugt,
Jeg gav Dig? Det har dog vel baaret Frugt?

Rudolf. Mærkværdigt.

Majoren. Saa staa dog ei der saa spansk.
Kom nærmere! Siig, hvad med gylden Skrift
Jeg tegne skal paa din Krønikes Blade?
Fortæl! Hvad var nu din første Bedrift?

Rudolf. Jeg vælted en Bakke med Limonade.

Majoren. Du lyver!

Rudolf. Nei, Onkel, jeg praler ikke.
See! Ved dine Fødder Skaarene ligge.

Majoren. Men Pigen, til hvem Du vilde Dig vende,
For kjækt hendes unge Hjerte at smelte.

Rudolf. Ak, Onkel, desværre, det var jo hende,
Over hvem den Limonade jeg hældte.

Majoren (slaaer Hænderne sammen).

Saa er det vel derfor, hun skifter Kjole?

(Rudolf nikker).

Majoren. Nei, ingen Dreng, som endnu gaaer i Skole
Kan bære sig mere forbandet ad.

Rudolf. Ti stille dog! Troer Du, jeg selv er glad?
Jeg forstaaer ei, hvordan det kan gaa til.
En Dæmon maa drive med mig sit Spil.
Fra det første Minut, jeg hende saae
Og blændet af hendes Skjønhed løb paa —

Majoren. Og rev Fruens Sybord om! Ja, din Stakkel!
Jeg husker jo nok, der blev et Spektakel!
Garn, Fingerbøllet — Gud veed hvad for Ting —
Rulled og trilled paa Gulvet omkring.
Jeg maatte paa Knæ —

Rudolf. Ja, morsomt det klinger.

Men fra den Dag alt mit Uheld udspringer,
Og med denne ene Dumhed begynder
En talløs Række af lignende Synder,
Hvis Minde som Spøgelse gik igjen
Og mig rent ud af Concepterne bragte,
Hvergang fuld af Haab jeg var iilt herhen,
For Annas yndige Træk at betragte.
Det hjalp slet ikke, jeg kjæmped imod.
Nei, Tanken kom som en rivende Flod,
Der skylded Fornuft og Alt med sig bort:
Mon hun husker, at Du sidst kom tilkort?

Og, mon Du er ligesaa snild idag?
 Jeg fandt et eget, et djævelsk Behag
 Deri, at jeg Tankerne baglænds sendte
 Til alle de Uheld, som sidst mig hændte.
 Men ak! Min Betragtning blev sjelden lang.
 Thi medens til Grublen jeg gav mig hen,
 Jeg gjorde Historien om igjen
 Tidt dobbelt saa galt som forrige Gang.

Majoren. Men, Rudolf, det kan jeg ikke begribe,
 Du som ellers baade kan gaa, og staa,
 Og snakke --

Rudolf. Naar det ikke kom an derpaa.

Majoren. Du er min Neveu, og Du kommer i Knibe!
 Mon hun synes om Dig? Jeg mener, Niecen?

Rudolf. Der er noget Kjøligt i hendes Væsen,
 Som stadig gjør mig end mere forsagt:
 Tidt, naar det straalende Øie hun hviler
 Paa Dig eller Tanten, medens hun smiler,
 Aa, hvor jeg da føler stærk hendes Magt.
 Vendte mod mig hun saa lysende Blikke,
 Troer jeg hver taabelig Frygt var forsvundet.

Majoren. Er Du for keitet, saa gjør hun det ikke.

Rudolf. Hun kan kun løse, hvad selv hun har bundet.

Majoren. Er det dit Alvor? Og vil Du forlange,
 At Pigen skal først om Kjærlighed tale?
 Skal hun være modig, og Du være bange?
 Jeg troer sgu, I unge Mandfolk er gale.

Rudolf. Jeg hende saa ofte Kjærlighed lover.

Majoren. Og naar?

Rudolf. Naar jeg gaaer i Skoven alene

Under de skyggende Bøgegrene.

Aa, var det endnu, som Bøgerne melde

Om Fabeltid, da det voxende Siv

Kunde faae Mæle og kunde faae Liv,

For hvad det hørte igjen at fortælle!

Naar Anna da vandred til Skoven hen,

Overalt fik hun Hilsen fra sin Ven —

Der kunde hun ikke sit Øre lukke.

Nei, høit fra Træernes stolteste Kroner

Maatte hun høre min Kjærligheds Sukke.

Og vendte hun sig til den anden Side,

Det hjalp ei, hun fik det atter at vide.

Thi stærk som før, skjøndt i mildere Toner,

Det ringed fra Blomsternes Klokker blaa,

Det hviskedes fra hvert susende Straa.

Ja, hun vilde høre det allevegne,

Fra Egens Løv til den viftende Bregne!

Og, Onkel, hvor kunde hun blive kold,

Naar den stumme Skov blev Elskovsherold?

Majoren. Ja, saa! — Det er Dig, som ikke kan tale?

Rudolf. Nei, ikke til Anna!

Majoren. Gi'er Du fortabt,

Saa raader jeg —

Rudolf. Hvad vil Du anbefale?

Majoren. Mig selv. Jeg er som til Taler skabt.
 For Dig finder ingen Mirakler Sted.
 Tier vi, saa tier Træerne med.

Rudolf. Men, Onkel!

Majoren. Hvem sukker for Veir og Vind?
 Nei, suk, naar det bringer Dig Noget ind.
 Men hør! Da den Lille reiser imorgen,
 Saa maa jeg, som sagt, til selv at ta'e fat.
 Læg Du nu rolig paa Hylden al Sorgen,
 Og stol paa, at Tingen gaaer ganske glat.

Rudolf. Nei, kjære Onkel, lad være at frie.

Majoren. Ja, som Du ønsker!

Rudolf. Du mener det godt,
 Men en Tredie forværrer Sagen blot.
 Om lidt maa nok Anna gaa her forbi,
 Og saa — ja, saa vil jeg min Lykke prøve.
 Maaske gaaer det bedre, naar vi er ene.
 Hvis ikke —

Majoren. Maa Du i Taalmod Dig øve.
 Og forresten, saa skulde jeg da mene,
 At siden saa fuldt op af smukke Kvinder
 Man her i vort fattige Danmark finder,
 Saa græder vi ikke Øinene ud,
 Selv om Frøken Anna ei blev din Brud.
 Du er jo en net og vakker ung Mand,
 At sige: naar Du er ved fuld Forstand.

Men nu til Moralen jeg siger stop.

(Seer paa sit Uhr).

Halv to! Jeg har pratet saalænge her,
 At de tydske Bønner vist er skudt op,
 Før dem og Fru Rose jeg kommer nær.
 God Lykke! (Gaaer).

Majoren (vender om). Hør, Rudolf! Et Ord endnu!
 Hvorfor Fanden vilde det Pjank Du drikke?

Rudolf. Det Pjank! Hvilket Pjank?

Majoren. Limonaden, Du!

Rudolf. Ja, men Feilen var jo, jeg vilde ikke.

Majoren. Saa det var en Feil? Nei, hør, veed
 Du hvad —

Rudolf. Der kommer hun. — Onkel! Hvor er hun
 smuk!

Majoren. Fat Mod! See, hvordan en Mand bær'
 sig ad —

Venlig, men fast! Pas engang paa mit Buk!

(Hilser Anna i Afstand og gaaer).

FEMTE SCENE

Rudolf. Anna.

Anna (seer sig om). Er Tante ikke —

Rudolf. I Haven.

Anna.

Og hvor?

Rudolf. I Køkkenhaven! (Anna vil gaa).

Rudolf. Hun vilde nok ha'e
En Samtale med min Onkel.

Anna. Ja, ja,
Jeg skal ikke forstyrre, Haven er stor.

Rudolf. Jeg tænkte, jeg fik hende til at blive.
Men hun flygter for mig. Frøken!

Anna. De kaldte?

Rudolf. Jeg!

Anna. Saa var det ikke til mig, De talte?

Rudolf. Jo, Frøken! (Afsides.) Jeg vil jo høre min Dom.
(Høit.) Jo, jeg vilde spørge —

Anna. Om hvad, Hr. Lind?

Rudolf (afsides). Ja Herregud! Hvad skal jeg spørge om?
Naar blot en Begyndelse faldt mig ind.
Jeg har det! (Høit.) Jeg vilde saa gjerne vide —
Jeg længes stærkt efter Brev fra mit Hjem.

Anna. Igaar fik jeg et — tætfyldt var hver Side,
Deres Søster sender Hilsen til Dem.

Rudolf. Jeg takker.

Anna. Hvor adspredt! Ja, det betyder,
At han sig kun lidet om Fanny bryder.

Rudolf. See! Nu seer hun ud, som om hun var vred.

Anna. Stakkels Fanny! Hvor det var tungt at være
Hans Søster og Kjærlighed til ham bære,
Til ham, som neppe af Kjærlighed veed.
— Aa, Gud! Hvor han havde fortjent at drilles!

Rudolf. Men er hun vred — hvorfor bliver hun da?

Anna. Og siden vi ei skal som Venner skilles,
Saa driller jeg ham, før jeg gaaer herfra.
(Høit). See, her er mit Brev! De er nævnt deri.

Rudolf. Det veed jeg.

Anna. Hvoraf?

Rudolf. Naar hun Hilsen sender.

Anna. Det er sandt.

Rudolf. Mig glemmer hun sjelden, fordi
Hun og jeg var altid saa gode Venner.

Anna. Ja, hvis De har Lyst, saa siig De kun frem,
Jeg læser strax lidt, hist og her, for Dem.

Rudolf. Dobbelt glad jeg min Søsters Ord vil høre,
Naar ad saadan Vei de kan naae mit Øre —

Anna (seer i Brevet). Bi lidt! Er det her? Ja, saavidt
jeg troer!

(Læser). «Men hvorfor skriver Du aldrig et Ord

«Om at Du har Rudolf seet, og hvordan
«Du synes om» — Det var feil! Ja, man kan
Ikke altid finde strax, hvad man vil.

Her kommer det! Læg nu Mærke dertil!

(Læser). «Han er i sit Fag baade flink og dygtig,

«Og tilmed er han elskværdig og kløgtig.

«Tro ei, blot hos mig staaer saa høit hans Stjerne,

«Nei, hvor han kommer, der seer man ham gjerne,

«Og Damer, baade i Byen og paa Landet,

«Beundre ham alle — hvem kan vel andet?»

— De tier? — Synes De ikke om Brevet?

Rudolf. Til Dem skulde Fanny det mindst ha'e
skrevet.

Anna. Og hvorfor ikke, ifald det er sandt?

Rudolf. Siig selv, Frøken Rose, om ei De fandt

I høi Grad latterligt — nei, siig det ikke;

Thi i Deres Smil som i Deres Blikke,

Imedens De læste, saae jeg jo klart,

At De mit Spørgsmaal forlængst har besvart.

Anna. Men siig mig, Hr. Lind, hvor kunde jeg
tænke

Ved en flygtig Spøg Dem saa dybt at krænke?

Og om end maaske lidt vel overdrevet

Jeg fandt, hvad en Søsters Venskab har skrevet —

Rudolf. Ei blot en Søster — en god lille Pige,

Som overalt Idealer finder,

Saavel i Brødre som i Veninder.

Det er morsomt, det træffer sig saa lige

Jeg har ogsaa et Brev, hvor Fannys Roes
Saa mageløst en ung Pige beskriver (bukker)
At Damen maa sees — før Brevet kan troes.

Anna. Det gaer vist slet ikke an, at jeg bliver.
Hvis Tante savner mig —

Rudolf. Brevet er kort.
Jeg hørte paa Frøkenen, og jeg haaber
Paa Gjengjæld.

Anna (afsides). Ak! Hvordan slipper jeg bort?
(Høit). Hør! Klinger det ikke, som Nogen raaber
Mit Navn langt borte? — Igjen!

Rudolf (lytter). Alt er stille!
Tillad — denne Stol — Ifald De nu vilde?

Anna (sætter sig). Jeg hører!

Rudolf (læser). «Jeg veed, Du har ofte leet
«Og skjældt mig ud for en Enthousiast.
«Men Tvivlen kan Du ei meer holde fast,
«Nu da Du har selv min Veninde seet.
«Paa Skjønhed skal man kun lidt lægge Vægt,
«Det beder os kloge Folk at erindre.
«Dog har jeg for ydre Skjønhed Respekt,
«Naar den som her er Tolk for den indre.
«Hvor er hun smuk, naar alvorlig hun tænker,
«Imens hun til Haanden støtter sin Kind,
«Og det fine Hoved drømmende sænker.
(Anna, som sidder i denne Stilling, skifter hurtig til den følgende).
«Eller naar hun med sit livlige Sind

«Pludselig griber en hængende Lok
 «Og trækker dens lange, glindsende Ring,
 «Imens hun urolig seer sig omkring.
 «Ikke sandt? Den Stilling kjender Du nok?

(Anna forandrer atter Stilling).

«Kort sagt! Hvordan hun end bærer sig ad,
 «Hvad enten hun græder eller er glad,
 «Hun kan ei mod Skjønhedsreglerne synde.
 «Alt tidlig, som Barn, var hun fuld af Ynde.
 «Jeg husker, hun, i sin simpleste Kjole,
 «Var mer elegant end den hele Skole.»

Anna (smilende). Det er for galt! Hvor Fanny over-
 driver!

Rudolf. Nei, Frøken, Træk for Træk hun Dem
 beskriver.

Vi mangle kun lidt. (Læser).

«Hun er hjertensgod.

«Hun driller aldrig, gjør Ingen imod.
 «Hendes Skjønhed er en mægtig Magnet.
 «Men nu — da Du hende daglig har seet,
 «Nu føler Du vist den stærkere Magt,
 «Af denne milde, taalmodige Aand —»

Anna (springer op). Det staaer der ikke!

Rudolf.

Hvordan?

Anna.

De har lagt

De sidste Ord til.

Rudolf (viser hende Brevet). Det er Fannys Haand.

Her staaer: «Den milde, taalmodige Aand.»

Anna (efter at have seet i Brevet). De skjuler et Smil —
aa, tilstaa det frit!

De Udtryk, de passe paa mig kun lidt.
Hvad Fanny skriver, har dog været sandt.
Engang var jeg ganske venlig og god,
Og gjorde Ingen med Villie imod.
Nu er jeg en Smule heftig iblandt;
Men jeg kjæmper hver Dag — jeg kjæmper trolig,
For atter at blive jævn og rolig.
Endnu imorges, da det faldt mig ind,
At denne Dag skulde være den sidste,
Jeg lagde mig saa alvorlig paa Sind,
Idag ei Taalmodigheden at miste.
Og nu, hvordan har jeg mit Forsæt holdt?

Rudolf. Men naar jeg forsikkrer —

Anna (afbryder ham). Siig ikke koldt
Og usandt, at rigtig og godt jeg handled,
Da nylig jeg viste Dem Fannys Brev,
Og de venlige Ord til Spot forvanded.

Rudolf. Men Uretten ikke blot Deres blev,
Thi ogsaa mit Brev —

Anna. Men jeg har begyndt,
De betalte mig kun med min egen Mønt.
Nu vel, den Impuls, som drev mig dertil,
Jeg, saa godt jeg kan, beskrive Dem vil.

Først maa jeg da tilstaa Dem ganske ærligt,
 Jeg havde ei troet, det blev mig besværligt,
 Eller, rettere sagt, umuligt at finde
 En Ven i en Broder til min Veninde.

Rudolf. En Ven!

Anna. Havde vi To hinanden mødt
 I Byen, vilde det aldrig mig stødt,
 Om fremmed vi for hinanden var blevet.
 Der, i den vxlende, brogede Strøm,
 Er saamangt et Møde kun som en Drøm
 Og flygtigt, som Ord man i Sand har skrevet.

Rudolf. Men her da?

Anna. Ja, her er det anderledes,
 Her er det, som Sjælen voxer og bredes.
 Paa Landet, hvor Blikket saa stort kan hvile
 Paa de frie Sletter, det blanke Vand,
 Her glemmer Tanken ustadig at ile.
 Den dvæler — men kun hvor dvæles der kan.
 Paa Indtryk gjør Sjælen et større Krav,
 Man venter sig Noget af Hver, som kom,
 Og gives der Intet — man føler sig tom.

Rudolf. Den føler sig tommest, som Intet gav.
 Men Frøken! Da vi er kommet saavidt,
 At Isen er brudt — tør jeg nu Dem sige,
 At aldrig i Livet jeg saae en Pige —

Anna (afbryder ham). Som jeg, der har vovet det første
 Skridt.

Jo! Disse Breve var mig som et Speil.
 Da Alt, hvad Fanny saa godmodigt skrev,
 Til Vaaben i vore Hænder kun blev,
 Da mærked jeg først, hvor stor var min Feil.

Rudolf. Og min!

Anna. Den er større, thi De er Manden.
 Om ogsaa vi vilde hade hinanden,
 Hvorfor skulde Fanny just være med?
 — Vi kunde forresten dog prøvet paa
 At omgaaes som andre Folk — holde Fred.
 Hvem veed? Det havde maaske kunnet gaa.

Rudolf. Det kan og det skal! — Anna! Hvis
 De vilde —

Anna. Jeg reiser imorgen! — Det er forsilde! (Gaaer).

SJETTE SCENE

Rudolf. (Strax efter) Majoren.

Rudolf. Forsilde! Jeg følger ei dette Vink.
 Langt heller jeg troer paa det Smil, hun dæmped,
 Skjøndt uvist det lyste som Sol bag Sky
 Alvorligt af hendes Stolthed bekjæmpet.
 Nu efter hende i Hast!

(Vil gaa, men møder Majoren).

Majoren. Ih! Hvor flink!

Rudolf. Lad mig gaa!

Majoren. Hvad nu? Vil for mig Du fly?
 Fortæl, hvordan gik det?

Rudolf. Tak! Ganske godt.

Majoren. Er Du avanceret?

Rudolf. Ja, temmelig smaat.

Majoren. Saa har hun da ikke, før hun gik herfra —

Rudolf. Hvad har hun ikke?

Majoren. Jeg mener, sagt Ja.

Rudolf. Det kunde hun ikke, selv om hun vilde.

Majoren. Hvorfor da?

Rudolf. Ih nu! Naar jeg ikke friede.

Majoren. Hør, Rudolf, da var det dog snart paatide.

Rudolf. Der er dem, som sige, det er forsilde!

Majoren. Men hvad sagde hun?

Rudolf. Hun sagde kun lidt.

Og dog, Onkel, aander jeg glad og frit.

Majoren. Saa var hun da altsaa venlig og mild?

Rudolf. Venlig? Aa, nei! Hendes Blik var som Ild,

Og næsten troer jeg endda, hun har skjændt

Paa mig som paa en gammel Bekjendt.

Og tænkt paa mig har hun, langt meer end jeg
vidste.

Jeg lytted, for ikke et Ord at miste,

Og tænkte: snart kommer Touren til mig!

Men da jeg saa vilde — løb hun sin Vei.

Majoren. Du elsker da nu? —

Rudolf. Meer end nogensinde.

Den Fylde af Liv, som besjæler hende,
 Forjog med sine forfriskende Strømme
 I Hast mine dumme, taagede Drømme.
 Ja, Onkel, nu er min Vaklen tilende.
 Nu strax vil jeg frie og min Skjæbne kjende.

Majoren. Se, det kan jeg li'e! Afsted i en Fart!
 Du tøver?

Rudolf. Jeg har kun en Eftermiddag.

Betænk, hvor det er en vanskelig Sag!
 Hvordan skal jeg saa urimelig snart
 Gripe min Lykke i ilende Flugt?
 Jeg, som syv Uger til Intet har brugt.

Majoren. Ja, rigtig, min Dreng, betænk det i **Mag**,
 Saa gaaer jo saa rart den Eftermiddag.

Rudolf. Du leer! Det er din Skyld, at ikke før —

Majoren. Hvad behager?

Rudolf. Jeg gik hen for at frie,
 Da hun havde sat mig i godt Humeur.

Majoren. Og jeg?

Rudolf. Holdt mig op, til mit Mod var forbi.

Majoren. Ja saa! Du var nogle Minutter kjæk,
 Og nu er hele Couragen blæst væk?

Saa Du aldrig mig i en tête-à-tête?

Rudolf. Med en Dame?

Majoren. Du! Det Spørgsmaal var bête!

Og mit var det ligesaa, kan jeg tro.

Thi en tête-à-tête — den skjuler man jo.

Jeg mente, man lærer meer ved Erfaring,

Langt meer end selv ved den bedste Forklaring.

Men hør da efter — hør alt, hvad Du kan.

Der er i hver Dame og hver ung Pige

En Stemme, som taler for — for en Mand.

En Stræng som — me — som sympathetisk klinger,

Naar man slaaer den an med den rigtige Finger.

Forstaaer Du mig?

Rudolf. Ja!

Majoren. Det blev klart med Eet,
Ikke sandt?

Rudolf. Jo vist!

Majoren. Saa gjør, som jeg raader.

Rudolf. Hvad raader Du?

Majoren. Taler jeg da i Gaader?

Gaa hen, gjør Dig elsket, skynd Dig lidt.

Rudolf. Men —

Majoren. Jeg har gjort mit; jeg kan ikke mere.

Rudolf. Jo, lær mig lidt til af din Theori!

Majoren. Al min Theori lod jeg nu brillere,

Og med min Praxis er det forbi.

Du skulde ha'e seet os i gamle Dage:
 Vi gik hurtig frem og aldrig tilbage.
 Da bandt man sig mindre til nogen Form,
 Men indtog Damerne helst som med Storm.
 At vinde et Hjerte, det var en Sag
 Man gjorde af paa en Eftermiddag.

Rudolf. Ja, Tak!

Majoren.   Hvad behager?

Rudolf.   Aa, Ingenting!

Majoren. Ja, lad Dig endelig ikke genere!
 Du vilde tale — nu gjør Du omkring.

Rudolf. Jeg mente — man kan jo sagtens raillere
 Over Andre, naar man selv er holdt op.

Majoren. Ja saa! Jeg praler!

Rudolf.   Men Onkel!

Majoren.   Nei, stop!
 Her bli'er Du nok neppe Den, som leer sidst.
 Vælg Du mig en Dame — den første, den bedste,
 I dette Hus — eller ogsaa det næste.

Rudolf. Er det dit Alvor?

Majoren.   Om det er? Ja vist.
 Jeg forpligter mig til at gjøre Cour,
 Og det i Hast, medens Du staaer paa Lur.
 Pas paa! Jeg er ikke den Mand, som bruger
 Til slet Ingenting syv samfulde Uger.

Rudolf. Men, Onkel, det er et voveligt Skridt.

Majoren. Aa, ja! Det vil jeg jo langtfra benægte.

Rudolf. Betænk, om for min Skyld Du gik forvidt.

Majoren. Jeg hverken bedrage vil eller ægte.

Men see Dig i Speil! Hvordan ved mit Væsen

Jeg aflokker Fruen eller Niecen

En Yttring, som nok skal Dig overtyste,

At havde jeg villet min Haand tilbyde,

Var neppe jeg bleven en afviist Frier.

Hvem skal jeg prøve? Den Lille? Du tier?

Rudolf (smilende). Nei, Onkel! For Anna be'er jeg om
Naade.

Majoren. Naa, godt! Lad det være Fru Rose da,
Mig gjør det jo hverken til eller fra.

Lad mig see! Jeg tænker alt paa en Maade —

Der var nogle Smaating — som denne Vest.

Det er neppe den, der klæder mig bedst.

Det faaer nu passere — jeg er bered.

Men hør! Jeg vil vist forbause den Kone,

Og skulde — ja, skulde det arrivere,

At hun, naar jeg rigtig kommer paa Gled,

Og falder ind i min farligste Tone,

At hun da kom til at sige lidt mere,

End hun just vilde — saa skaan hendes Rygte.

Thi, Rudolf, ifald jeg kunde befrygte,

Den allerringeste Skumlen derover —

Rudolf. Vær Du kun rolig! Og tro, hvad jeg lover!
At sladdre er slet ikke min Natur.

Majoren. Du kjender Fru Rose — hun er agtværdig
Og vakker —

Rudolf. Der er hun.

Majoren. Ja, jeg er færdig!
Duk ned i den Busk, og ti som en Mur.

Rudolf. Mit sidste Ord er —

Majoren. Vær bare forsigtig.
Ned med Dig! (Gaaer prøvende lidt fra Busken). Jeg seer jo
din Haartop her.

Lidt dybere! — meer! Ja, nu er det rigtig! (Gaaer
Fruen imøde.)

Jeg aned mindst, hvem der var mig saa nær.

SYVENDE SCENE

Rudolf (skjult). Majoren. Fruen.

Fruen. Jeg gaaer her og søger om min Niece.

Majoren. Hun gik nok for nylig i Huset ind.
Her er dog bedst!

Fruen. Naar det ikke vil blæse.

Majoren (vifter sig). Aa hvad! — Man har godt af en
Smule Vind.

Hvad jeg vilde sige — (Standser).

Fruen (som har sat sig til at brodere). Ja, tal kun De!
 Jeg har noget travlt med det Broderi.
 Men jeg hører til.

Majoren. Fru Rose!

Fruen. Hvad godt? (Seer paa en Dukke Garn).
 Det sælges for sort — jeg kalder det blaåt.

Majoren. Fru Rose! — Vi har kjendt hinanden
 længe. (Standser).

Fruen. Gud! Hvor De begynder høitideligt!
 Hvad er det, jeg nu skal beredes paa?
 Er det med Anna? Eller med mine Penge?

Majoren. Men Frue! Hvor kan De dog misforstaa —
 Jeg tænker aldeles ikke paa Sligt.

Fruen. Hvad mener De da?

Majoren. Alt saamangen Dag
 Jeg kom herover. Særdeles Behag
 Jeg fandt i, det venlige Huus at gjæste.

Fruen. Jeg takker Majoren, paa Husets Vegne.

Majoren. Ja, dette Hus, hvori De var det Bedste.

Fruen. Ja, saa! Nu takker jeg paa mine egne.

Majoren. Til disse Besøg er jeg nu saa vant
 At jeg mig virkelig ilde befandt,

Naar Forretninger en Dag — eller to
 Maaske — nødte mig til at blive hjemme.
 Og De, Fru Rose, siig mig — tør jeg tro —
 At ogsaa hos Dem har en indre Stemme
 Talt stundom om mig?

Fruen. Aa, ja, det vil sige,
 Jeg er uvis, om jeg forstaaer saa lige —

Majoren. Jeg mener, naar flere Dage nu gik,
 Hvori intet Besøg af mig De fik,
 Om Tiden da længer Dem forekom?
 Om De fandt, at jeg forsømte en Pligt?
 Hvad tænkte De, naar De tænkte Dem om?

Fruen. Jeg tænkte gjerne — idag har han Gigt.

Majoren. Au!

Fruen. Saa gjør man klogt i at holde Sengen.

Majoren (afsides.) Det er forbandet! Det hører nu
 Drengen.

Hun mærker slet ikke, hvor jeg vil hen,
 Og jeg maa begynde forfra igjen.
 (Høit.) Der gives i Livet enkelte Dage,
 Hvorpaa man er halv alvorlig, halv glad —

Fruen (smilende.) Og bærer sig meget aparte ad!

Majoren (stødt.) Ja, undskyld, ifald jeg er Dem til
 Plage.

Fruen. Major!

Majoren. De svarer mig temmelig kort!
 Kan De ikke lægge det Sytøi bort,
 Og høre, hvad mig saa underlig stemte?
 Maaske bryder De Dem ikke derom?

Fruen. Jovist! (Idet hun lægger Broderiet fra sig.) Det skal
 være færdigt den femte.

Majoren. Siden til modnere Alder jeg kom,
 Jeg føler mig nu og da lidt forstemt.
 Og da, Fru Rose, gjør det godt at vide,
 At man er ikke aldeles forglemt,
 At en Kvinde staaer, om ei ved min Side,
 Saa dog nær derved! — Det tør jeg jo tro?

Fruen (rolig). Gud, bedste Major! Jo, det veed De jo.

Majoren (afsides). Hvor kunde jeg ane, hun var saa tør?

Fruen. Jeg saae Dem saa gjerne i godt Humeur,
 Og hvis det virkelig glæde Dem vil —

Majoren. Ja, Frue! Det vil det aldeles vist!

Fruen. Saa lægger jeg med Fornøielse til —

Majoren. Læg til! (Afsides.) Hun hjælper lidt paa
 mig tilsidst.

Fruen. At fra første Øieblik, jeg Dem saae —

Majoren. Hvad da? Lidt høiere! Er De saa god!

Fruen. Forstod jeg, Dem kunde man lide paa,
 De var Mand af Ære, som Mand af Mod.

Gaardens Nærhed, de fælles Besøg,
 Deres vakkre Væsen, morsomme Spøg,
 Maatte stadig Baandet fastere knytte.
 Og jeg tilstaaer, nu vil jeg ikke bytte
 Min kjære Nabo med hvilkensomhelst. (Rækker ham
 Haanden).

Majoren (kysser Fruens Haand). Tak, bedste Frue! (Afsides).
 Men — mon jeg er frelst?

Den Erklæring var ikke rigtig fyldig,
 Saa Gud veed, om Rudolf ta'er den for gyldig?
 (Høit). Som en Erindring, jeg nødig vil savne —
 Giv mig en Rose! — Den er Deres Navne.

Fruen. Strax! (Gaaer om og plukker Roser, Majoren nærmer sig til
 Rudolf.)

Majoren. Naa?

Rudolf. Jeg tilstaaer —

Majoren. Det gik ganske net.
 Jeg vipped imellem Elskov og Ven.
 Og tænk, hvor hurtig —

Rudolf. Ja, jeg maa beundre —

Majoren. Det med at bytte mig — hørte Du det?
 Det var beregnet paa, mig at opmuntre.

Rudolf. Og Du er urørt?

Majoren. Jeg, jeg slaaer det hen,
 Og bliver Fruens ærbødige Ven.
 Jeg gav dig blot et Exempel i Hast,
 Men jeg er fri — mig holder Ingen fast.

Hun kommer! — Ned med Dig! — Tak, det er nok.
 De maa ikke plyndre hver Rosenstok.
 Jeg bad kun om een — og faaer en Bouket.

Fruen. Ja, Roserne voxe jo her saa tæt!
 Hvem der be'er om lidt, gi'er jeg gjerne meget,
 Det er en Vane, jeg nødig har sveget.
 De gaer?

Majoren. Ja, om Rudolf vilde jeg see,
 Det er sildigt.

Fruen. Mon han er langt herfra?

Majoren. Saa vidt jeg veed, ikke saa langt endda.
 De spiser jo?

Fruen. Næppe før efter tre.

Majoren (famler med Bouketten). Jeg meente den i mit
 Knaphul at stikke.

Fruen. Nei, den er for stor! Nei, det kan De ikke.
 Men bær den!

Majoren. I Haanden?

Fruen. Gjør det Dem træt?

Majoren. Nei, idag er jeg glad og sommerlet.
 Adieu. (Vil gaee.)

Fruen (som sætter sig til at brodere). Men husk paa, at Alt,
 hvad jeg lover,
 Det er, at jeg skal tænke derover.

Majoren (vender om). Over hvilket, jeg fatter ei Deres
Mening.

Fruen. Ih, naturligvis over vor Forening.

Majoren. Forening!

Fruen. Ja, vist! De maa ikke glemme,
Kun Mandfolk kan sig i Hastværk bestemme.
Vel anede jeg, at det kom til dette —

Majoren. De aned?

Fruen. Naturlig! De maa betænke,
Naar en ugift Mand besøger en Enke
Saa hyppig, er Grunden jo nem at gjætte.
De har tænkt paa mig — aa, for længe siden!
Vist i hele Aar! Naar begyndte det?

Majoren. Naar? Ja, forlad mig! Jeg veed ikke ret!
Jeg husker nu ikke nøiagtig Tiden.

Fruen. Nei! Det vil jeg tro — saadan gaaer det til!
Folk betragte Giftermaal som et Spil.
De sætte letsindig Alt paa eet Kast
Og gjør en Erklæring engang i Hast.
Betænk dog først, hvad der kan følge efter.

Majoren. Ja, De har Ret! Det er det, som er farligt!

Fruen. Ved Mænd kun slig Ubetænksomhed hefter.
Forresten — jeg finder det heel forklarligt,
At De af Ungkarlelivet er kjed,
Og ønsker det endt i al Hastighed.

Men en Dame, som frit sig selv kan raade,
 Hun har det saa godt, naar hun er sin egen —

Majoren. I Guder! Hun gi'er det endda som en
 Naade!

Fruen. For Giftermaal er jeg mindre forlegen —

Majoren (falder hurtig ind). Ja, saa!

Fruen. Men Venskab vil nødig jeg svingte —
 Jeg veed ikke selv, hvad jeg har isinde —

Majoren. Lad Venskab til Ingenting Dem forpligte.

Fruen. Jo, vist! Først og fremmest til som Veninde
 At sige Dem, før vi os kan bestemme,
 Saa høit som Rose jeg langtfra Dem sætter.
 Han friede, da han kun var tyve Aar,
 Og havde de deiligste sorte Haar.
 Nei, aldrig Nogen hans Minde udsletter.

Majoren. Ja, saa vil jeg heller ham Pladsen vige.

Fruen. Nei, kjære Ven, det vil jeg langtfra sige.
 Nei, Kjærligheds Blomst er for frisk og let,
 Min Alder ei meer efter den tør tragte,
 Men vælger — ifald man vil vælge ret —
 En Mand just som Dem, hvem man høit kan agte,
 Og sikkert sin hele Fremtid betro.
 Men, som sagt, Betænkingstid De mig giver?

Majoren. Og hvilken end Deres Beslutning bliver,
 Jeg er Mand — og vil høre den mod Ro.

Fruen. Saa gaaer jeg da op i mit Kabinet,
 For Sagen i Stilhed at overlægge.
 Paa Væggen hænger —

Majoren. Vist Roses Portrait?

Fruen. Ja, rigtig! Jeg tænke vil paa dem Begge.
 Farvel nu, min Ven!

Majoren. Ja, farvel saalænge!
 Men husk, at langt heller, end jeg vil tvinge —

Fruen. Vær rolig! — Men eet vil jeg mig betinge
 Ifald —

Majoren. Ja, hvad saa?

Fruen. Vi la'er Rose hænge. (Gaaer.)

OTTENDE SCENE.

Majoren. Rudolf.

Rudolf (kommer leende frem.) Men Onkel! Jeg tør altsaa
 gratulere?

Majoren. Aa! Tag mig den Stol! (Sætter sig). Jeg
 kan ikke mere!

Nei, Ingen skal paa sig selv sætte Pris,
 Derpaa er jeg desværre Bevis.

Rudolf. Men hvor kan en Spøg forstemme dit Sind?

Majoren. En Spøg? Ja, Tak! Vi har rart leget Skjul.
 Aa, hvor slet har jeg lignet en Sommerfugl.

Først fløi jeg! Nu har jeg spundet mig ind,
 Og saa, til Tak for min Metamorphose,
 Hun snakker om Rose, den salig Mand,
 Og at jeg aldrig bli'er elsket som han.
 Jeg har Lyst til at dunke her en Rose! (Slaaer Bou-
 ketten mod sit Knæ).

Rudolf. Den Sag maa —

Majoren. Hvad maa den?

Rudolf. Tilbagegaa.

Majoren. Det er Ting, Du ikke forstaaer Dig paa.
 Jeg spør' for Exempel, i hvilken Tone
 Skal jeg sige den elskværdige Kone,
 Der, som Du veed, mig med Tillid bæred,
 Og virkelig Følelse for mig næred -

Rudolf. Skjøndt Rose blev meer elskværdig befunden —

Majoren. Ja, det er jo til at lee af i Grunden!
 Men hun er god og fornuftig forresten,
 Og skal jeg nu tilstaa, den Drengestreg,
 Som hun tog for Alvor, den var kun Leg!
 Nei, heller end det, saa troer jeg dog næsten —
 Ja, Rudolf, jeg er jo alvorlig bange,
 At, dennegang har jeg ladet mig fange.

Rudolf. Ja, Onkel, Din Iver hjalp os kun lidt.

Majoren. Jeg viste Dig Vei.

Rudolf. Men uden Profit.

Majoren. Det indseer jeg ikke; jeg fik, hvad jeg vilde.

Rudolf. Du synes jo dog, at det gik Dig ilde?

Majoren. Ja, vist! Fordi ved Tilfældets Spil,
 Tingen saa underlig kunde sig skikke,
 At hvad jeg vilde — det vilde jeg ikke.
 Og jeg tilstaaer frit, at ved min Methode
 Kan man let faae mere, end hvad man vil,
 Men aldrig mindre! See, det er det Gode,
 Min Dreng.

Rudolf. Maaske siger hun nei tilsidst.

Majoren. Ja, rigtig! Ja, det gjør hun ganske vist.
 Nei, kjære Rudolf! Det maa Du undskylde,
 Det tør jeg ikke forlade mig paa.

Rudolf. Nei! Naar man som Onkel kan Alt for-
 trylle! —

Majoren. Aa, Sludder, Dreng! Nei, jeg mener som saa:
 For en Dame er det altid Gevinst
 At blive gift —

Rudolf. Da lod Fruen dog mindst —

Majoren. For Den skal Vildtet meest ta'e sig iagt,
 Som skjuler sig bedst, naar han er paa Jagt.

Rudolf. Og det er min Skyld, at Du nu maa binde
 Din kjære Frihed. Jeg faaer ikke Fred,
 Før jeg et rimeligt Paaskud kan finde,
 Som bryder —

Majoren. Nei, spar Din Uleilighed!
 Hvad troer Du vel Udfaldet vilde blive?

Fru Rose knnde mig aldrig tilgive,
Og hun var istand til at reise bort.

Rudolf. At undvære hende, faldt det Dig haardt?

Majoren. Det Hus, jeg saa ofte har gjæstet før,
Og som jeg altid var velkommen i,
Det skulde jeg see med laaset Dør
Og lukkede Skodder — og ride forbi!

Rudolf. Ja, nu er jeg ogsaa alvorlig bange,
For at Onkel dog har ladet sig fange.

Majoren. Og hvad der var meget værre endnu,
Det var om hun slet ikke reiste, Du!
Det blev mig en — uf! — en forbandet Sag,
Om jeg da lod mig melde Dag for Dag
Og istedetfor — som jeg ellers pleier —
At høre den milde, bekendte Stemme,
At træffe en Pige, som staaer og neier
Med et spidst: «Fru Rose er ikke hjemme!»

Rudolf. Men Onkel!

Majoren. Dit Raad kan jeg ikke lyde.
Det gamle Bekjendtskab skulde jeg bryde?
Nei! Sligt gjør man ikke, naar man er treds.

Rudolf. Er Onkel treds? Det har jeg aldrig vidst!

Majoren. Saa veed Du det nu! Er Du nu tilfreds?

Rudolf. Du gaaer?

Majoren. Ja, jeg vilde! Gjør det Dig trist?

Rudolf. Aa, nei!

Majoren. Jeg kan tænke, Du saae vel gjerne,
Jeg blev her og hjalp Dig.

Rudolf. Nei, mange Tak!
Nu stoler jeg helst paa min egen Stjerne.

Majoren. Værs' god!

Rudolf. Er Du vred?

Majoren. Hvem? Jeg? Hvilken Snak!
Nei, jeg vil rigtignok helst være fri.
Lectionen, jeg gav Dig i Frieri,
Den blev noget dyr. Men Du seer, at i Hast
Jeg er bered, naar et Offer der kræves.
For at lette din Flugt har jeg selv kjørt mig fast,
Men jeg vil nødig ha'e gjort det forgjæves. (Gaaer).

NIENDE SCENE

Rudolf. (Lidt efter). Anna.

Rudolf (alene). Et Offer! Han siger, mig blev det bragt!
Og saa vilde han jo ved Tingen blot
Vise sin donjuanistiske Magt;
Saa jeg indseer aldeles ikke, hvad Godt
Jeg har af hans Offer! (Seer ud). Han farer afsted!
Saa! Der sprang han lige midt i et Bed.
Han møder Anna! Hun kommer herhen.
Jeg trækker mig lidt tilbage igjen.
Maaske vil hun hvile paa Bænken der.

A n n a (kommer). See saa! Her kommer jeg Ingen for nær.

Jeg mødte Majoren med en Bouket
 Og standsede ham, og idet jeg smilte,
 Jeg sagde: hvor den er smagfuld og net,
 Den er vel til mig? — men forbi han ilte,
 Han, som ellers altid er saa galant!
 Og lignende Trøst hos Tante jeg fandt.
 Hun raabte kort, da jeg bankede paa:
 «Gaa Anna! Jeg vil være ene! Gaa!
 Og siig, at Ingen maa komme mig nær.»
 Jeg mærker, nu er jeg tilovers her. —
 Man siger, kort er kun Blomstertid.
 Hvor usandt! Blomster, de vare just længe.
 Den Busk stod i Flor, da jeg kom herhid,
 Og end fuld af Knopper Grenene hænge.
 Nei, Mennesker! De skifte hurtig om,
 Endnu mens jeg er her, de Alle mig glemme.
 Kun En er den Samme, som da jeg kom.
 Aa, jeg vilde ønske, jeg var alt hjemme. —
 Hr. Lind!

R u d o l f. Ja, jeg tourede lidt omkring.
 (Afsides). Strax griber hun til det nedrige Tæppe.

A n n a (broderer). Var De langt?

R u d o l f. Aa, meget langt var jeg neppe —
 Hun seer ei paa mig, men paa sine Sting.

A n n a. De falder i Tanker?

R u d o l f. Undskyld — jeg glemte —
 Det Sytøi —

Anna. Det skal være færdigt den femte.

Rudolf. Det samme Svar Onkel for nylig fik.
 Vil Anna gaa frem efter Tantens Taktik,
 Saa bliver det nu om lidt hendes Pligt
 At spørge, hvordan det gaer med min Gigt.

Anna. Majoren og De — De bliver her jo?

Rudolf. Ja, Fruen har indbudt os begge To.

Anna. Gud veed, hvad Tid vi skal spise idag?
 Thi Tante lukker sig inde.

Rudolf. Jeg veed!

Anna. Ja saa! De har hendes Fortrolighed?

Rudolf. Ja, det vil da sige — kun paa en Maade.
 Aa, Frøken! Jeg kunde gi'e Dem en Gaade.

Anna. Nei, Tak! Jeg har ingen Lyst til at gjætte.
 Er den svær?

Rudolf. Den er just ei af de lette.
 Men jeg troer dog, at med Deres Forstand —
 Der er nemlig Tale om et Parti —

Anna. Nei! Nu er jeg vis paa, jeg ikke kan.

Rudolf (afsides). Hun slap idetmindste sit Broderi.
 (Høit). Jeg hjælper, hvis min Hjælp De skjætter om.
 Der tales stærkt om et Giftermaal —

Anna. Som?

Rudolf. Et Giftermaal, som vil bringe os Begge
Langt nærmere til hinanden end før.

Anna. Og det skulde Tante nu overlægge?

Rudolf. Ja, tys! Under Hemmelighedens Slør.

Anna. De spørger!

Rudolf. Paa Ære, nei!

Anna. Og De siger —

Rudolf. Ja, vel! Fra min Paastand ikke jeg viger,
At vi To vil komme nær i Familie.
At sige, hvis det er Fru Roses Villie.

Anna. Og vor!

Rudolf. Frøken Anna, nei, De kan tro,
Vi blive slet ikke spurgte, vi To.

Anna. Hvor skammeligt!

Rudolf. Ak ja! Verden forværres.

Anna. Kun det vil jeg vide! Hvad hedder Manden?

Rudolf. Han? Han bærer mit Navn!

Anna. Og Damen?

Rudolf. Deres!

Anna. Saa blive de aldrig gift med hinanden.
Thi siden de mødtes en Sommer lang,
Og han kunde tie, skjøndt hun var nær,

Mens Fuglen i blomstrende Hvidtjørn sang,
 Og det blegeste Blad fik solrødt Skjær,
 Saa nytter det lidt, nu da hun skal bort,
 At han fortæller, ret muntert og kort,
 Man spørger Dem ei om Ja eller Nei.
 De skal giftes, godvillig eller ei,
 Saasnart blot de Gamle har Lyst dertil.

Rudolf. Men det er jo just de Gamle, som vil.

Anna. Hvad vil de?

Rudolf. Giftes?

Anna. Du gode Gud!

Og jeg, som troede —

Rudolf. Aa, tal kun ud!

Os tænkte De paa! Det staaer altfor klart,
 Til at De kan nægte! Den halve Part
 Af Deres Fortørnelse traf den Synder,
 Der friede med meer Aplomb, end De ynder.
 At det ikke var mig, maa De nu forstaa,
 Saa de Skjænd vil jeg give Afkald paa.
 Men den anden Halvdeel beholder jeg.
 Den Part af Vrede — som Krysteren gjaldt,
 Den Klods, der i Sommer ikke har talt, —
 Den slipper jeg ikke — den tilhører mig.
 Thi den gi'er mig Haab — ved den røber De —
 Aa, nu er jeg glad, min Gaade var dunkel!

Anna. Men De paastod — at Parret hed —

Rudolf.

Som vi

Deres Tante Rose, og Lind min Onkel.

Anna (vil gaa; Rudolf standser hende).

Jeg be'er Dem!

Rudolf. Aa, bliv dog!

Anna. Nei, lad mig gaa.

Rudolf. Et Øieblik kun —

Anna. Jeg kommer herhen
En anden Gang.

Rudolf. Det troer jeg ikke paa,
En anden Gang kommer sjælden igjen,
Og Anna, skal jeg Dem aldrig faae sagt,
Hvordan jeg blev stum og ved hvilken Magt?
Ja, Fugle sang høit i Slaaenblomster hvide,
Imens jeg tav stille ved Deres Side.
Men kan Blomster være Kalender, saa hør,
Og siig, jeg elsker Dem ei — hvis De tør!
Da Syrenens friske Foraarsbouket
Sig dækked med lilla og hvidlig Flor,
Da var det — ifald jeg erindrer ret —
Jeg vælted Fruens chinesiske Bord.
Aa, Anna! Kan ikke det for mig tale
Og min dybe, stille Kjærlighed male,
At nu —

Anna. Midt i Juli, da Rosens Skud
Med rund og rødmende Fylde sig smykker,
Hvad gjorde De saa?

Rudolf. Da Roser sprang ud,
Da slog vi Begge Karaffen istykker.

TIENDE SCENE

Rudolf. Anna. Majoren.

Rudolf. Men Onkel!

Majoren. Ja, kommer jeg ubeleiligt?

Rudolf. Umaadelig! Ja!

Majoren. Skal jeg gaa?

Rudolf. Ja, Tak!

Majoren (til Anna). Saa gaaer jeg?

Anna. Aa, nei! Det var netop deiligt,
Majoren kom.

Majoren. Det var en anden Snak.

Rudolf. Hør ikke paa hende, men gaa din Vei.

Majoren. Jeg tænkte før, da jeg sagde Dig: «Nei,
Ha'e meer med hans Ting, nei, det skulde Fanden!»
Jeg vilde derhenne som Tilskuer staa,
Men I kom jo ingen Vei med hinanden.
Det trak mig herhen! Jeg maa være med!
Nei, skal Frieri saa langsomt gaa
Maa Ingen bede mig at see derpaa.

Rudolf. Men det gik.

Majoren. Du faaer det aldrig paa Gled.

Rudolf. Lad mig om det!

Majoren. Nei!

Rudolf. Men det er en Skam.

Majoren. Lad det komme an paa den unge Pige.
(Til Anna). Med hvem vil De tale? Med mig eller ham?

Anna. Med Dem.

Majoren. Kan Du see?

Rudolf. Det maatte hun sige.

Majoren. Det maatte hun baade sige og mene.
Hun mærker godt, Du kan ikke alene.
— Hør, Anna! Om hvad har han talt til Dem?

Anna. Om hvad? Hvilket Spørgsmaal!

Majoren. Tal frit, min Kjære!
Lad, som jeg var Deres Fader! Siig frem.

Anna. Min Fader —

Majoren. Kunde jeg magelig være.
Hvorfor da gjøre mig Tiden saa lang?
Nei! Svar De ligesaa godt først som sidst.
Og siden De dog siger Ja engang —

Anna. Gjør jeg? —

Majoren. Ja, det gjør De aldeles vist.
Det kan man strax see paa de unge Piger.

Og desuden paa Alt, hvad Rudolf siger,
Kan jeg høre —

Anna. Hvilket? Hvad har han sagt?
(Til Rudolf). Og har De alt længe saadan udlagt
Mit Væsen?

Rudolf. Jeg?

Anna. Ja, jeg tænker mig om;
Men begriber ikke, hvordan De kom
Til det Resultat!

Rudolf. Hør nu, Onkel, gaa!
Du fordærver Alt!

Majoren. Det er svært at forstaa.
Hvad, Anna! Min egen, lille Veninde!
Det er jo umuligt, at De kan finde
Dem stødt? Er De vel fornærmet?

Anna. Aa, nei!

Majoren. De kan gjøre Alt, hvad De vil med mig,
Det veed De!

Anna. Ja, og jeg ta'er Dem paa Ordet,
Hvis ikke jeg kommer til Middagsbordet,
Undskyld mig hos Tante!

Majoren. Saa grumme gjerne!
(Til Rudolf). Naa! Der kan Du see, hun er ikke vred.

Rudolf. Hun gaaer!

Majoren. Ja, hvad saa? Vær kun rolig, min Ven!
 Fruentimmer, de kommer s'gu altid igjen.

Rudolf. Du la'er hende gaa! — Og De — De vil
 fjerne

Dem, uden Skaansel for Alt, hvad jeg led?
 Hvor kan De tro, jeg for Onkel har pralt,
 Og om mine lyse Udsigter talt?
 Nei, tvertimod!

Majoren. Tvertimod! Her er jeg!

Og kan bevidne —

(Til Rudolf). Gaa væk og lad mig!

Han! Pralt! Tvertimod! Tidt maatte jeg høre,
 Han var af hele Historien kjed!
 Engang var der forspændt, han vilde kjøre!

Rudolf. Vilde jeg?

Majoren. Ja, det var dengang, Du veed —

Rudolf. Men Onkel! Du slaer mig jo reent ihjel!

Majoren. Men Dreng! Det er kun til Dit eget Vel.

Rudolf. Bliv Anna! Bliv? Denne Gang er den sidste,
 Det lover jeg —

Anna. Men —

Rudolf. Blot et Øieblik.

Jeg veed, det maa bære nu eller briste.

Vort Liv er blottet for al Romantik.

Det raske, det brogede Efterspil,

Som Riddertiden saa stærkt har farvet,
 Det kjender Nutidens Sønner ei til,
 Men Forfædres Kraft, ja, den har vi arvet.
 For Dem har jeg stridt — jeg strider endnu.
 Og bukker jeg under — saa kom ihu,
 At Løver kan fældes og Luer dæmpes,
 Og hver en Fare med Vaaben bekæmpes!
 Men, ak, hvem gi'er mig et Vaaben ihænde,
 Imod en Onkel, saa nyttig som denne?

Majoren. Men hør nu!

Rudolf. Nei, Onkel!

Majoren. Maa jeg nu tale?

Rudolf. Ja, siden!

Majoren. Men det er en reen Skandale!

Rudolf. Jeg be'er Dig! Gaa!

Majoren. Lad Dig ikke genere!
 Thi har jeg hørt det, kan jeg høre mere!

Rudolf. Saa bliv da! Jeg frier med Faren for Øie,
 Mit Mod flammer høit i den kritiske Stund.
 Men, aa, lad til hurtig Mildhed Dem bøie,
 Mens Onkel staaer stille med lukket Mund.
 Thi taler han først —

Anna. Hvad saa?

Rudolf. Er jeg bange!
 Han har jo alt hjulpet mig flere Gange.

Majoren. Ja! Det er forbi! Stol aldrig paa mig.

Anna. Major! At være barmhjertig er sødt!
Tilgiv ham!

Majoren. Jeg har ham ikke forstødt.
Men hjælpe ham — aldrig!

Anna (rækker Rudolf Haanden). Ja, saa maa jeg!

Majoren. Gratulerer.

Rudolf. Anna. Tak!

Majoren. Og for min Person
Ta'er jeg ogsaa imod Gratulation.

Anna. Er Majoren forlovet?

Majoren. Ikke endnu!
Men jeg gifter mig en af disse Dage.
Neveuer er kun til Uro og Plage,
Jeg vil selv ha'e Familie saa godt som Du.

ELLEVTE SCENE

Rudolf. Anna. Majoren. Fru Rose.

Fruen (da hun seer Rudolf og Anna). Hvad seer jeg?

Majoren. Forlovede! Det blev klart,
Da jeg først kom til.

Fruen. Men Anna! Det Had,
Som Lind til Dig bar i saa høi en Grad,
Har Du da med Kjærlighed det besvaret?

Anna. Aa, Tante maa ikke drille mig mere!

Fruen. Nei, Tante skal ligestrax gratulere!
Major! Jeg maa Dem ret inderlig takke,
For at den Forlovelse kom istand.

Majoren. Jeg be'er!
(Afsides). Om vor egen skulde hun snakke.

Rudolf. Ja, Onkel er jo en mageløs Mand!

Anna (til Tanten). Og nu skal jeg bort?

Fruen. Da Du helst vil blive?
Ja, reiser Du ikke, saa maa vi skrive.

Rudolf. Ja vist! Vi skrive! — Fru Rose! Vil De?

Fruen. Familien har ønsket dette Parti.
Der er ingen Vanskelighed at jævne,
Men Ønsket vilde jeg slet ikke nævne.
Thi Børn, da I gjorde os det saa broget,
Hvor kunde jeg tro, at det blev til Noget?
(Tager Broderiet, som ligger paa Bordet). Det Tæppe —

Anna. Som Du til Fru Bruun bestemte?

Fruen. Det bliver dog aldrig færdig den femte —

Majoren. Det er kjønt!

Fruen. I maa det ikke forsmaa!
Thi Børn, jo mere jeg seer derpaa,
I blive just Folk, som det passer for!
Det er som syet til de Nygiftes Stue.

Majoren. De Nygiftes! Hvorfor da ikke til vor?
Os glemmer hun ganske, den gode Frue!

Fruen. Tag fat, Anna! Lad os det rigtig udfolde!

Rudolf (betragter Tæppet). Hvad synes Du, Anna! Vor
Eiendom!

Majoren. Ja, siden hun ikke har spurgt mig, om
Jeg ønskede Tæppet selv at beholde,
Saa siger hun Nei! Naa! Det kan jeg bære!
Der er fleer end hun, naar det skal saa være.
— Om Forladelse, kjære Fru Rose! De vil
Nok lade, som om jeg slet ikke var til?

Fruen (venligt). Vist ikke! Men Børnene vilde jeg vise —

Majoren. Saa spiser jeg reent uden Appetit.

Fruen. Lad os vente et Aar og see, hvorvidt —

Majoren. Er det Deres Alvor?

(Afsides). Til Nar jeg staaer!

(Til Fruen). Vente er rædsomt! Men vente et Aar —
Nei, det kan jeg ikke!

Fruen. Den Hast gjør mig bange!
En bedre Mand kan jeg aldrig forlange.
Men Deres urolig blussende Ild,
Den er mig altfor ustadig og vild.
De To kan sværme — dem klæder det smukt.

Majoren. Et Aar! — Og jeg lo ad Rudolfs syv
Uger!

Fruen. Vi tør ikke prøve saa let en Flugt!

Majoren. Aa, nei! Derfor syv Gange syv vi bruger!

Rudolf (til Majoren). Det gaaer Dig nok godt?

Majoren. Aa! Saa overmaade!

Rudolf. Tal ogsaa for os! Og skynd lidt paa,
At Brylluppet snart kommer til at staa.

Majoren (afsides). Før mit? Jo vist!

(Til Rudolf). Ja, lad mig bare raade.

(Afsides). Nei, Børn! I har godt af at vente lidt.

Jert Bryllup skal komme — men efter mit.

(Til Fruen). Ja, siden vi To saalænge skal bie,

Saa mener jeg, at det Par unge Folk —

Fruen. Ja, kjæreste Lind, dem kan vi la'e vie,
Saasnart det skal være! Jeg gi'er dem mit Ord!
Kom her, Børn! Og tak den venlige Tolk
For Eders Ønsker, den gode Major!

Majoren. Jeg gjør en mærkværdig heldig Figur.

Rudolf. Jeg vidste, Du hjalp os!

Majoren. Det var jo rart!

Rudolf. Du kan ikke Andet! Det er din Natur.

Anna. Nu bliver De ogsaa min Onkel!

Fruen.

Ja, snart!

Anna. Saa hjælper De mig — naar det gjøres nødig?

Majoren. Bed ikke! — Det er reent overflødig.

Jeg kan ikke standse Naturens Vei!

Jeg hjælper — enten jeg vil eller ei.

GRØNS FØDSELSDAG

LYSTSPIL I TRE AKTER

PERSONERNE

Generalinde Krone.

Albert Krone, juridisk Kandidat.

Frank, Fotograf.

Mathilde Frank.

Grøn.

Brenner.

Madam Bek, Husholderske hos Generalinden.

En Pige.

Handlingen foregaaer første Akt i et Hotel i Kjøbenhavn,
anden Akt hos Frank, og tredie Akt i Dyrehaven.

FØRSTE AKT
(Værelse i Hotellet.)

FØRSTE SCENE

En Pige (som tørrer Støv af). Madam Bek.

Madam Bek (træder ind). Er De snart færdig?
Generalinden kommer ind om et Øieblik.

Pigen. Skal Vinduet lukkes?

Madam Bek. Ja, naturligvis.

Pigen. Hvorledes morede Madammen sig saa
paa Tivoli?

Madam Bek. Tak, godt!

Pigen. Madammen blev nok ikke til Fyrværkeriet?

Madam Bek. Nei! — Om lidt, naar jeg ringer,
vil De saa bringe Kaffe? (Pigen gaaer.)

Madam Bek (seer Vinduet efter.) Jeg tænkte det nok!
Ingen Krog paa! Ja, de Hotelpiger! Det er de værste

Sjusker; og man tør ikke sige dem saameget som et Ord, nei, vor Herre bevare's! — Saadan en nysgjerrig Mamsel! Spørger nok saa frisk, hvordan jeg har moret mig paa Tivoli. Jeg veed ikke engang rigtig, hvad jeg skal svare, naar Generalinden spørger; om jeg skal fortælle hende, hvem jeg saae, eller om det var bedre at tie stille.

ANDEN SCENE

Madam Bek. Generalinden.

Generalinden (med et Papir i Haanden). Brev hjemme fra, Bek! Alt er ved det Gamle! Og her er et indlagt til min Neveu; vil De give det op til ham.

Madam Bek. Kandidaten er gaaet ud imorges, sagde Portneren.

Generalinden. Allerede? Er De saa god at ringe efter Kaffe.

Madam Bek (ringer). Det er sandt, jeg skulde takke Generalinden, fordi jeg fik Frihed igaar.

Generalinden. Ja, jeg fortrød det næsten, da De var borte; det er utaaleligt at være ene hjemme i et Hotel.

Madam Bek. Men Generalinden sad da vel ikke hjemme hele Aftenen?

Generalinden. Jo, hvor skulde jeg gaa hen?

Madam Bek, Jo, jeg troede, at Generalindens Bekjendte —

Generalinden. Bekjendte! Jeg har saa godt som ingen i Kjøbenhavn. Femten Aar er en lang Tid, lille Bek, og kan skille mange Huse ad, især Officeersfamilier, som flytter meer omkring end andre Folk. Nei, Kjøbenhavn har forandret sig, og det var en grusom kjedelig Søndag. Om det saa var Albert, saa blev han borte. — Naa, men De morede Dem vel godt? Hvor var De hennne? (Der serveres Kaffe, som drikkes under den følgende Del af Scenen).

Madam Bek. Jeg var paa Tivoli med min Svoger. Gud, det er flinke Folk, og de var saa venskabelige imod mig, men alligevel — nei, det er ikke noget for mig.

Generalinden (smilende). Har Søsteren gjort en Mesalliance? Hvad er den Svoger!

Madam Bek. Han har Beværtning. Aa, han tjener svært, og min Søster er saa glad, og saa lyk, saa hun glinser igen. Vi kørte saamænd baade ud og hjem, men alligevel — (ryster paa Hovedet.) Nu vil jeg nok ogsaa give til, at Søndag er ingen Dag at være paa Tivoli i.

Generalinden. Aa, De er jo latterlig, Menneske! Hvem skal da gaa paa Tivoli om Søndagen, naar det ikke er fint nok til Dem?

Madam Bek. Jeg troede, vore derhjemme var simple; men Generalinden skulde bare se Kjøben-

havnerne! Min Søster og hendes Mand, de to gamle Mennesker, de gav dem, ved Gud, til at rutsche. Jeg maatte staa og se paa det, men jeg ønskede rigtignok, at jeg var mange Mile væk.

Generalinden. Gid jeg havde været der, Bek, endskjøndt det var Søndag, blot for at faae et Glimt af Deres Ansigt, da Svogeren rutschede!

Madam Bek (stødt). Da kunde Generalinden let komme til at se flere Folk rutsche, end de skjøttede om.

Generalinden. Hvad behager, Madam Bek?

Madam Bek. Jeg mente blot, at Kandidat Krone var ogsaa derude.

Generalinden. Ja, hvad saa? Hvad skulde jeg have imod at se min Brodersøn paa Tivoli?

Madam Bek. Rutsche?

Generalinden. Ja! Rutsche!

Madam Bek. Han var der med nogle — ja, hvad skal jeg sige? Generalinden maa ikke blive vred, men det var intet Følgeskab for ham.

Generalinden. Hvem var det da? Staa ikke der og piin mig! Svar!

Madam Bek. Den ene var en Fotograf ude fra Dosseringen. En med et stort, krøllet Haar og en Bulehat, som faldt af, da han rutschede. Og det lo

han af! Nei, han var, ved Gud, ikke noget for Kandidaten.

Generalinden. Det var altsaa den Fne! Og den Anden?

Madam Bek. Det var en løierlig, janket gammel En med graastribet Frakke og Benklæder og graa Haar.

Generalinden. Og saa? Var der flere?

Madam Bek. Nei! Jeg synes, det var nok, det! — Jo! Det er sandt! Der var ogsaa en ung Pige med.

Generalinden. Ja saa! Det var det, jeg ventede paa.

Madam Bek. Men hun lod til at være en rigtig net og stiltfærdig lille Pige. Hun stod og hørte nok saa beskedent paa, hvad Kandidaten sagde; hende havde Generalinden vist havt Fornøielse af at se paa.

Generalinden. Troer De det, Bek? Men hvor fik De at vide, hvem de Folk var?

Madam Bek. Jo, den krølhaarede havde jo taget min Svoger af; han sagde, at han var rigtignok kommen til at se slem ud paa Portraitet, men han kunde saa godt lide Fotografen, det var saadan en velsignet, ligefrem Mand at tale med. Og jeg saae ogsaa, min Svoger var henne at hilse paa ham, og de rystede hinanden i Haanden. Saa jeg synes ikke, det var nogen videre Bekjendt for Kandidaten.

Generalinden. Nei! Det har jeg hørt tre Gange! Saa min Neveu Dem?

Madam Bek. Nei! Jeg holdt mig tilbage, alt hvad jeg kunde.

TREDIE SCENE

De Forrige. Albert.

Albert. God Morgen, Tante!

Generalinden *(koldt)*. God Morgen!

Albert *(forlegen)*. Jeg kom da ikke igaar.

Generalinden. Nei! Det mærkede jeg!

Albert. Men idag staaer jeg ganske til Tjeneste.

Generalinden. Gjør Du? Der er Brev til Dig; det kom imorges.

Albert. Fra Sophie Hansen! Allerede! — Ja, jeg mener, det er saa kort siden, jeg skrev.

Generalinden. Ja, Herregnd! Da I er opdragne sammen, og hun rimeligvis bliver din Kone, hvorfor skulde hun saa ikke svare.

Albert. Jo, men saa hurtigt! Hvor kan Nogen have Lyst til at skrive saa tidt?

Generalinden. Naturligvis fordi Du er saa elskværdig! Aa, nei, min Ven! I er ikke saa farlige, som I troer! Det er nok sandt, at mange baade

smukke og forstandige Piger gjør sig en forfærdelig Umage for Herrernes Skyld, men veed Du, hvoraf det kommer sig?

Albert. Nei! Har Tante opdaget en hemmelig Grund dertil?

Generalinden. Ja, paa Fødsels- og Dødslisterne, der fandt jeg den. Vi stakkels Fruentimmer, vi har kun een Feil: vi fødes formeget og vi dø forlidt. Ja, Du leer, men det er bedrøveligt nok. Vi er for mange, det er hele vor Ulykke. Blev det blot forandret, naa, hvor vi skulde gjøre os kostbare! — Men læs kun dit Brev, lad mig ikke forstyrre Dig.

Albert. Nei, jeg gjemmer det hellere til siden.

Generalinden. Var Du i Skoven igaar?

Albert. Nei, først drev jeg omkring, og saa traf jeg Nogen, som jeg ikke kunde slippe fra.

Generalinden. Herrer eller Damer?

Albert. Herrer!

Generalinden (seer, at Madam Bek ryster paa Hovedet til Albert).
Madam Bek!

Madam Bek. Hvad befaler?

Generalinden. Vil De gaa ind og sprætte Blondebesætningen af min lilla Kjole, der hænger i Skabet? Men giv Dem Tid, og klip ikke i Tøiet!
(Madam Bek gaaer.)

FJERDE SCENE

Generalinden. Albert.

Generalinden. Saa, nu er vi alene. Fortæl mig nu lidt om den unge Dame, Du var med paa Tivoli igaar.

Albert. Jeg! Mener Du den Familie, jeg var i Selskab med?

Generalinden. Nei, det kalder jeg ikke Familie. Bek sagde, der var to Mandfolk og en ung Pige. Men, naar Du hellere vil have det saaledes: hvem var da den Familiefader, som havde Dig med paa Tivoli igaar?

Albert. Han har prøvet adskillige Ting som Kunstner. For Øieblikket er han egentlig nærmest Fotograf.

Generalinden. Et det en solid, en dannet Mand?

Albert (efter et Øiebliks Betænkning). Nei! Han er en prægtig, godlidende Fyr, men hvad Du kalder solid og dannet, nei, det er han langtfra.

Generalinden. En prægtig Fyr! Er det Familiefaderen, Du mener? Ham, som har Datteren?

Albert. Ja!

Generalinden. Hvor gammel kan han da være?

Albert. Det har jeg aldrig spurgt ham om. Fyrgetyve Aar, maaske noget yngre.

Generalinden. Kommer Du ofte i hans Hus?

Albert. Du er temmelig nysgjerrig, Tante! Ja, jeg kommer der forresten hver Dag.

Generalinden. Altsaa for Datterens Skyld?

Albert. Lad det nu være nok med den Examen, Tante!

Generalinden. Ja, naar Du blot vil sige mig, hvordan hun seer ud?

Albert. Hun er meget smuk, og hendes Alder veed jeg bestemt; hun er sytten Aar gammel. — Hvor mener Du saa, vi skulde tage hen idag?

Generalinden. Ingen Steder! Jeg troer egentlig ikke, jeg kan trives rigtig her i Kjøbenhavn. Det sagde jeg vist allerede til Dig igaar.

Albert. Nei! Du sagde ikke et Ord.

Generalinden. Ja, saa var det til Bek. Jo, jeg reiser hjem til Fyen imorgen. Tag med, og bliv nogle Uger hos os!

Albert. Imorgen? Nei, Du maa undskylde, det er mig umuligt.

Generalinden. Godt! Ja, saa veed jeg Besked. Albert! Tænk dog paa din Stilling! Du, en juridisk Kandidat med bedste Karakter —

Albert. Aa, Tante, juridisk Kandidat med bedste Karakter — det er ikke meer, hvad det har været. I din Tid, ja, da var det Partier!

Generalinden. Du, som er halvveis bunden, Du vil gaa hen og kaste Dig bort til Folk, som staa saa langt under Dig!

Albert. Du kjender dem jo slet ikke, og Du tager feil af det Hele.

Generalinden. Saa lad mig se den unge Pige; før hende her hjem.

Albert. Nei, Tak! Mathilde Frank skal ikke vises frem paa den Maade.

Generalinden. Ja, ja! Som Du behager (ringer).

FEMTE SCENE

Generalinden. Albert. Madam Bek.

Generalinden. Hvad Tid gaer Toget?

Madam Bek. Til Klampenborg? Hver Time, troer jeg.

Generalinden. Jo, jeg er godt oplagt til at tage til Klampenborg! Korsørtoget, mener jeg.

Madam Bek. Klokken tolv, og et Kvarteer til otte.

Generalinden (seer paa sit Uhr). Den er paa Slaget tolv, saa vi kommer ikke bort før iaften.

Albert. Men, Tante! Det er da ikke dit Alvor?

Generalinden. Men det skader ikke, om vi begynde at pakke lidt strax. Kom, Bek! Lad os først tage af Skufferne. (De begynde at tage Shawler o. s. v. frem.)

Albert. Maa jeg sige Dig et Ord?

Generalinden. Ja, vær saa god! Hvor mon De har gjort af Kufferten, Bek?

Albert. Husk paa, Du har kun været her halvanden Dag.

Generalinden. Ja, det er ikke min Skyld! Bruger Du ikke den Stol til din Hat, Albert, maa jeg saa lægge mit fine Tøi paa den?

Albert (tager Hatten). Sig mig, er det din Mening, at jeg skal gaa?

Generalinden. Ja, holde paa Dig, vil jeg ikke Her bliver snart uhyggeligt at være.

Albert. Jeg siger ikke Farvel! Om lidt kommer jeg igjen.

Generalinden. For at reise med?

Albert. Nei, Tante! Jeg har jo sagt Dig, det er umuligt! (gaaer.)

SJETTE SCENE

Generalinden. Madam Bek.

Generalinden (standser pludselig i Indpakningen). Tænk, Bek! Han gik virkelig.

Madam Bek. Ja, han var da nødt til det; Generalinden var jo nærved at tage Stolen fra ham.

Generalinden. Ja, hvor kunde jeg tro, at han vilde lade det komme saavidt? Skal vi nu have gjort al den Blæst for Ingenting?

Madam Bek. Vil Generalinden da ikke reise?

Generalinden. Jo, jeg vil, endskjøndt — det er hurtigt at komme tilbage. Troer De, Folk derhjemme vil lee ad os, Bek?

Madam Bek. Ja, det vil de ganske vist! — Skal jeg lægge Tingene ned igjen?

Generalinden. Nei! — Jo! — Herregud, Bek! Staa ikke og se saa irriterende paa mig! Lad mig have Ro til at tænke mig lidt om.

Madam Bek. Saa, nu banker det.

Generalinden. Det er ham, som har betænkt sig; jeg vidste det jo nok.

Madam Bek (som har lukket op, kommer tilbage). Hvad synes Generalinden? Det var den Gamle fra Trivoli, der spurgte efter Kandidaten.

Generalinden. Lod De ham gaa? Kald paa ham, jeg har nok Lyst til at se ham.

Madam Bek. Ja, han kan ikke være langt borte! (lukker Døren op og taler ud). Aa, De! Jeg tog feil! Værs'god at komme indenfor.

SYVENDE SCENE

Generalinden. Madam Bek. Grøn.

(Madam Bek gjemmer under denne Scene atter det Tøi, der blev taget frem.)

Grøn (seer sig om). Undskyld! Jeg seer ingen Kandidat.

Generalinden. Maa jeg spørge, hvem —

Grøn. Mit Navn er Grøn, forhenværende Toldbetjent. Jeg gik af, inden de hed Assistenten.

Generalinden. De søger Hr. Krone? Han boer ovenpaa.

Grøn. Der var jeg først, men jeg traf en Opvarterpige, som viste mig ned paa Nr. 5. Jeg beder meget om Forladelse.

Generalinden. Krone var her, men han er gaaet igjen.

Grøn. Var De maaske saa venlig at sige ham, at jeg har været her med en Portemonnaie, som han glemte igaar, da vi var sammen med Frank. Jeg blev nemlig lidt tilbage og saae den ligge paa Bordet i Tivoli.

Madam Bek. Naa, De har altsaa Portemonnaien med?

Grøn. Ja, jeg har! Men undskyld! Jeg flyer den kun til Krone selv. Jeg tør ikke levere den fra mig i Hotellet.

Generalinden *(smilende)*. Nei, det gjør De ret i, Hr. Grøn. Men fortæl mig, hvad det var for en Frank, De talte om. Jeg synes, jeg har hørt det Navn før.

Grøn. Frank! Aa, han er et mageløst Menneske

Generalinden. Han er Fotograf, ikke sandt?

Grøn. Oprindelig Maler! Et stort Talent.

Generalinden. Er han videre bekendt?

Grøn. Nei! De bedste Kunstnere, de blive aldrig bekendte. Nu har han for en Del opgivet det, og nu er vi Fotografer, saalænge det varer.

Generalinden. Hvad vil det sige?

Grøn. Det vil sige, vi har faaet et snavs Apparat.

Generalinden. Hvorfor?

Grøn. Fordi der skal saa mange Penge til at kjøbe et godt.

Generalinden. Saa har De vel kun lidt at bestille?

Grøn. Hm! Ikke meer, end vi nemt kan overkomme.

Generalinden. Jeg bliver altid uheldig, naar jeg lader mig fotografere.

Grøn. Gjør De det? Ja, saa kunde De ligesaa godt probere hos os som et andet Sted.

Generalinden. Han har jo en voxen Datter, Deres Fotograf. Er hun tilstede i Atelieret?

Grøn. Mathilde? Nei, aldrig! Men jeg er der, saa — hvis De havde Lyst til at tage ud med strax — idag er det netop Veir til at lade sig fotografere i.

Generalinden. Nei, Tak! Jeg har betænkt mig.

Grøn. Som De behager! Vi nøde Ingen. Adieu!

Generalinden. De har saadant Hastværk, Hr. Grøn! Der var Noget, jeg vilde tale med Dem om. Aa, Bek! Sæt en Stol til Hr. Grøn. Og vil De saa gaa ind og tage min lilla Kjole —

Madam Bek. Jo! Den er istand. Jeg har sprættet Alting af.

Generalinden. Har De det? Ja, saa kunde De jo. — saa kunde De jo gaa ind og rie det paa igjen! (Madam Bek gaaer.) Først skulde De da vide, hvem De er hos. Jeg er Generalinde Krone.

Grøn. Tante til Hr. Albert? Saa har jeg den Ære at kjende Dem af Omtale.

Generalinden. Min Neveu kommer jo saa ofte til den Hr. Frank? Han er vel meget yndet der i Huset?

Grøn. Ja, han er! Franks er nu ikke vanskelige Folk; jeg hører ogsaa saa godt som til Familien.

Generalinden. Ja, saa! Sig mig engang, Hr. Grøn, veed De af, at han er forelsket i Datteren?

Grøn. Krone! Nei, er det muligt?

Generalinden. Han er juridisk Kandidat med bedste Karakter.

Grøn. Ja, Gud bevare's! Frank kan bestemt ikke have noget imod det Parti.

Generalinden. Frank? Nei, men jeg har imod det.

Grøn. Har Generalinden? Ja, det er en anden Sag.

Generalinden. Troer De ikke, at Albert, saa heldig som han er stillet, kan faae saa godt som, hvem det skal være?

Grøn. Det veed jeg virkelig ikke.

Generalinden. Og saa skulde han gaa hen og tage saadan en lille kjøbenhavnsk Coquette? Datteren af en kasseret Maler!

Grøn. Frank er ikke kasseret, og hans Datter er ikke coquet. Generalinden skulde dog først se Folk, inden De dømmer saa haardt.

Generalinden. Det vil Albert ikke have; jeg tilbød ham jo selv at lade Pigebarnet gjøre Visit her.

Grøn. Nei! De maa hellere se dem Begge, og det hjemme hos dem selv.

Generalinden. Ja, derfor tænkte jeg jo paa at lade mig fotografere.

Grøn (ryster paa Hovedet). Om De ogsaa sidder fem Minuter med en Stive i Nakken, det giver Dem intet Indblik i Familien.

Generalinden. Og tager jeg derud som Generalinde Krone —

Grøn. Nei, det duer ikke; De kan ikke blive der meer end høist et Kvarteerstid og kommer hjem ligesaa klog, som De tog ud. Nei — kunde De være en Dag eller to — lad mig se — her var en Madamme — hende, som spurgte, om jeg havde Portemonnaien hos mig —

Generalinden. Ja, det er min Husholderske, Madam Bek.

Grøn. Ja, naar Generalinden bare saae saadan ud! — Jeg mener, naar De vilde tage hendes Kappe og Tørklæde paa for at besøge Franks, saa kom vi ud af det.

Generalinden. Jeg! Nei, hvor kunde det gaa an? — Rigtignok har jeg kun faa Bekjendte her!

Grøn. Og De kan kjøre i lukket Droschke lige til Dosseringen.

Generalinden. Og hvordan skulde jeg faae Nogen til at tro, at jeg er Husholderske?

Grøn. Aa, Tøiet gjør saagu meget meer, end man selv bilder sig ind.

Generalinden. Nei, det lader sig ikke gjøre! Destoværre — det er den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde følge Albert. Og ganske morsomt havde det ogsaa været! Jeg kjeder mig her.

Grøn. Saa probeer!

Generalinden. Og min Neveu! Hvorledes skulde vi bære os ad med ham?

Grøn. Han maa være Medvider.

Generalinden. Og under hvilket Paaskud skulde jeg komme i det fremmede Hus?

Grøn. Kandidaten fører Dem ind som sin Tantes Husholderske. Han kan jo lade, som om Generalinden var en Smule hastig; der var kommen en lille Kurre paa Traaden imellem hende og Dem, og i den Anledning spørger han Frank, om De kan blive der et Par Dage, til Historien jævner sig.

Generalinden. Men naar saa Frank siger Nei?

Grøn. Frank siger aldrig Nei.

Generalinden. Jeg gad nok vide, Hr. Grøn, hvorfor De har saa travlt med at faae mig derud? Er det af Interesse for min Neveu?

Grøn. Hvad bryder jeg mig om ham? At sige i dette Øieblik? Nei, nu er det Franks, som De — med deres Tilladelse — har gjort Uret, og det er Franks, jeg vil have, De skal se. De boe ikke i Stadsværelser som dette her, og Generalinden kjender nok Folk, som er meer Selskabsmand og meer raffinerede end Frank, det indrømmer jeg; men kan De ikke, naar De først er der, se, at det Andet er kun Smaating — og at han igrunden er en Perle og Datteren med, saa —

Generalinden. Ja, hvad saa?

Grøn. Ja, om Forladelse! Men saa er det s'gu værst for Generalinden selv.

Generalinden. Nysgjerrig gjør De mig idetmindste, og naar Albert nu vilde komme — De mener jo, jeg skulde følge med ham?

Grøn. Ja, saa spadserer jeg derud iforveien.

Generalinden. Dog vel ikke for at fortælle Deres Perler, at de kan vente en Generalinde, som de maa gjøre sig rigtig behagelige for?

Grøn. Nei, veed De hvad, Deres Naade! Lad os heller lade det Hele fare!

Generalinden. Naa, naa, Hr. Grøn! Hvem er det nu, som er hastig?

Grøn. Men hvor kunde De tro, at jeg vilde være saa schofel?

Generalinden. Giv mig da Haanden paa, at De vil tie. — Betænk De Dem?

Grøn. Nei, det er min Haand, jeg er lidt forlegen med; den seer ud, som om den var sort! Generalinden kjender ikke til det Stadseri, vi bruge til Pladerne; det er ikke til at faae af.

Generalinden. Ja, giv mig Haanden alligevel, for en Sikkerheds Skyld! (Grøn rækker hende Haanden.) Saa! Nu troer jeg Dem, og nu gaaer jeg ind forat klæde mig om (gaaer).

OTTENDE SCENE

Grøn. (Siden) Albert.

Grøn (alene). Det er et farligt Fruentimmer! Og Gud skal vide, hvordan det vil gaa. Jeg synes nu, der er saa deiligt hjemme hos Franks, men jeg er jo heller ikke Generalinde. Nei, jeg skulde gaaet min Vei, da hun rev dem ned, istedetfor at blive hed i Hovedet, det havde været det Rigtige! Og saa er jeg endda saa klog at bede hende komme som Husholderske! Frank er altid ligefrem, men nu — nu generer han sig da ikke det Ringeste. Ja, er det ikke mærkværdigt? Hvergang jeg vil stille noget rigtig

Fint op, saa gaaer det altid istykker! Og jeg tør ikke saameget som give dem et lille Vink om at lave en Smule til derhjemme. Jeg vilde dog saa gjerne have, at det skulde tage sig godt ud, naar hun kom!

Albert (kommer). Er det Dem, Grøn! Hvad gjør De her?

Grøn. Nu gaaer jeg, Hr. Krone! Jeg kom ellers med Deres Portemonnaie; vær's artig! De glemte den igaar i Tivoli.

Albert. Siig mig, har De seet Noget til min Tante?

Grøn. Jo, Tak! — Jo! Generalinden expederede mig selv.

Albert. Hun spurgte Dem da vel ikke ud om Franks?

Grøn. Hun prøvede saa smaat paa det.

Albert. Tænk Dem, hun har sat sig i Hovedet, at jeg er forelsket i Mathilde.

Grøn. Naa da?

Albert. Og nu var hun saa nysgjerrig! Hun vilde absolut se hende; men det fik jeg da heldigvis forpurret.

Grøn. Men naar hun nu seer Dem i Deres eget Hjem, Frank og Mathilde, mon hun saa ikke vilde synes om Dem?

Albert. Hjemme hos dem selv! Nei, det var nu rent galt! Det kan hun da, Gud ske Lov, aldrig falde paa.

Grøn (afsides). Død og Pine! (høit.) Men hun lod dog saa venlig og jævn.

Albert. Jævn! Nei, det er netop det, hun ikke er. Hun er baade livlig og hjertensgod og lader ogsaa temmelig ligefrem, men igrunden er hun stolt. Hjemme i sit Hus er hun vant til stræng Orden og til stiv Provindsomgang udenfor. Jeg er vis paa, hun har aldrig kjendt Nogen, der lignede Frank; kom hun derhjem, hun vilde aldeles misforstaa hans hele Tone og Væsen. Og ikke blot det: Ting, som vi Mandfolk aldrig tænke paa, Gardiner, Stolebetræk, Dækketøi, Ingenting vilde være hende tilpas. Aa, jeg kjender Provindsamerne! De have Øinene med sig, og de kan see et Støvgran syv Mile borte.

Grøn (afsides). Naa, det skulde jeg have vidst!

Albert. Og nu Frank! Jeg spørger Dem, hvad for et Ansigt vilde Frank sætte op, naar hun traadte ind med raslende Silkekjole og Hovedet iveiret — De kan tro, hun kan med det, Grøn! Hun gjør det ikke tidt, men naar hun vil, saa kan hun — og meldte sig som Generalinde Krone?

NIENDE SCENE

Grøn. Albert. Generalinden (simpelt klædt).

Generalinden (kommer ind under Alberts sidste Replik). Derfor har jeg jo ogsaa isinde at komme ganske stiltødig og melde mig som Madam Bek.

Albert. Madam Bek! Men Tante! Hvad skal dog dette sige?

Generalinden. Det kan Du spørge Grøn om.

Grøn. Ja, nu er det nok paa Tiden, at jeg lister af (gaaer).

Albert. Men hvad har Du isinde? Det er da vel ikke dit Alvor, at Du vil komme til Franks i den Paaklædning?

Generalinden. Jo, det veed Gud, det er! Det er Grøns Idee; han siger selv, at det gaaer meget godt an.

Albert. Grøn selv! Men Grøn, (vender sig om) — er De da rent — Hvor blev han af?

Generalinden. Grøn! (seer sig om) Saa er han gaaet iforveien. Det var ogsaa Aftalen! Kom nu Du, Albert! Ja, det hjælper virkelig ikke, at Du ryster paa Hovedet. Igaar narrede Du mig, idag er Du saa god at vise mig Kjøbenhavns Omegn, og vi begynde med Dosseringen.

Albert. Som Du vil da! Men først maa jeg lade Dig vide, at denne Historie er mere alvorlig, end Du troer. Jeg er hemmelig forlovet med Mathilde Frank.

Generalinden. Forlovet! Aa, min stakkels lille Sophie!

Albert. Det bryder hun sig kun lidt om; vi har aldrig tænkt saa alvorlig paa hinanden eller bundet os ved noget Løfte —

Generalinden. Ikke det? Siig — Du har ikke bundet Dig, dit koldblodige Uhyre! Det har Du nok passet, men hun — det lille, trofaste Pigebarn. Du skulde se hendes Ansigt, naar hun lukker et af dine Breve op — nei, Du skulde ikke se det. Hvor er hendes Brev, det, Du nylig fik? Har Du brudt det?

Albert. Nei, endnu ikke!

Generalinden. Maa jeg saa bede om det? Sophie er for god til, at hendes Breve skal komme til Uleilighed. Ja, se kun paa det! Det er det sidste, Du faaer fra hende.

Albert. Er det sandt? Tænker hun virkelig saa meget paa mig? Hendes Breve er altid saa tilbageholdne, men maaske dette. Aa, tænk! Lad mig —
(vil bryde Brevet).

Generalinden. Maa jeg bede om Brevet! (Albert rækker hende det.) Og lev nu vel, Albert, for Alvor, denne Gang! Du skal ikke mere være bange for mig!

Hvad skulde jeg nu hos Franks? laften reiser jeg. Og nu i din første Lyksalighed, nu er Du glad ved at blive af med din gamle Tante.

Albert. I min Lyksalighed! Aa, Tante!

Generalinden *(fornøjet)*. Er Du da ikke lykkelig, Albert? *(sætter sig)*. Saa, min Søn! Lad mig nu høre det Hele! Er det Faderen, der er uheldig?

Albert. De Fleste synes godt om ham, og han har virkelig meget Vindende ved sig; men mig er hans Natur for let. I en underordnet Stilling, som han med en Smule Umage kunde forbedre, er han veltilfreds. Og saa har han et Humeur! Du veed, jeg kan ogsaa være glad. Jeg var glad iforgaars, da Du kom, og jeg var meget glad, da jeg fik Laud. Men Frank er glad for Ingenting; han tager skjødesløst paa hele Livet og handler, som det falder sig, uden at vide hvorfor. Et Par Gange har jeg prøvet paa at gjøre opmærksom paa Forskjellen mellem Impuls og Reflektion, men det vil han ikke høre paa.

Generalinden. Grøn lod egentlig ogsaa lidt fremfusende.

Albert. Grøn! Nei, det synes Du vist blot, fordi han foreslog Dig noget saa Aparte som *(peger paa Generalindens Paaklædning)*. Men ellers, nei — imod Frank er Grøn en reen Mand.

Generalinden. Men Mathilde hvordan gaaer det Dig med hende?

Albert. Ja, seer Du, min Mening er jo lidt efter lidt at løfte hende op over sin Omgivelse. Jeg har seet stærke Glimt baade af Følelse og Poesi hos hende. Aa, det vil nok lykkes mig, det er jeg vis paa.

Generalinden. Ja, det spørger jeg ikke om. Nei, jeg vil vide, om hun holder rigtig af Dig.

Albert. Ja, Tante, nu er vi just ved det, som gjør mig lidt urolig. Strax efter vor Forlovelse er der kommet noget Fremmed i hendes Væsen — jeg kan ikke vide hvorfor.

Generalinden. Du kan tro, hun er bleven kjed af Dig, Albert!

Albert. Javist! Det seer Du helst, ikke sandt?

Generalinden. Nei! Men alvorlig talt: Formaninger more ikke altid en syttenaars Pige, og dine Ideer om at løfte hende, gaa vistnok høit over hendes Hverdagsforstand. Nei, Kjærlighed, Du, den er fra gammel Tid det bedste Middel til at jævne al Forskjel. Og her — ja, Pigebarnet kjender jeg jo ikke, men at Du i dit Hjerte bryder Dig langt mere om Sophie end om hende, det er jeg temmelig sikker paa.

Albert. Tante er altid saa klog. Naar jeg elsker Sophie, hvorfor har jeg saa friet til Mathilde?

Generalinden. Fordi Du ogsaa er klog. Veien til Sophie var saa ligefrem, og Du vil helst have Alting lidt knudret.

Albert. Ja, det seer knudret nok ud for Tiden; først troede jeg, at det var Hemmeligheden ved vor Forlovelse, som mishagede hende, og jeg talte derfor om at deklare den; men det vil hun ikke.

Generalinden. Hør, Albert! Lad os tage derud sammen, saa skal jeg klare det for Dig.

Albert. Du! Klare det? Ja, naar det var det, Du vilde! Men Du har imod Forlovelsen, og Du vil kun derhen for at kritisere Alt.

Generalinden. Du er dog en Kryster! Da skulde Du hørt Grøn: han var anderledes uforfærdet. Han var ganske stolt af Frank og hans Hus.

Albert. Vil Du da love mig at være upartisk? Det er kun Mathilde, jeg beder Dig om at lægge Mærke til. At hendes Hjem ikke er som dit, kan Du nok begribe; men fæst Dig endelig ikke formeget til saadanne Smaating.

Generalinden. Nei, hvis jeg kan lade være; men husk paa, jeg er kun et Menneske og et Fruentimmer. — Skal vi saa gaa?

Albert. Men naar jeg forestiller Dig for Frank, maa jeg da sige —

Generalinden. Alt det har Grøn arrangeret, og jeg skal fortælle Dig det paa Veien. Vil Du blot ringe paa Bek? Hvor hun bliver forskrækket, naar

hun seer mig i den Pynt. Det er bedst, jeg holder Hovedet lidt iveiret for at imponere hende, hvis det er muligt.

TIENDE SCENE

Albert. Generalinden. Madam Bek.

Madam Bek (bærer en elegant Kjole). Her er den lilla! Nu er den istand, hvis Generalinden ønsker at tage den paa.

Generalinden. Tak, lille Bek! Nu har jeg hjulpet mig, jeg er paaklædt. (Madam Bek seer forfærdet paa hende.) Vil De sende Bud efter en Droschke?

Madam Bek. Ih, du Almægtige!

Generalinden. Det varer maaske en Dag eller to, inden jeg kommer hjem; De bliver her i Hotellet saalænge.

Madam Bek. Men, Hr. Albert! Kan det gaa an?

Albert. Det var Droschken, Bek!

Madam Bek. Der holder altid en forspændt nede i Gaarden. Generalinden maa ikke tage mig det ilde op, men skal Generalinden intet Overtøi have paa?

Generalinden. Jo, ifald De kan undvære Deres Hat og Shawl, lille Bek!

Madam Bek (idet hun gaaer ind i Sideværelset). Det bliver værre og værre!

Albert. Altsaa ikke for streng, Tante! Du vil ikke see med altfor fornemt Blik paa Frank's frie, overgivne Væsen? Du veed, Du har lovet mig, at lukke et Øie i? (Madam Bek bringer Tøiet).

Generalinden (idet hun klæder sig paa). To, om Du vil! Jeg skal komme som en rigtig lille Amor med Bind for Øinene og Bek's Hat paa og forene to elskende Hjerter — ifald jeg kan.

ANDEN AKT

(Værelse hos Frank.)

FØRSTE SCENE

Mathilde. (Strax efter) Frank.

Mathilde (stiller et Maleri paa Staffeli). Saa! Nu maatte Fader gjerne komme; det bliver høit opad Dagen, inden han begynder at male (gaaer hen og tager en Pakke Fotografier, som hun betragter). Den lille Dreng er virkelig slet ikke bleven saa gal.

Frank (kommer). Hvad har Du der, Mathilde?

Mathilde. Jeg pakker disse Kort sammen; idag skulde Moderen jo hente dem, det er underligt, hun ikke allerede har været her.

Frank. Aa, det lille Uglebillede! Det faaer hun tidsnok (seer til Staffeliet). Naa! Jeg seer, Du har allerede lavet istand til mig. Maaske Du har tænkt paa, at jeg skulde tage fat strax?

Mathilde. Ja, det har jeg rigtignok! Hr. Bruun var her jo igaar og klagede over, at det var saa

længe siden, Du havde faaet det Maleri til at restaurere.

Frank. Troer Hr. Bruun, det er videre morsomt at flikke paa de gamle Sager? — Ja saa! Han klagede?

Mathilde. Kun over, at Du beholdt det saa længe. Ellers sagde han, at der var Ingen saa behændig som Du til at restaurere ældre Malerier, og at Du kunde tjene mange Penge, baade derved og ved at male nye, naar Du blot selv vilde.

Frank. Nu fløiter Du, Mathilde, for at jeg skal bestille Noget (gaaer hen og tager Penselen). Jeg har ogsaa været uforskammet doven, men nu skal Du see, hvor jeg skal kile paa. Vi har ikke seet Noget til Grøn idag! Hvor mon han stryger omkring?

Mathilde. Han var her imorges (seer paa Fotografierne, som hun endnu holder i Haanden). Det skulde dog være kjedeligt, om den Madamme ikke kom efter sine Kort idag.

Frank. Hvorfor det?

Mathilde. Aa, ikke for Noget.

Frank. Der er lidt iveien med Dig, det kan jeg høre paa din Stemme, den klinger saa forsagt. Kom strax herhen! Hvad er det, Stump? Hovedet iveiret! Er Du paa Hellingen med Pengene? (Mathilde nikker.) O, vee! Og jeg har heller ikke meget igjen.

Mathilde. Det er dit Spøg, Fader! Du havde saamange igaar.

Frank. Ja, men husk paa, saa gik vi i Tivoli; det løb op.

Mathilde. Ja, det er underligt, det løber altid saa høit op, naar vi er ude at more os, og andre Folk —

Frank. Ja, jeg kan ikke begribe, hvordan andre Folk bære sig ad; der skal Ingen sige, vi gjorde store Spring i Tivoli. Vi spiste en Ret Mad eller to i Bazaren, og er det Vinen, Du mener, den trængte Grøn til; han havde slaaet sig ganske mat paa Kraftprøven, og vi Andre havde heller ikke noget imod den.

Mathilde. Nei, men —

Frank. Og jeg vilde ikke lade Krone betale; han var saa opsat paa det, saa han glemte Portemonnaien paa Bordet. Nei, han har givet et Par Gange, nu er det min Tour.

Mathilde. Men alligevel! Du havde alt for mange Penge med, til — Du narrer mig! Maa jeg see Din Pung?

Frank (rækker hende den). Vær saa god!

Mathilde. Slet ingen Sedler meer! Ni Mark i Smaapenge! Det kan jeg ikke begribe (giver ham den tilbage).

Frank. Kan Du ikke? Jeg gik naturligvis ud bagefter, Du lille Nar! Jeg morede mig udmærket, og jeg var borte hele Natten.

Mathilde. Nei, Du var ikke!

Frank. Jo, jeg var!

Mathilde. Nei! Det veed Gud, Du ikke var!

Frank. Hør, Mathilde! Er det nu en Maade at tale til sin Fader paa? Det gaaer s'gu ikke an.

Mathilde. Men hvorfor vil Du da bilde mig Noget ind? At prale er stygt, men Du gjør altid Dig selv Uret. I forrige Tider, da jeg var Barn, da har Du maaske tidt været ude om Natten, men da sov jeg fra det — dengang havde jeg jo ikke Forstand til at passe paa Dig som nu.

Frank. Naada? Men nu — nu passer Frøkenen paa mig?

Mathilde. Det kan Du tro, jeg gjør. Jeg sover aldrig ind, før jeg har hørt Dig slaa med din Dør. Sommetider gjør Du mig Tiden lang — naar Du morer Dig — men Du kommer altid. Jeg kjender din Maade at løbe opad Trappen paa; og først, naar Du er vel inde, falder jeg isøvn.

Frank.. Herregud! Min stakkels lille Pige, saa har Du ligget vaagen mangen Gang for min Skyld! Det er dumt af Dig, Mathilde! Det ligner Ingenting. Havde jeg vidst det, saa — nu kan jeg ikke huske det — men jeg er vist tidt bleven længe ude?

Mathilde. Du er din egen Herre, Fader!

Frank. Jo, vist! Det veed jeg nok; men nu vil jeg dog fortælle Dig, hvor Pengene blev af igaar. Da vi gik bort efter Fyrværkeriet, da stod der En udenfor paa Fattigtivoli, det var ham — Brenner.

Mathilde. Brenner! — Ja, saa veed jeg, hvad der kommer.

Frank. Vi gik paa Akademiet sammen i gamle Dage; siden er Verden gaaet ham imod. Han har det kun smaat, og han er gift og har Børn — ja, Du skal ikke tro, han bad om Noget. Nei, tvertimod! Han holdt sig tilbage, da han saae mig, men — ja, saa er der ikke meer.

Mathilde (tager hans Haand). Nei, ikke Andet, end at Du gav ham Alt, hvad Du havde. Hvor det ligner Dig, Fader!

Frank. Ja, det er ikke Noget at trykke mig i Haanden for, Barn! Ja, var jeg en sparsom og sindig Mand forresten og saa gjorde godt med mine Penge, det var en anden Sag. Men jeg! Naar jeg kommer glad og óvermodig ud fra Tivoli, hvor jeg uden Betænkning har ladt endel Kontanter gaa paa en Aftens Morskab, og jeg opdager en fattig Kammerat, der maa staa udenfor, forat snylte sig til et Glimt af Lys og Stumper af Musiken — og jeg ovenikjøbet seer ham dukke sig, for ikke at genere mig — saa er jeg ikke ædel, fordi jeg giver ham, hvad jeg har. Nei, jeg vilde simpelt hen være en jammerlig Krabat, hvis jeg lod det være. Og nu er den Historie forbi, og vi tage fat paa Penselen igjen.

ANDEN SCENE

De Forrrige. Grøn (bærer to Rosentræer).

Frank. Der har vi Grøn! Værs'god og kom nærmere, De, Laps! Hvad ligner det at rende og drive om den hele Formiddag, naar man er ansat ved et større fotografisk Etablissement?

Grøn. Tak for igaar, Frank! Det var virkelig en deilig Aften.

Frank. Tak selv! Men bi, til jeg tager Dem med igjen, Landstryger!

Grøn. Har her allerede været Nogen? Det er da ikke muligt.

Frank. Ni Voxne og to Børn.

Grøn. Nei, saa er det Løgn! Aa, kom, lille Mathilde, og hjælp mig at stille de to Træer op!

Mathilde. See, Fader, hvor de Roser er nydelige, den især! Men det er jo en Skam, Grøn.

Grøn. Aa, jeg beder! Her paa det lille Bord, her gjør de godt. Her var lidt tomt i Stuen.

Frank. Og saa leverer De Rosentræsmøbler for at fylde? Tak skal De have, Grøn! Hvor har De ellers været idag?

Grøn (slaaer under de næste Replikker hemmelig Støvet af Møblerne med sit Tørklæde). Hos Krone med Portemonnaien; jeg skal hilse saameget.

Frank. Hvorledes boer han der i Hotellet?

Grøn. Aa, saa elegant! Gaskrone i Loftet og Fløiels Møbler. Det er sandt, det var egentlig ikke hos ham.

Frank. Hos hvem da?

Grøn. Aa, det var et Sted, hvor jeg gik feil.

Frank (afsides til Mathilde). Pas paa Grøn, han gaaer og tørrer Støv af. (Høit.) Nei, Grøn! Lad nu det Svineri være.

Grøn. Svineri!

Frank. Ja, Støvet lægger sig jo i mine vaade Farver.

Mathilde. Og der er nylig tørret af; hvor er det Støv, Grøn? Viis mig det.

Grøn. Nu er det nok, det var kun enkelte Gran. — De har taget en anden Kjole paa idag, Mathilde! Den igaar, den klædte Dem saa net.

Mathilde. Men den er for ny, Grøn! Den gaaer jeg ikke daglig med.

Frank. Hør Grøn! Hvad er der paafærde med Dem idag? Hvorfor vil De pynte baade Stuen og Pigebarnet og — og lad mig see! Hvorfor staaer De og stikker saa ængstelig med Hænderne? Menneske! De har faaet Handsker paa!

Grøn. Jeg har saa ondt ved at komme helt ud i Spidserne.

Frank. Saa lad være! Hvad skal de Handsker til? Vil De frie til Mathilde?

Grøn. Nei, saamænd om jeg vil! Er det noget at lee af? (Frank og Mathilde lee.) Saa, De er ligesaa god som Deres Fader, Mathilde! Der er destoværre ikke Spor af Alvor her i Huset.

Frank. Er der død Nogen af Deres Familie, Grøn?

Grøn. Nei.

Frank. Hvorfor skal vi da være saa høitidelige? De er kommen her, Dag ud, Dag ind, i fjorten Aar og har været meget fornøiet, hvorfor er da Ingenting Dem tilpas idag, hverken Værelset eller Mathilde eller jeg — nei, det er sandt, mig er der dog ikke noget iveien med?

Grøn. Jo, det er der rigtignok, Frank! Ifald De tog en anden Frakke paa, saa saae jeg det inderlig gjerne.

Frank. Nei, saa min Sjæl, om jeg gjør. Med mindre, De siger mig, hvorfor?

Grøn. Jo, Frank! Vi burde gjøre os mere gjældende, end vi gjør! Der er Folk, som dømme efter det første Indtryk, det er jeg kommen efter. Og baade for Andres og for sin egen Skyld, saa —

Herregud! Om De nu gik hen og tog en anden Frakke paa? Det er snart gjort, lille Frank.

Frank. Nei, nu er jeg snart kjed af dette her. Er min Stue og min Arbeidsfrakke Dem ikke gode nok, saa — der ligger Deres Hat, Handsker har De jo paa. Adieu, Hr. Grøn, og glem ikke at tage Deres Grøntsager med Dem! (peger paa Urtepotterne).

Mathilde. Nei, Fader, det mener Du jo ikke! Men De er ogsaa skrækkelig idag, Grøn. Kan De ikke lade Fader være i Ro, nu da han staaer saa godt og maler? Hvorfor skulde han klæde sig om? Ja, var det Helligdag —

Frank. Javist! Var det i en eller anden Anledning, for Exempel — Grøns Fødselsdag, saa kunde jeg da finde mig i det.

Grøn. Kunde De det, Frank? Saa er det min Fødselsdag.

Frank. Er det sandt? Ja, saa male vi ikke meer dengang. Han er mageløs! Han kommer her med Førænger, og saa er det hans egen Fødselsdag. Det skulde vi ikke mærke, vel? I fjorten Aar har De holdt den hemmelig, men idag, da fangede jeg Dem. Jeg gratulerer, min gamle Ven!

Grøn. Tak, Tak! Vil De nu tage en anden Frakke paa?

Frank. Kjole, hvis De har Lyst! Mathilde! Kan Du skaffe Chokolade?

Mathilde. Ja, strax!

Grøn. Nei, Gud velsigne Dem; Frank, maa jeg være fri for, at den bliver holdt!

Frank. Ja, lad De nu mig om det, lille Grøn! Og jeg, som viste Dem Døren! De er da ikke vred paa mig for det?

Grøn. Nei, slet ikke, men husk paa, hvad De lovede, Frakken!

(Frank gaaer ind i Sideværelset.)

Mathilde. Fader holder saa meget af Dem, Grøn! Ja, det veed De da nok, og det gjør jeg da ogsaa. Men naar man har saa gode Venner, maa man ikke skjule sin Fødselsdag for dem. Hører De? Det er Synd!

Grøn. Aa, Mathilde! Lad være!

Mathilde. De maa ikke vende Dem bort. Tak for igaar! Vi kom saa godt ud af det, vi Tre! Gud give, vi maa beholde Dem længe, Fader og jeg.

Grøn (afsides). Den søde Pige! Hun veed ikke, hvad det er for en gammel Løgnhals, hun gratulerer.

Frank (kommer tilbage med Frakken paa Armen). See her, Grøn! — Hvad feiler Dem? Har Du gjort ham alvorlig, Mathilde? Ingen høitidelige Ansigter idag, det vil jeg ikke vide af. Hvad synes De, Grøn? Den Splinterny! (Viser ham Frakken.) Den skal paa til Ære for Dem! See, det hjælper! Han begynder at smile! Det vidste jeg nok. (Svinger Grøn rundt.)

TREDIE SCENE

De Forrige. Generalinden. Albert.

Generalinden (til Albert). Det er en munter Begyndelse.

Grøn (afsides). Hun kommer tilpas. Og ikke engang Frakken fik han paa.

Frank (lægger Frakken fra sig paa en Stol). God Dag, Krone! Hvad synes De om det Tableau?

Mathilde (gjør ham opmærksom paa Generalinden). Fader! Seer Du ikke, der er Nogen!

Frank. Undskyld, lille Madam! Er De saa god at gaa ned i Haven, saa skal jeg strax være hos Dem. (Til Albert.) Grøn har Ferie, det er hans Fødselsdag; han vilde have, den skulde gaa af i Stilhed, men jeg kan ikke lide, hvad der gaaer for stille af. (Til Generalinden.) Venter De paa mig? Gaa De blot ned i Atelieret — i Glashuset nede i Haven; jeg kommer om lidt.

Generalinden. Ja, men —

Frank. Nei, De kan virkelig ikke blive taget af lige strax. De seer meget for varm ud. Sæt Dem dernede, og kjøl Dem lidt af, og se paa Billederne saa længe.

Albert. Madammen vil ikke fotograferes, Frank! Hun er med mig.

Frank. Med Dem! Ja, det er en anden Sag.

Albert. Seer De, Madam Bek har i endeel Aar været Husholderske hos min Tante, Generalinden, men —

Generalinden. Ja, nu er vi bleven Uvenner, Generalinden og jeg.

Albert (til Frank). Det bliver de hvert Øieblik, men om en Dag eller to tager hun tilbage til Tante igjen. De kan ikke undvære hinanden. (Høit.) Madam Bek har ingen Bekjendte her i Byen, og saa tænkte jeg paa Dem, Frank.

Frank. Det kan jeg lide Dem for. Vær saa god, lille Madam! Og tag Tøiet af. Nei, det er sandt, De kunde først gjøre os en Tjeneste. Vil De springe hen til Urtekræmmeren paa Broen og kjøbe — hvor meget Chokolade skal Du have, Mathilde?

Grøn (sagte.) Er han gal? — Frank! Maa jeg hviske Dem noget: jeg kan ikke udstaa Chokolade.

Albert. Frøken Mathilde! Maa jeg forestille Dem Madam Bek som en af mine ældste Veninder.

Mathilde. Har De været længe i Byen?

Generalinden (som nysgjerrig betragter Mathilde). Nei! Jeg kom for et Par Dage siden.

Mathilde (smilende). De seer saa vist paa mig?

Generalinden (forlegen). Jeg? — Jeg saae paa Deres Haar! Det er deilig stort, men —

Mathilde. De kan maaske ikke lide Kouleuren?

Generalinden. Jo, men veed De, hvad de sige ovre i Fyen?

Mathilde. Nei?

Generalinden. De sige, at de kjøbenhavnske Damer kjøbe Deres Haar i Boutikerne.

Mathilde (leende). Hører Du, Fader? Madam Bek troer ikke, at det er mit eget Haar!

Frank. Jo, Alt her i Huset er ægte, Madam Bek! See, her er min Paryk! De maa gjerne hale i den, saa stærkt De vil.

Mathilde. Kom De med mig, Madam Bek, og tag Deres Tøi af. (Til Frank, som rækker Hovedet hen til Generalinden.) Aa, gaa, Fader! Du er en rigtig Vildkat! Hvad maa fremmede Folk tro om Dig? (Hun gaer med Generalinden.)

FJERDE SCENE

Frank. Grøn. Albert.

Albert. Det er en Skam, Frank, at jeg saaledes uden videre —

Frank. Aa, Passiar! Madam Bek er meget velkommen; hun seer ud til at være en flink Kone.

Albert. Det er hun ogsaa.

Grøn. Ja, jeg finder nu, hun har et grumme fint og interessant Ansigt.

Frank. Aha!

Grøn. Man kan strax see, at det er intet almindeligt Physiognomi, og jeg synes nok, Frank, at det var bedst ikke at behandle hende alt for nonchalant.

Frank. Der har vi det. Truffet lige i Hjertet! Nu skal jeg sige Dem Noget; vi veed dog ikke, hvad vi skal gjøre med Deres ualmindelig interessante Madam Bek i de første Par Timer. Og De gaaer os naturligvis ogsaa iveien i vore Forberedelser til at overraske Dem. Tag De Madam Bek under Armen, og gaa hen og viis hende Thorvaldsens Museum.

Grøn. Nei, det gaaer aldeles ikke an. (Til Albert.) Saa hjælp mig dog, istedetfor at staa og lee ad mig.

Albert. Museet er lukket om Mandagen, Frank, og jeg troer egentlig ikke, Madam Bek bryder sig videre om Kunstsager.

Frank. Ikke om Thorvaldsen! Hvad bryder hun sig da om? Om at see Guldæblerne springe, kanske?

Albert (smilende). Ja, det var snarere Noget for hende.

Frank. Ja, Grøn, jeg vil gjøre Alt for Deres Fødselsdag; men Guldæblerne, dem kan jeg ikke faae til at springe.

FEMTE SCENE

De Forrige. Generalinden. Mathilde.

Mathilde. Her pleier jeg at sidde og sy. Jeg veed ikke, om Madam Bek —

Generalinden. Har Frøkenen et Strikketøi at laane mig, saa siger jeg Tak.

Albert. Slaa Damerne sig til Ro heroppe?

Mathilde. Ja, paa denne Tid staaer Solen alt for stærkt paa nede i Lysthuset.

Frank. Madam Bek! Maa jeg præsentere Dem min Ven og Associè, Grøn, pensioneret Toldbetjent. Han fylder netop idag — hvad fylder De, Grøn?

Grøn. Aa, lad mig være! Jeg fylder Ingenting.

Frank. Nu vil han ikke være det bekjendt; men for lidt siden kom han styrtende og vilde pludselig have Alting pyntet op herinde, uden at sige hvorfor; tilsidst slap det da ud, at det var hans Fødselsdag.

Generalinden. Saa Hr. Grøn vilde pynte op? Ganske pludselig?

Frank. Det kunde ogsaa være, at han havde en sympathetisk Anelse om, at De kom, Madam Bek! Jo, De har gjort Indtryk, kan De tro; han taler hele Tiden om Dem.

Grøn. Herregud, Frank, kan De da ikke tie stille et Øieblik!

Albert. Gaaer De med ned i Haven og ryger en Cigar, Frank?

Frank. Javel! Saa kan vi med det Samme snakke om, hvad vi skal tage os for idag. Hvad siger De, Geburtsdagsbarn? Vi maa bestemt i Skoven — ikke sandt, Madam Bek?

Generalinden. Tak! Det passer sig ikke for mig, som kun er et Tyende —

Frank. Hvad behager? Jeg veed nok, hvad der passer sig. De skal i Skoven. Aa, De er slet intet Hængehoved, det skal De ikke bilde mig ind! Der er noget Skjelmsk og Nysgjerrigt i Deres Øine, og De er ikke løbet fra Deres Herskab, blot for at sidde og strikke inden lukkede Døre. Nei, er De fri, saa skal De ogsaa vide, hvad Frihed er! Grøn har kun Fødselsdag eengang om Aaret, og nu skal vi ud og leve en heel munter Dag i Luft og Lystighed. Vil De saa siden hjem til Strømpen og Generalinden, vær saa god! Men først skal De prøve, hvad det er at more sig, og det skal jeg sørge for. (Han gaaer med Albert og Grøn.)

SJETTE SCENE

Generalinden. Mathilde.

Generalinden. Det er en morsom Mand, Deres Fader! Og saa ungdommelig.

Mathilde. Han mener det saa godt, men — De bryder Dem vel kun lidt om, at komme med paa saadan en Skovtur.

Generalinden. Jeg? Jo! Hvorfor ikke? Det kan vist blive overmaade behageligt.

Mathilde. Aa, nei! De maa ikke være som Albert Krone og sige Ja af Høflighed.

Generalinden. Morer han sig da ikke, naar han er ude med Dem? Hvorfor troer De det?

Mathilde. Jeg veed det — fordi jeg føler det. Fader derimod, han mærker Ingenting; saa Gud maa vide, hvorfor det aldrig gjør mig ondt for Krone, at han kjeder sig, men kun for Fader. Naar vi er ude — ja, De har jo allerede selv seet, hvordan han er — saa kan han lee saa hjertelig som en lille Dreng, og det tidt af store Narrestreger; og naar han saa seer med straalende Øine til os Andre for at faae os med, ja, saa er det jo ganske naturligt, at et Menneske som Krone med finere Smag og mere Dannelse, maa tvinge sig, blot for at faae et Smil frem; men jeg synes dog altid, det er Synd for Fader.

Generalinden. Ja, det Allerbedste er jo, naar Folk, der omgaaes hinanden, er nogenlunde lige.

Mathilde. Men Feilen er, at, havde jeg en Tryllestav af dem, De veed, Madam Bek, som der er nok af i Eventyrene, og jeg med den kunde gjøre Fader og Albert Krone lige —

Generalinden. Vilde Frøkenen saa kappe Noget af Hr. Krones Dannelse?

Mathilde. Ja, heller end jeg nænnede at skille Fader ved et af sine lykkelige Smil.

Generalinden. Ja, Tak, Smil og Lystighed kan være godt nok, lille Frøken, men med dem alene kommer man saamænd ikke langt i Verden.

Mathilde. Nei, men Fader er jo heller ikke kommen langt!

Generalinden. Nei, det er ogsaa sandt. Men det var Kandidaten, vi talte om; naar han ikke synes om Deres Selskab, hvorfor besøger han Dem da hver Dag?

Mathilde. Han kommer her selv, men han har ikke tænkt paa at tage sin Tante herhen. Ikke engang en kort Visit — til Formiddagskaffe.

Generalinden. Aa, han er vel bange for at genere?

Mathilde. Hvorfor tog han da Dem herhen?

Generalinden. Mig? Fordi — fordi —

Mathilde (tager hendes Haand). Ja, jeg er glad, fordi De kom, og for mig maa Generalinden gjerne blive borte. Jo mere stolt og bister hun saae ud, jo mere vilde Fader have Lyst til at opmuntre hende. Troer De, han var bange for ganske freidig at invitere hende med paa Skovturen og maaske sætte hende op paa en Kapervogn og give hende Grøn til Kavaleer?

Generalinden. Veed De hvad, det var stærkt! At sætte hende op paa en Kapervogn!

Mathilde. Ja, vi skal nu forresten paa Jærnbanen, og i ethvert Tilfælde kunde hun da sige Nei.

Generalinden. Ja, det kom an paa Omstændighederne. — Men siig mig, Deres Fader talte om at tage ud hele Dagen. Hvordan gaaer det saa med Deres Forretning? Har De Folk til at passe den?

Mathilde. Nei! Og havde vi Nogen, saa tog Fader dem med i Skoven.

Generalinden. Men hvordan bærer han sig da ad med Atelieret?

Mathilde. Han lukker.

Generalinden. Hør — ja, De bliver jo ikke vred paa en simpel, gammel Kone — men det er da ikke det, De lever af?

Mathilde. Jo, Madam Bek, tildeels.

Generalinden. Men for en Dags Morskab at lukke, og lade Folk gaa forgjæves, og maaskee søge andre Steder hen, er det rigtigt?

Mathilde. Nei, men jeg siger jo heller ikke, at Fader har Ret i Alting. Og det er virkelig sjældent, at han lukker.

Generalinden. Ja, De er en god lille Pige. Naar han er for ubetænksom, saa skal De skjænde paa ham, hører De? Men hvad forslaaer saadan et Barn til det? Nei, Manden skulde have giftet sig igjen, det havde været det Fornuftigste.

Mathilde. Det gjør han ikke. Han siger, Grøn og jeg ere hans Børn, og det var Synd at give os en Stedmoder.

Generalinden. Og Penge lægger han vel ikke op?

Mathilde. Hvem, Fader? Nei, vi bruger Alting op.

Generalinden. Altsaa ødsler De?

Mathilde. Vi har saa Lidt; og hvad Fader kan undvære, det giver han til Andre, som har endnu Mindre.

Generalinden. Men tal alvorlig til ham; siig, han skal tænke paa sine gamle Dage.

Mathilde. Det glemmer han til næste Gang, En beder ham om Noget. Aa, Madam Bek! Jeg kan ikke forklare Dem det; man maa have levet med ham som jeg, for at forstaa hans Væsen. Han er saa svag og letbevæget som et Barn, og dog saa trofast og mandig, at man føler, ham kan man bygge paa; hvem han engang har fæstet sig til, den slipper han aldrig.

Generalinden. Ja, Gud bevare's! Han er en Engel!

Mathilde. Nei, han er kun et Menneske, og i mange Ting et skrøbeligt Menneske; det har vi jo

talt om. Men som han er, saa holder jeg af ham. Vi passe for hinanden, og jeg vilde ikke have ham anderledes. (Gaaer.)

SYVENDE SCENE

Generalinden. Albert.

Albert (som har hørt Mathildes sidste Ord, i en glad Tone). Naa! Fik Du hende til at udtale sig?

Generalinden. Ja, det er en sød, oprigtig, lille Pige.

Albert. Og ikke simpel, vel?

Generalinden. Nei, det var Synd at sige, tvertimod.

Albert. Naa! Og Faderen? Hvad synes Du om ham?

Generalinden. Ja, han er jo mindre fin, men endnu har jeg seet saa Lidt til ham. Lad mig nu gaa, Albert! Tænk, om der kom Nogen og saae Dig holde Madam Bek i Haanden.

Albert. Blot et Minut! Siig mig, hvad sagde hun om mig?

Generalinden. Om Dig? Jeg troer ikke, vi talte om Dig.

Albert. Ikke det? Hør Tante, husker Du, at Du lovede, Du vilde opklare den Misforstaaelse, der var imellem Mathilde og mig?

Generalinden. Ja, det husker jeg godt, min Dreng! Men det lader sig ikke gjøre paa ti Minutter.

Albert. Nei, især naar Du bryder Aftalen og prøver paa ved List at fjerne os fra hinanden.

Generalinden. Jeg! Hvad skal det sige?

Albert. Aa, det veed Du nok. Du siger, I har neppe talt om mig. Men nu træffer det sig ganske komisk, at jeg netop kom til at høre Mathildes sidste Ord. «Men,» sagde hun, «jeg holder af ham, som han er, og jeg vil ikke have ham anderledes.» Det kan man ikke kalde at tale om mig? Vel? Nei, lille Tante! Det gjør mig ondt for Dig, men det gjorde Du for grovt.

Generalinden. Jeg bliver ganske stum. Bilder Du Dig da ind, at det var Dig, hun ikke vilde have anderledes?

Albert. Ja, vist var det mig; hvem skulde det ellers være? Jeg veed endda omtrent, hvad Mathildes «men» gik paa. Hun er bestemt begyndt saadan: «han er rigtignok lidt vanskelig og har tidt Noget at indvende, men jeg holder af ham, som han er» osv. — Ikke sandt?

Generalinden. Nei, Albert, det er dog mangeløst, hvor Du er forfængelig!

Albert. Aldeles ikke, men — ja, Du har jo selv hørt, hvordan Tonen er her i Huset; Livet optager dem i den Grad, at de aldrig tale om Andet, end

hvad der ligger for Haanden, og ikke tænke paa, at der for ethvert dannet Menneske gives Interesser —

Generalinden. Men naar de nu ikke er dannede?

Albert. Saa bør de blive det — det vil sige, Mathilde. Hun er opvakt og har tidt, naar vi talte sammen, forundret mig ved sine Svar. Men berørte jeg alvorligere Ting, fulgte hun sjeldnere med, det mærkede jeg nok. Derfor var det store Spørgsmaal for mig: om jeg fandt Anklang eller ei? Og det er det, som hun nu har besvaret, ikke til mig, nei, mig flygter hun for! Men Dig fortæller hun ligestrax: «jeg vil ikke have ham anderledes.» Nei, Tante! Forfængelig er jeg ikke, men Du maa selv tilstaa, at det er en Seir, jeg her vinder over Dig.

Generalinden. Over mig?

Albert. Ja, hvem var det, der sagde imorges, at jeg fordrede for meget af saadan en lille Pige, og at jeg skjød over Maalet?

Generalinden. Det var mig; og det siger jeg endnu. Synes Du om Mathilde, saa tag hende, som hun er, uden at lære videre paa hende.

Albert. Men Du — Du vil nok lære paa hende. Du fortæller hende nok med Tiden, at det er urigtigt, snart at spise til Middag Klokken et og snart Klokken fire; og at det ikke gaaer an, at hun bliver staaende ved en Vogn paa Gaden, for at købe Kirsebær. Og hvad er det andet end Smaating? Imedens det, jeg

ønsker, er — ja, lov mig nu blot, at Du ikke vil prøve paa flere saadanne Kunster som den, jeg nu greb Dig i.

Generalinden. Jeg gjør slet ingen Kunster, Du! Nu siger jeg Dig ikke, hvem det var, Mathilde talte om, siden Du har saa lidt Tillid til mig, men det kan jeg lade Dig vide — Dig var det ikke (gaaer).

OTTENDE SCENE

Albert. (Siden) Frank.

Albert (alene). Hun siger mig det ikke! Nei, det er saa rimeligt. Lad mig see, hvordan var det nu? «Jeg holder af ham, som han er, vi passe for hinanden, og jeg vil ikke have ham anderledes.» Hvem skulde Mathilde sige det om? Om Grøn maaske? Nei, Tante maa undskylde, det var rigtignok mig. Hun tænker endnu paa Sophie, det er Tingen! Og lidt bange for Frank er hun maaske ogsaa bleven. Det er ærgerligt, at det just skulde være Grøns Fødselsdag. Det har sat saadan Liv i Frank. — Derfor skal vi i Skoven, og derfor farer han om som en Hvirvelvind, engang saa glad og hørøstet, som han pleier.

Frank (kommer hurtigt ind). Aa! Er De der, Krone? Det var deiligt.

Albert. Hvad vil De mig?

Frank. De kunde gjøre mig en stor Tjeneste. Skaf mig lidt af med Grøn.

Albert. Hvad behager?

Frank. Jeg skal sige Dem, han er i Hælene paa mig allevegne. Han troer, han paa den Maneer skal hindre mig i at holde hans Fødselsdag, men det tager han feil i. Veed De, hvad jeg har tænkt paa? For det Første — saa! Der er han igjen! Adieu saalænge! Hold paa ham, saa godt De kan! (Løber ud.)

NIENDE SCENE

Albert. Grøn.

Grøn. Det var Frank, som gik. Ikke sandt?

Albert. Jo, vist var det ham; men hvor vil De hen?

Grøn. Jeg vil passe paa ham; han gaaer og spekulerer paa Noget til at holde min Fødselsdag med, og det vil jeg ikke vide af.

Albert. Men Ulykken er — han spørger Dem ikke.

Grøn. Det gaaer ogsaa ud over Dem! Husk paa Deres Tante. Vi skal ud — naturligvis, men veed De, hvor vi skal hen? Jeg, som havde tænkt, at vise hende et net Billede af et roligt Familieliv! Veed De, hvad Frank taler om? At spise til Aften over Stalden! Generalinden over Stalden!

Albert. Det er Deres egen Skyld! Hvorfor skulde De endelig fortælle, at det er Deres Fødselsdag.

Grøn. Ja, især da det ikke er sandt.

Albert. Bravo! Endnu bedre! Hvorfor har De da bildt Frank det ind?

Grøn. For at faae ham til at pynte lidt op. De sagde jo, at Generalinden saae mest paa det Ydre.

Albert. Hvad skal vi da finde paa? Siig til Frank, De skjøtter ikke om at have Damer med.

Grøn. Har jeg sagt. — «Skjøtter De ikke om Madam Bek, Gavtyv?» — svarede han, og saa tav jeg. Men jeg tænker da, Generalinden siger Nei.

Albert. Hun! Nei, saamænd gjør hun ei; hun vil nok see tilbunds i Tingene.

Grøn. Skal jeg sige, det er ikke min Fødselsdag? — Men det troer han ikke!

Albert. Spring hjem og hent Deres Døbeseddel.

Grøn. Ja — men den ligger i Vordingborg.

Albert. Og Alt tegnede saa godt, jeg var saa glad. Nei, Grøn! Den Fødselsdag, den glemmer jeg Dem aldrig.

Grøn. Jeg vilde ønske, jeg aldrig var født; meer kan jeg ikke sige. Jeg har kun eet Haab: han mangler bestemt Penge.

Albert. Dem har han let ved at faae.

Grøn. Ja, i Byen. Men skal vi være enige om, at passe paa ham, vi To; han maa ikke slippe

alene ud af Huset. Saa skal De see, saa falder Skovturen bort af sig selv.

Albert. Men hvordan skulde jeg? Jeg kan jo ikke tvinge ham.

Grøn. Nei, Gud fri os! Men De er jo hans Gjæst. De følges med ham og konverserer ham i al Høflighed; bliver De saa træt, saa løser jeg Dem af. Jeg generer mig ikke, jeg er en gammel Bekjendt og hænger paa uden videre. (Ved Vinduet). Der kommer han ud af Lysthuset.

Albert. Nu løber jeg ned i Haven. Pas De paa ham ved Udgangen til Veien, men skynd Dem! (Gaaer.)

TIENDE SCENE

Grøn. Generalinden.

Grøn. Skynd Dem! Ja, det er let sagt, men inden jeg er nede af de mange Trapper —

Generalinden. Ikke sandt, Grøn, det gaaer jo ypperligt?

Grøn. Saa? Synes Generalinden virkelig?

Generalinden. Ja, det var da en Skam andet. Jeg er jo kommen lige midt ind i Forholdene, og det kan jeg takke Dem for.

Grøn. Aa, jeg beder! Krone venter paa mig — tillader De?

Generalinden. Gaa De kun, geneer Dem ikke.
(Sætter sig.) Jeg er allerede ganske husvant her.

Grøn. Maa jeg blot spørge om een Ting. Har Generalinden virkelig isinde at tage med i Skoven?

Generalinden. Spørger De om det? Jeg er jo kommen her forat see mig om, og jeg vil ikke lade Noget gaa fra mig. Hvor Frank og Datteren er, der er jeg med.

Grøn. Godt! Ja, saa gaaer jeg ned til Krone. Jeg skal sige Generalinden, han og jeg, vi har ogsaa lidt travlt med samme Skovtour. (Gaaer).

ELLEVTE SCENE

Generalinden. (Siden) Frank.

Generalinden. Han troer mig ikke, det er tydeligt; baade han og Albert krybe i Skjul for mig. Frank, den Stakkel, er den Eneste, som er rigtig imødekommende. Jeg kan igrunden godt lide ham; at være i Familie med ham, det vil jeg jo helst være fri for.

Frank (kommer). Sidder De her alene, Madam Bek? Nu skal jeg kalde paa Mathilde.

Generalinden. Aa, nei! Hun har Noget at tage vare, og jeg er vant til at skjøtte mig selv.

Frank. Ja, som De vil! De har Deres Frihed!
(Ved Vinduet.) Det er meer, end jeg har! Der staaer de

paa Vagt, begge To, nede i Haven, det maa være en Aftale.

Generalinden. Hr. Frank staaer nok og seer til sine Blomster?

Frank. Jo, det er nogle deilige Blomster! Kom lidt herhen, Madam Bek, saa skal De se Løier. Se, der staaer Grøn selv paa Lur, og henne ved Laagen har han stillet Kandidaten op.

Generalinden. Ja, nu seer jeg dem. Men hvad skal det betyde?

Frank. Det betyder, at jeg er en Fange i mit eget Hus; jeg kan ikke gaa et Skridt, uden en af dem hænger paa som en Burre, altsammen fordi Grøn vil have, at hans Fødselsdag skal ignoreres. Men han maa gjerne staa paa Post, han skal dog blive narret. Gilde skal han have!

Generalinden. Men naar nu Manden ingen Lyst har?

Frank. Grøn? Han har den voldsomste Lyst. Men han troer, det er beskedent, det Tossehoved!

Generalinden. Ja, han lader saa beskeden og godlidende.

Frank. Han er det ogsaa, det kan De stole paa. For syv Aar siden, da Mathilde laa farlig syg af Skarlagensfeber, da kom Grøn nok saa opofrende hver Aften, for at vaage omkaps med mig. Han faldt rigtignok altid strax isøvn, men det var jo ikke hans

Skyld; og da Barnet kom sig, købte han hende en Pariserdukke, saa elegant — jeg troer aldrig, han har kostet saa dyr en Frakke paa sig selv.

Generalinden. Nei, den graa, han gaaer med, den er tarvelig.

Frank. Men saadan en from, taalmodig Sjæl, som man seer hver evige Dag, ham kan man let blive urimelig imod. Og det har jeg undertiden været mod Grøn. Derfor er jeg saa ivrig for idag ret med Knald og Glands at vise ham, hvor glad jeg igrunden er for ham. Hvad der kan ske ved eet rask Pust, det skiller jeg mig altid bedst ved. Og saa gaaer han hen og strider imod.

Generalinden. Hr. Frank talte nylig om en Frakke? Kanske De tænker paa, at forære ham et solidt og varigt Stykke til hans Paaklædning?

Frank. Jeg! Nei, saagu om jeg gjør! En Frakke! Hvad skulde han med en Frakke? Nei, han skal faae en rigtig smuk og straalende Aften. Vi drikke hans Skaal, De med, Madam Bek, i skummende Champagne. Og jeg holder en Tale, en kjon Tale, om hvad han er for en mageløs Fyr, og at vi ikke kan undvære ham; og saa faaer lille Mathilde naturligvis Taarer i Øinene. See, det give vi ham! Og det er solidt! Og det har en gammel, ensom Pebersvend ganske anderledes godt af, baade nu og i Tiden, end af en ny Frakke. Hvad man eier, er Intet — nei, hvad man lever, det er Alt! See, det er min Moral! Den har dækket endeel Sorg og Tomhed

i mit Liv, og jeg vil haabe og bede, at den vil holde mig ud til det Sidste.

Generalinden. Men, kjære Hr. Frank, er den Moral dog ikke en Smule for let? Havde De nu tænkt paa Fremtiden og sparet lidt sammen —

Frank. Ja, Penge faaer Mathilde ingen af. Men hun har havt en smuk og glad Barndom, og smuk og glad er hun ogsaa voxet op.

Generalinden. Det var ikke hende, jeg tænkte paa, det var paa Dem selv. Og er den Moral ikke ogsaa Skyld i, at De har forsømt, hvad De skulde passe? Jeg synes, De seer saa flink ud, Hr. Frank! Hvorfor er en Mand som De da ikke kommen videre i Verden?

Frank. Det var saa oprigtigt spurgt, Madam Bek, at det var Synd, om De intet Svar fik. Seer De, for at komme frem i Verden som Kunstner, maa man enten have meget Vrøvl — eller man maa have Geni. Vrøvl gider jeg ikke have, saa lader jeg hellere være, og Geni — ja, det gad jeg nok have. Men, destoværre, et rigtig storartet Maleri, som med et Dommedagsslag kunde svinge mig iveiret, har jeg aldrig kunnet levere. Altsaa gik jeg istaa! See, der har De min Levnetsbeskrivelse; er den kjedelig, saa er den idetmindste kort, og det kan De takke Grøn for. Jeg har ham hele Tiden i Hovedet.

Generalinden. Men hvorfor staaer han og passer paa dernede?

Frank. Fordi han er vant til at kige mig i Kortene, og veed, at jeg idag har det smaat med Penge. Jeg maa ud og skaffe, derfor spærrer han Veien.

Generalinden. Ja saa! Hr. Frank har isinde at laane sig frem?

Frank. Nei, tvertimod! Ja, see kun paa mig! Der er virkelig Folk til, som skyldte mig Penge. Det havde De nu ikke troet, Madam Bek, ved det, min Moral er saa let; men det er alligevel sandt. Det er disse mine Debitorer, jeg vilde hjemsoege, naar Grøn ikke stod Skildvagt. Jeg kan naturligvis nok forcere mig frem, men saa er han istand til reent at forsvinde, medens jeg er borte, og gaaer han —

Generalinden. Saa tager han Fødselsdagen med sig?

Frank. Netop! — Men der falder mig en anden Ting ind, som Monsieur Grøn ikke tænker paa (han leger med sin Uhrsnor). Seer De, der er en Bygning i Nybrøgade —

Generalinden. Assistentshuset?

Frank. Aha, Madam Bek! De er nok ganske godt bekendt med Kjøbenhavn?

Generalinden. Jeg har jo levet her endeel Aar.

Frank. Og tjent for Deres Brød? Ja, saa er det jo rimeligt, at De veed Veien til Assistentshuset.

Generalinden. Men er det Deres Alvor, at De vil sætte Uhret ud?

Frank. Ja, det er noget siden, jeg gjorde den Kunst; men saadan som Grøn bærer sig ad, er jeg nødt til det. Uhret kan jeg lade en Anden besørge, og har jeg først Pengene, saa maa Grøn give fortabt. Men, hvem skal jeg sende? Grøn var den Nærmeste, men han har meldt sig fra.

Generalinden. De skulde bede Hr. Krone.

Frank. Synes De? Nei, det vil jeg dog betænke mig paa. Uhret er mit, saa Tingen er aldeles uskyldig, men alligevel — de Herrer Studenter, de lade nok sans façons, men naar det kommer til Stykket — og Krone er slet ikke, hvad man kalder en flot Student.

Generalinden. Ikke det?

Frank. Nei, han kommer her jo hver Dag, og jeg er vis paa, han har ikke saameget som seet, at Mathilde er en smuk Pige. Nei, han er af de Satte; bad jeg ham om at gaa med Uhret, saa blev han maaske stødt! — Jo! Han blev ganske sikkert stødt.

Generalinden. Ja, saa indseer jeg ikke —

Frank. Kunde De ikke have Lyst til at hjælpe lidt paa mig, Madam Bek? Jeg staaer her saa forladt.

Generalinden. Jo, naar jeg blot vidste, hvordan det skulde være?

Frank. Gud, det er saa ligefrem! (rækker hende Uhret). Saadan!

Generalinden (uden at tage imod det). Skulde jeg?

Frank. Ja, De sætter Dem bare i en Droschke og holder ved en af Kjælderne; det er snart besørget.

Generalinden. Mener De, at jeg kunde —

Frank. Saa udmærket! Især naar De skynder Dem lidt, Klokken er allerede mange. Vær saa god! Der er Uhret! — Naa, De vil maaske nødig? — Generer De Dem? ●

Generalinden. Ja, Hr. Frank, jeg vilde saa gjerne føie Dem, men det Ærinde, nei, det kan jeg ikke gaa.

Frank. Ja, ja, da! (sukkende:) Saa faaer Grøn dog Ret, og Touren gaaer i Lyset.

Generalinden. Det er ikke sagt. Er ti Daler nok?

Frank. Hellere femten.

Generalinden. Dem har jeg.

Frank. Til mig? Hurra, Madam Bek, saa er vi hjulpne! Imorgen faaer De Deres Penge igjen. Vi sige Ingenting til Krone!

Generalinden. Ikke et Ord; her er Pengene.

Frank. Og her er Uhret; ingen Snak, De skal tage det til imorgen; der maa være Orden i Alt. Nu er jeg ovenpaa! Lidt havde jeg i Forveien, men hvad forslog det? Nei, da jeg fik de femten, da faldt der mig en Sten fra Hjertet! Det var en Lykke, De kom, Madam Bek! De skulde vide, de to S sammensvorne dernede, hvad vi har for.

Generalinden. De kan tro, de kom op i en Hast.

Frank. Ja, nu maa de gjerne komme, jo før, jo heller! Nu har vi vore Ting fra Haanden, Madam Bek! Jeg skal blot tage en Frække paa, saa er jeg reiseferdig (trækker Frakken af og tager den, han lagde paa Stolen tredie Scene).

TOLVTE SCENE

Generalinden. Frank. Grøn. Albert. (Siden) Mathilde.

Frank. Det blev Dem nok for varmt nede i Haven, mine Herrer?

Grøn. Vi begyndte at længes. (Til Albert) Han er i Skjortæærmer, og det seer Generalinden! — Maa jeg hjælpe Dem Frakken paa, Frank?

Frank. Gaaer De saa ind, Madam Bek, og klæder Dem paa? Og vil De med det Samme kalde paa Mathilde? (Generalinden gaaer.)

Albert. Skal vi ud, Frank?

Frank. Ja, naturligvis, det var jo Bestemmelsen.

Albert (til Grøn). Men De bildte mig jo ind, at han manglede Penge?

Grøn (til Albert). Aa, ti stille, jeg aner noget Frygteligt!

Albert (til Grøn). Hvorfor har vi nu staaet dernede og passet paa? Svar! Det var jo Deres Idee.

Grøn. Ja, Krone, det var min Idee! Gaaer den galt, saa — saa er det den tredie, der gaaer galt for mig idag.

(Generalinden og Mathilde komme.)

Frank. Ja, skynd Dig at faae Hatten paa, min Pige! Lad os see, hvormange er vi? Mindre end to Droschker kan vi ikke have.

Grøn (afsides). To Droschker! Han har gjort Udveie! (Høit) Een er nok, Frank, jeg sidder udenpaa.

Frank. Paa Deres Fødselsdag! Nei, min gode Ven! De sidder indeni, og vi tager to. (Sagtere) Og hør, Grøn, intet Kniberi idag! Jeg gjør dog, hvad jeg vil.

Albert (hjælper Mathilde Shawlet paa). Tillader De, Frøken? — Mathilde, jeg har en lille Bøn til Dem. Siig, De har Hovedpine, og bliv hjemme, De og Madam Bek, fra denne meningsløse Tour.

Mathilde. Den er ikke meningsløs; vi skal jo holde Grøns Fødselsdag.

Albert (spottende). Grøns Fødselsdag! — Gjør, hvad jeg beder Dem om; De var jo ude igaar.

Mathilde. Men ikke i Skoven; den er allersmukkeste paa denne Tid, og vi har været der saa lidt iaar. Pas paa, De bliver selv i bedre Humeur, naar De kommer ud.

Albert. Saa De vil ikke sige, De har Hovedpine?

Mathilde. Nei, det veed Gud, jeg ikke vil; skal der endelig Nogen have Hovedpine, saa tag den selv. — Fader! jeg er færdig.

Frank. Jeg med! Og Krone? Gud bevare's, hvor De seer modfalden ud!

Albert. Det er Frøkenen! Hun siger mig imod i Alting, Frank.

Frank. Lad det være, Mathilde, idag sige vi Ja til Alting — paa denne Dag, da Grøn første Gang saae Lyset. Hører De, Grøn? Nei, han stirrer paa Madam Bek. Hører De, Grøn? Vi er blevne enige om at sige Ja idag, Allesammen! Saa vil De endelig frie, saa skynd Dem lidt. (Gaaer med Mathilde og Albert.)

Grøn. Vil Generalinden nu behage at forklare mig een Ting. Hvordan gaaer dette her til?

Generalinden. De, som er saa udspekuleret — kan De virkelig ikke begribe det?

Grøn. Nei! — Han har ikke været ude af Døren, ikke sendt noget Bud — og Penge har han heller ingen af.

Generalinden. Jo! — Nu har han! Jeg har laant ham femten Daler paa dette Uhr, forat vi kan holde Deres Fødselsdag. Jeg gratulerer, Hr. Grøn!

TREDIE AKT

FØRSTE SCENE

(Parti i Dyrehaven.)

Grøn. Mathilde.

Mathilde. Er De allerede træt, Grøn?

Grøn. Træt vil jeg ikke sige, men det var dog ganske behageligt, om her var en Bænk. Men Bænke, dem kniber de utroligt paa, Autoriteterne.

Mathilde. Der staaer jo en.

Grøn. Nei, ganske uventet! Lige da jeg gaaer og klager (sætter sig). Naa, den kom tilpas.

Mathilde. Grøn! Det er muligt, at Albert Krone om lidt kommer denne Vei.

Grøn. Ja, saa! Han kommer altsaa ikke som min Bænk, ganske uventet.

Mathilde. Han ønsker at tale med mig blot fem Minuter.

Grøn. Ja, det lader sig jo godt gjøre, nu De har mig med.

Mathilde. Men Grøn — han mente, der skulde Ingen være med.

Grøn. Alene altsaa? Siig mig, lille Mathilde, er det ganske rigtigt, dette her? Veed Frank Noget om det?

Mathilde. Nei, men det lover jeg Dem, at, bliver det ikke sidste Gang, jeg taler alene med Albert Krone, saa skal Fader faae Alt at vide og det endnu idag. Men jeg vil selv sige ham det. Hører De, Grøn?

Grøn. Saa! Der er han allerede! Jeg sad saa godt.

ANDEN SCENE

Grøn. Mathilde. Albert.

Albert. Der blev spurgt efter Dem, Grøn! Frank er bange for, at De havde ført Frøken Mathilde bort.

Grøn. Jeg! Ja, den stakkels Frank, han er altid (seer stivt paa Albert) ved Siden af. Hvor er han henne.

Albert. Han sidder endnu i Lysthuset ved Bellevue og drikker Kaffe med Madam Bek og ryger sin Cigar. Men han har virkelig spurgt efter Dem;

han ønskede Deres Raad i en Sag, men De maa helst komme lidt snart.

Mathilde. Saa skynd Dem, Grøn.

Grøn. Aa, det haster ikke. Frank kan nok raade sig selv.

Albert. Jo, vist! Især da hele Spørgsmaalet kun angik Aftensmaden. Han var uvis, om han skulde bestille den paa Bellevue eller i Charlottenlund, men jeg troer nok, det blev Charlottenlund. Frank har lidt tilovers for Restaurationen —

Grøn. Over Stalden. Ja, jeg veed det nok. — Saa gaaer jeg da. — Mathilde, De kommer vel ogsaa snart? Varer det forlænge, saa sender jeg Madam Bek herhen. — Over Stalden! Nei, saadan lege vi ikke! Frank maa huske paa, det er ikke hans Fødselsdag! (gaaer.)

TREDIE SCENE

Mathilde. Albert.

Albert. Gudskelov! Jeg var allerede bange for, at De havde bestilt ham til at være Trediemand ved vor Samtale.

Mathilde. Tværtimod! Jeg har indseet, hvor nødvendigt det var, at vi kom til Forklaring, og jeg bad selv Grøn om at gaa.

Albert. Tak, kjære Mathilde! Og hør nu, hvad jeg har at bede Dem om. Maa jeg iaften ved Bor-

det, naar Alle er godt stemte, deklarerer vor Forlovelse?

Mathilde. Iaften? Hvad tænker De paa?

Albert. Paa noget meget Rimeligt og Fornuftigt; jeg har kun ønsket Hemmelighed forat forberede min Tante, som havde arrangeret et andet Parti for mig, paa, hvad der vilde komme. Og desuden, Mathilde, var De saa tilbageholden og fremmed imod mig, at jeg tænkte mig Muligheden af, at De fortrød Deres Løfte.

Mathilde. Vil De love at høre taalmodig paa mig?

Albert. Nei, nu behøves det ikke mere; al min Tvivl er forbi.

Mathilde. Det er altid forekommet mig, som om De ikke stemmede rigtig med Fader.

Albert. Jo, vi stemme ypperligt! Pas paa, her-efter skal jeg rette mig mere efter Deres Kreds, ligesom De, naar Tiden kommer, vil rette Dem efter min. Og lad Frank besøge os, saa tidt han vil, naar vi selv have Hus; han skal altid være velkommen. Frank er ingen Psycholog; træffer han kun sin lille, venlige Mathilde, saa mærker han ikke, at den Tid er forbi, da De aandelig gik op i ham og i Livet herhjemme.

Mathilde. Forbi! Det var ikke blot Fader, jeg vilde tale om; det var ogsaa om mig selv. Naar De har seet mig stille og alvorlig —

Albert. Saa var det kvindelig Blyhed, det veed jeg nu, og den er høist elskværdig. Der er dristige unge Piger nok i Kjøbenhavn. Bliv De ved at være, som De pleier. — Jeg vil ikke have Dem anderledes! — Hører De Mathilde? Forstaaer De mig? Jeg vil heller ikke have Dem anderledes!

Mathilde. Nei, det forstaaer jeg aldeles ikke; thi jeg har hverken været rigtig god eller venlig ved Dem, det veed jeg nok. Den Forskjel, De nylig nævnede, imellem Deres Kreds og min, er ogsaa falden mig paa; og jeg har tænkt over, om vi ikke med Tiden kom til at fortryde, at vi har bundet os efter et altfor kort Bekjendtskab.

Albert. Mathilde! (afsides.) Skulde Tante alligevel have Ret i, at det ikke var mig? (høit) Tiden er knap, Mathilde, derfor er jeg nødt til ligefrem at spørge Dem: har De stiftet et nyt — eller fornyet et ældre Bekjendtskab, som kunde staa mig iveien?

Mathilde. Hvorledes? Jeg! Hvad mener De?

Albert. Jeg mener, at jeg træder tilbage, strax, uden Indvending, naar De vil sige mig, om De har truffet Nogen — en Mand, om hvem De tænkte: «Denne er den rigtige! Med Krone tog jeg feil. Nei, som denne skal han være og ikke anderledes.» Er der saadan En til, Mathilde? Ja eller Nei?

Mathilde. Deres Spørgsmaal er en Fornærmelse — Nei!

Albert. Tak! Saa forlanger jeg ikke mere.

Mathilde. Hvor kan De tro, at jeg, medens jeg er forlovet med Dem, kunde foretrække en Anden og bryde med Dem, af en saa troløs Grund? Og hvor kan De blive saa urimelig glad over, at det ikke er Tilfældet?

Albert. Jo, fordi, naar det ikke er Tilfældet, saa er noget ellers Tilfældet, som — nei, jeg tør ikke sige det, Mathilde! De kunde maaske ikke lide at høre, at jeg vidste det, — men jeg er lykkelig, det er sikkert.

FJERDE SCENE

Mathilde. Albert. Generalinden.

Generalinden. Jeg mødte Grøn paa Veien: han viste mig herhen.

Albert. Han sagde vel, Madam Bek traf Selskab.

Generalinden. Nei, han sagde blot, her skulde være saadan en deilig Bænk. Han gik hen for at hente Hr. Frank paa Bellevue, og vi aftalte, at her skulde vi Alle samles.

Mathilde. Saa gaaer jeg Fader imøde. Følger De med, Madam Bek?

Generalinden. Nei, Tak! Nu hviler jeg heller et lille Øieblik.

Mathilde (til Albert, som vil følge med). Aa, nei, Hr. Krone, det Stykke Vei kan jeg godt gaa alene. (sagtere.) Det

er mit Alvor. Lad mig have lidt Ro til at tænke over, hvad De har sagt (gaaer).

Albert. Der kan Du see, jeg sagde det nok; det var dog mig.

Generalinden. Hvad var Dig?

Albert. Som hun ikke vilde have anderledes; hun har selv saa godt som tilstaaet det.

Generalinden. Det er umuligt. Skal jeg sige Dig, hvem det var?

Albert. Det var Grøn, ikke sandt? Nei, nu har jeg ingen Tid til at høre paa flere Historier. Hun er for smuk til at gaa alene ad Skovstien, jeg følger hende i Afstand som en tro Tjener (gaaer).

FEMTE SCENE

Generalinden (alene). Han hverken hører eller seer. Han skulde blot vide, at det er Faderen, som Mathilde ikke vil have anderledes. Saa vidt gaaer jeg ikke med Frank, men jeg er selv kommen til at sværme lidt for ham. Gifter Albert sig med Mathilde, saa bliver Frank Offeret; han er ikke tænkelig som Svigerfader i en Kjøbstad. Det er galt, at jeg er bleven saa gode Venner med ham; naar han seer saa troskyldig paa mig, saa synes jeg, at det er en Skam, at jeg har listet mig ind i hans Hus, for maaske at skille ham ved den lille Pige, som elsker ham saa inderligt.

SJETTE SCENE

Generalinden. Brenner (maadelig klædt, men ikke forfalden af Udseende).

Brenner (kommer hurtig ind). Det skulde nok være her omkring, at de havde seet ham. (Til Generalinden.) Med Tilladelse! — Undskyld! Der er saa faa Folk i Skoven idag, saa De kunde maaske af en Hændelse have observeret, om her er kommen en Mand forbi — en smuk Mand paa min Alder — Overskjæg?

Generalinden. Ja, hvad hedder han?

Brenner (ivrig). Krøllet Haar?

Generalinden. Jeg spørger, hvad Manden hedder?

Brenner. Naa — Frank.

Generalinden. Er det Fotografen Frank, De spørger efter?

Brenner. Netop! Kjender De Frank? Kanske De er en Familie af ham?

Generalinden (tørt). Nei! Men vi er sammen herude, — vi er et lille sluttet Selskab.

Brenner. Ja, i al Gemytlighed — det kan jeg lide. Men hvor er Frank da henne?

Generalinden. Han er gaaet sig en Tour.

Brenner. Føi! Det var da ærgerligt! Jeg skulde saa nødvendigt have talt med ham idag.

Generalinden. Kan De ikke sige mig Besked?

Brenner. Nei, Tak! Jeg maa have fat i ham selv. Nu kan jeg jo drive lidt omkring her i Nærheden. Kommer han imidlertid, vil De saa tjene mig i at hilse ham og sige, at Brenner har været her og kommer igjen.

Generalinden. Ja, det kan De stole paa.

Brenner. Tak! Saa husker De jo: Brenner — og jeg kommer igjen (gaaer).

Generalinden (alene). Det var da en mærkværdig Person! Mon han er en intim Bekjendt af Frank? Ham skulde Albert have seet! Det Bedste ved ham var da, at han gik saa snart.

Brenner (kommer igjen). Sagde jeg ikke nok, at jeg kom igjen? Hvor er han gaaet hen? Det glemte jeg at forhøre mig om.

Generalinden. Frank? — Til Eremitagen.

Brenner. Er det længe siden, han gik?

Generalinden. En halv Timestid.

Brenner. Saa anbefaler jeg mig (gaaer, men vender straks om). Nei hør, veed De hvad: jeg har jo lige-saa nemt af at blive siddende her hos Dem og vente paa ham. At sige, hvis jeg ikke er til Uleilighed.

Generalinden. Geneer Dem aldeles ikke for mig.

Brenner. Med Forlov da! (sætter sig.) De behøver ikke at tage Kjolen til Dem. Der er rigelig Plads til os begge To.

Generalinden. Forsømmer De nu bare Ingen-ting ved at sidde her og vente?

Brenner. Aa, nei! Der var nok et Sted, hvor jeg skulde have strøget idag.

Generalinden (afsides). Strøget! Han er gal! Gud give, der vilde komme Nogen forbi! (høit.) Saa De gaaer ud at stryge? Kan De det?

Brenner. Ja, ellers var jeg da en daarlig Maler. Ja, jeg skulde have strøget anden Gang et Sted ude paa Broen, men det blev jeg fra.

Generalinden. Saa! Gaaer det an?

Brenner. Jeg skal sige Dem, jeg fik nemlig Kig paa noget andet Ardeide, som betaler sig bedre. Men da jeg før gik op til Arkitekten, som man skal melde sig hos, saa gjorde han saa mange Fordringer, saa jeg nær var gaaet fra det med. Saadan en Herre! Han giver sig til at see op og ned ad En, og saa spørger han, om man er stadig.

Generalinden. Ja, fy! Det er jo Urimelighed.

Brenner. «Hvad kan det nytte», siger han, «at De kommer idag og De kommer imorgen, naar

De saa bliver borte iovermorgen?« Jeg veed med mig selv, at jeg har baade Evne og Villie til at arbeide, men saa morsomt er det heller ikke, at de skal gjøre En kjed af det, inden man er begyndt.

Generalinden. Ja, de Bygningsentreprenuerer! De er nu altid saa vanskelige.

Brenner. Ja vel! Deres Mand, han er kanske ogsaa i mit Fag?

Generalinden. Min Mand?

Brenner. Eller er han Murer?

Generalinden. Murer! Nei, han er Militair! — Men hvad blev det saa til med Dem og Arkitekten?

Brenner. Jo — det kom ud, at han er en Ven af Frank, og kan jeg skaffe en anbefaling fra ham, saa bliver jeg antaget. Men det skulde helst være idag, — senest imorgen tidlig. Saa løb jeg da op til Frank.

Generalinden. Og traf Ingen hjemme?

Brenner. Nei, destoværre! Atelieret var lukket, og Fotografen i Skoven. Frank er et herligt Menneske, men saadan blot at tænke paa Fornøielse og uden videre at lukke Boutiken, det gaaer ikke i Længden.

Generalinden. Nei, det er et sandt Ord, Hr. Brenner! — Troer De nu, han er villig til at give Dem den Anbefaling, De ønsker?

Brenner. Hvem? Frank? Han er altid villig! — Desuden har han jo kjendt mig i saamange, mange Aar.

Generalinden. Har han det? Og De sees maaskee jævnlig?

Brenner. Ja, det gjør vi rigtignok. Det er ikke længer siden end igaar, at vi saaes.

Generalinden. Igaar? Var Frank sammen med Dem igaar? Var De — nei, De var da vel ikke med paa Tivoli?

Brenner. Nei, ikke paa selve Tivoli.

Generalinden. Naa, saa traf De ham inden?

Brenner. Nei, efter! (afsides.) Det kommer jo ikke hende ved, at jeg stod udenfor.

Generalinden. Og hvor faldt De paa, at tage herud idag?

Brenner. Jo, Arkitekten skulde i Skoven, og Frank var i Skoven, saa tog jeg ogsaa i Skoven (springer op). Men kan De nu begribe, hvor Frank bliver af? Jeg har jo siddet her en forfærdelig Tid.

Generalinden. Ja, til Raavad er jo heller ingen Springvei.

Brenner. Raavad! Nei, Eremitagen mener De? Jo, jeg beder om Forladelse! De sagde virkelig Eremitagen.

Generalinden. Jeg! Hvor vil De hen? Nei, Fileværket har jeg maaske sagt. Raavaddam og Fileværket — det kommer ud paa Eet. — Eremitagen har jeg ikke tænkt paa.

Brenner. Saa har jeg hørt feil. Det er ellers mærkværdigt! Jeg vilde holdt, hvad det skulde være, paa, at De sagde Eremitagen. Til Fileværket! Men det er jo en Satans Vei.

Generalinden. Nei, Veien er yndig. Kunde jeg blot gaa saa langt —

Brenner. Naar kommer han da igjen?

Generalinden. Ja, det er jo saa aldeles uvist.

Brenner. Ja, De maa ikke tage mig det ilde op, men saa kan jeg rigtignok ikke blive siddende her hos Dem og vente. Og tale med ham skulde jeg. Naar Veien ikke var saa umaadelig lang —

Generalinden. Herregud! Deres Ben er jo heller ikke saa korte.

Brenner. Synes De, jeg skulde gaa ham imøde?

Generalinden. Aa, ja! Men pas. paa, De ikke gaaer ham forbi paa Veien.

Brenner. Siig mig, for en Sikkerheds Skyld — spiser De tilaften her eller i Charlottenlund?

Generalinden. Det veed jeg virkelig ikke.

Brenner. Adieu da, lille Madam! Kan De nu lide at blive siddende her saa alene? — Ja, ja, da! Træffer jeg nu ikke Frank før, saa passer jeg paa ved Jærnbanen iaften. De tager naturligvis ogsaa hjem med sidste Tog og paa tredie? *(gaaer.)*

Generalinden. Nei, han var jo rædsom! Det Monstrum! Han slaar sig formelig til Ro her, og saa spørger han, om min Mand var Murer! Nu veed jeg da, at jeg har gjort Alt, hvad jeg kunde, forat blive af med ham. Nei, er han Kammerat med Frank, saa er Partiet umuligt. Frank idetmindste er komplet umulig. Det siger jeg ham nu reent ud. Jeg vilde ønske, at han blev saa vred, saa han gav Albert en Kurv; det var ganske vist det Lykkeligste, der kunde ske for os Allesammen.

SYVENDE SCENE

Generalinden. Frank. Grøn.

Frank. Saa, Madam Bek, nu har vi Frihed til at streife om i Mark og Skov lige til Klokken otte. Til den Tid er Souperen bestilt paa Bellevue ifølge Grøns kongelige Villie. Er Mathilde ikke hos Dem?

Generalinden. Hun gik Dem imøde.

Frank. Tak, Grøn! De regjerer godt; han trak mig herhen ad en Vei, som skulde være en Gjenvei. Den stakkels Mathilde gaaer altsaa forgjæves.

Generalinden. Her var En, som hed Brenner, der spurgte efter Dem.

Frank. Brenner! Allerede igjen! Det var stærkt!

Generalinden. Han lod til at være en Ven af Hr. Frank.

Grøn. Ven!

Frank. Idetmindste er han en gammel Kammerat.

Grøn. Han er saa artig at besøge Frank — akid for at laane Penge.

Frank. Skumler! (til Generalinden.) Han er ogsaa begyndt som Kunstner. Nu seer han ikke rigtig godt ud, men i fordums Tid, da han gik paa Akademiet, da var han en glad og vakker Ungersvend. Det Usikkre i Kunsten naaer lige ned til hans Profession som Husmaler. Han maa svinge paa et Stillads om Sommeren, forat tjene det Brød, som han maa gjemme til om Vinteren, hvis han ikke vil sulte ihjel. Og gjemme kan han ikke godt, stakkels Brenner. Naar det kniber for galt, saa kommer han til mig, og det skal han have Lov til. Men dennegang kom han. rigtignok vel hurtig igjen. Hvor blev han af?

Generalinden. Han gik en længere Tour — jeg troer til Raavad.

Grøn. Til Raavad? Det er en sund Motion
baade for ham og for os Andre.

Frank. Ikke for stræng, lille Grøn! Saa kan
jeg bedre lide Dem, naar De er erotisk stemt. Gaa
hen og pluk lidt Hjertegræs og Forglemmigei til
Madam Bek. Han har piint mig hele Veien: om jeg
havde været høflig ved Madam Bek? Og hvad jeg
sagde til Madam Bek? Og hvad Madam Bek sagde
til mig? Der kan De høre, nu sukker han!

Generalinden. De har saa travlt med Grøn,
Hr. Frank, at De glemmer Folk, som ere Dem nær-
mere.

Frank. Jeg! Hvem da?

Generalinden. Deres Datter og Kandidat Krone.

Grøn. Saa! Nu gaaer det løs.

Frank. Spøg med mig, saameget De vil, Madam
Bek! Men lad min Datter blive udenfor.

Generalinden. Det er Alvor, Hr. Frank! Det
skulde undre mig, om de ikke ere hemmelig forlovede.

Frank (kaster sin Cigar). De tager feil! Mathilde har
ingen Hemmelighed for mig.

Generalinden. Spørg Grøn! Han har vist en
lille Anelse.

Frank. Grøn?

Grøn. Nei — ja — det vil sige — jeg tænkte nok —

Frank. Naa, De var med i Hemmeligheden? Det havde jeg ikke tænkt om Dem, Grøn!

Grøn (sagte). Aa, den Generalinde! Det skal jeg huske hende.

Frank. Og hvorfor holder Krone sig tilbage? Jeg har Lyst til at tale et Par Ord med den Herre.

Grøn (til Generalinden). Pas paa ham! Han er ganske bleg! Han veed ikke af sig selv, naar han først bliver hidsig.

Generalinden. Hvor kan De nu tage Dem det saa nær, Hr. Frank? Kandidaten er jo et overmaade godt Parti og —

Frank. Naar saa er, hvorfor har han da ikke talt til mig? Men saadan er det! Fordi man lader fem være lige og heller leer end græder, saalænge det er nogenlunde muligt, saa troe de Allesammen, at de kan gjøre med En, hvad de vil.

Generalinden. Men Kandidat Krone har ikke havt isinde at fornærme Dem.

Frank. Kandidat Krone! — Det er Mathilde, jeg tænker paa. Hvor kunde hun skjule Noget for mig?

Generalinden. Han maatte gaa forsigtigt tilværks af Hensyn til Familien. Jeg kjender jo min

Generalinde! Og hun ønsker endda saa inderligt en anden Forbindelse med en ung Dame, som Krone og-saa synes om.

Frank. Hvorfor tager han da ikke hende?

Generalinden. Fordi han har seet Deres Datter. Jeg veed, at han har talt til Generalinden om Frøken Mathilde.

Frank. Naa, og hvad sagde hendes Naade da?

Generalinden. Ja, hun trak paa det. I den By, hvor vi har hjemme, og hvor Kandidaten sandsynligviis faaer Embede, er Tonen stiv og snærpet, især i de Kredse, Generalinden omgaaes.

Frank. Og kom det til Stykket, saa vilde Deres Generalinde vel oversee den lille Stakkel, saa hun kom til at føle sig fremmed og forskudt?

Generalinden. Nei, det vilde hun ikke. Nei, Generalinden vil gjøre sig al mulig Umage for at faae Partiet til at gaa overstyr; men, kan hun ikke det, saa vil hun tage sig ærlig af Albert Krones Hustru og holde af hende som sin Datter.

Grøn. Og Frank og jeg, vi er jo heller ikke viet til Kjøbenhavn, saa vi kan jo titte over til Mathilde, saa ofte det skal være.

Generalinden. Ja — det troer jeg næppe, Generalinden synes om.

Frank. Ikke det?

Generalinden. Nei! Hun har endda selv sagt til mig: Naar galt skal være, saa kan det nok gaa an med den unge Pige. Hun kan vel lære at rette sig efter Forholdene. Men Faderen maa hun skilles fra; han føier sig ikke efter Andre. «Han er» — ja, hvordan var det nu, hun sagde? «Han er — altfor udpræget — altfor færdig.»

Frank (smertelig) Ja, jeg er færdig, det er klart!

Generalinden. Det kommer nu an paa Hr. Frank selv, om han vil finde sig i at skilles fra sin Datter.

Frank. Ja, jeg vil ikke staa hendes Lykke iveien. Lad hende kun reise bort, og siig Generalinden, at for mig kan hun være rolig; jeg skal nok blive, hvor jeg er. (Grøn gjør en heftig Bevægelse; Frank lægger Haanden paa hans Skulder.) Og Grøn med!

Generalinden (afsides). Han er ubegribelig taalmodig!

Frank. De kom her vist ellers ikke saa ganske tilfældigvis, Madam Bek? De har bestemt en Slags Fuldmagt fra Generalinden.

Grøn. Tampen brænder!

Generalinden. Hr. Grøn!

Frank. Løb saa, Grøn, og see at faae fat paa de Unge, og trøst dem med, at de har Madam Beks og mit Samtykke, og Alting er afgjort.

Generalinden. Nei, De skal see, Hr. Frank, al vor Umage er spildt. Mathilde hænger i den Grad ved Dem, at jeg er næsten vis paa, at hun slaer heller op med Kandidaten, end hun giver slip paa sin Fader. Og hverken jeg eller De kan stride imod, naar hun paastaaer, hun gjør kun sin Pligt.

Frank. Men det er ikke hendes Pligt — thi jeg er ikke hendes Fader.

Grøn. Hvad er det, De siger, Frank?

Frank. Hvad jeg nu er nødt til at sige, forat hun kan føle sig fri. For sexten Aar siden, da min Kone og jeg kjørte hjem fra en Udflugt i Sjælland, laa der paa Veien et spædt Barn, som kravlede saa tæt for Vognen, at Hjulet nær var gaaet over hende. Bondekonen, som kom til, forklarede, at den Lilles Forældre var omkomne ved en Ildebrand, og at hun nu skulde gives under Fattigforsørgelse. Min Hustru, som selv ingen Børn havde, ynkedes over den Lille og bad, om hun maatte tage hende som sin egen. Det var smukt af hende; Barnet saae stygt og støvet ud, og skreg og slog fra sig med begge Hænder, da hun blev løftet ind i Vognen, og jeg flyttede mig saa langt fra hende som muligt. Sex Aar efter døde min Kone, og nu havde jeg vænnet mig til den Lille og kunde ikke skille mig af med hende. Hvert Aar har jeg kunnet det mindre, indtil idag — nu er det skeet!

Grøn. Det er forfærdeligt! Er Mathilde da virkelig ikke vor egen? — Og skal vi nu reent af med hende?

Frank. Ja, kan De give hende en Stilling i Verden, Familie, Rigdom, saa gjør det, Grøn! — Jeg kan ikke.

Grøn. Hun hører alligevel os mere til end de Andre! Og det er en Skam, at De vil slippe hende!

Frank. Hun har selv valgt! — Jeg havde aldrig sluppet hende. — Nei, aldrig!

Generalinden. Maa Mathilde da nu vide, hvad De her har sagt?

Frank. Ja! Og saa er det bedst, De tager hende med hjem til Generalinden. Jeg kan ikke mere omgaaes hende, glad og rolig som før, nu da Alt er saa forandret. Om lidt kommer jeg igjen; her er saa lummert i Skoven; nede ved Stranden maa Luften være bedre (vil gaa).

Grøn (ynkelig). Gaa ikke bort i Vrede, Frank! Tag mig med!

Frank. Nei, slip mig! Nei, siger jeg! — Hvor De seer forknyt og gammel ud, Grøn! Stakkels Geburtsdagsbarn. Det var et haardt Stød, ogsaa for Dem, ikke sandt? — Husker De iformiddags, Madam Bek? Da fandt De Tonen derhjemme for let og glad; og derfor river De nu, uden Skaansel, med eet Ord hele vor Huslighed istykker! Vi kan sagtens taale det, vi lystige Fugle! See paa Grøn! Seer han vel huusvild eller forvirret ud, fordi Reden falder, hvori

han hvilte sine gamle, trætte Vinger? Og jeg — nei, der maa være Torden i Luften! Man kan ikke holde det ud under disse Træer! (iler ud).

OTTENDE SCENE

Generalinden. Grøn.

Generalinden. Grøn!

Grøn. Nei!

Generalinden. Jo, kom lidt herhen! Hører De?

Grøn. Nei! For det Første gaaer jeg nu op paa Bellevue og bestiller Aftensmaden af —

Generalinden. Nei, saamænd gjør De ei, Grøn.

Grøn. Naa! De har kanske faaet Appetit ovenpaa alt det Arbeide, De har havt? De smiler? Nei, De er dog det samvittighedsløseste Menneske, jeg nogensinde har kjendt. Og Dem har jeg ført ind, jeg dumme Dyr! Har jeg ikke gaaet som i Feber den hele Dag, blot for at være Dem tilpas? Har jeg ikke løiet for Frank og intriguert —

Generalinden (smilende). Mod mig? Jo, det veed Gud, De har, Grøn.

Grøn. Ja, at staa mig mod Dem, det har jeg nu opgivet. Mage til Deres Lumskeri, Madam Bek, har jeg aldrig seet! Frank har De rent forhexet. Først lokker De ham til at laane Penge paa Pant

lige for Næsen af mig. Saa bliver De siddende med ham ved Kaffe bordet paa Bellevue og holder Fløde i til ham og gjør Dem behagelig, ligetil han i sin Tro skyldighed fortæller Dem Alt, hvad De har Lyst til at vide, uden at jeg tør saa meget som sige: stop!

Generalinden. Nei, fy! Det var imod Aftalen, veed De nok.

Grøn. Og nu! Nu hviler De ikke, før det sidste Baand brister! Var det ikke nok, at tage Datteren fra ham? Hvorfor behøvede De med ubegribelig Sne-dighed at faae ham til at tilstaa, hvad han aldrig har fortalt mig, hans gamle Ven, at Mathilde slet ikke hører ham til?

Generalinden. Det kom mig ligesaa uventet som Dem, Grøn.

Grøn. Jeg kjender Frank som mig selv. Hans værste Feil er Mangel paa Fasthed; Alt, hvad der er godt hos ham, hans Gavmildhed og Opoffrelse, hans Tro, (med et skarpt Blik paa Generalinden) hans blinde Tro til Mennesker, — alt det maa have Støtte, ellers slaer det om og bliver til Feil. Mathilde holdt ham oppe; hun var netop, hvad hans bløde Natur trængte til —

Generalinden. Ja, for ikke at gaa aldeles under, Grøn! Men det er mig for lidt.

Grøn. Saa? Da var jeg meget fornøiet med det, De kalder lidt.

Generalinden. Ja, fordi De er kortsynet. Der maa purres op i Frank. Han skal ikke have Lov til allerede at hvile sig ud; dertil har han for mange Kræfter. Nei, han maa have større Ansvar, mere at tage sig til. Saa! Det var den store Hemmelighed, jeg udspionerede, da jeg sad paa Bellevue med Flødekanden i Haanden, og De havde Lyst til at sige: stop!

Grøn. Ja, det kan jeg nu tro, om jeg vill! Nei! De vil af med Frank, det er Meningen. Jeg saae nok, hvor glad De blev, da han med Læber, der var næsten hvide, maatte sige: Mathilde er ikke min Datter! — Saa der skal purres op i Frank? Var det maaske derfor, De borede ham lige i Hjertet? Det var til hans Bedste, ikke sandt?

Generalinden. Nei, Grøn, det var rigtignok til mit eget. Jeg tænkte kun paa Albert og mig selv; men da tilsidst mine egenkjærlige Spørgsmaal traf Frank lige i Hjertet, og der pludselig brast som en Strøm af Kjærlighed og Sorg frem i hans Svar, da følte jeg, at han var bedre end jeg. Min smaalige Forsigtighed blev kun til et Værktøi, der bragte en virkelig, en sund og varm Følelse for Dagen.

Grøn. Jeg forstaaer ikke rigtig. De siger: Franks Kjærlighed. Hvad betyder det?

Generalinden. Det betyder, at han elsker Mathilde, og at han sikkert havde skjult det for hende, maaske aldrig engang følt det saa levende, hvis jeg ikke havde boret til, som De siger. Og saa betyder

det ogsaa, at jeg vil blive ved at være Værktøi, saalænge til de blive Mand og Kone.

Grøn. Gud, søde Generalinde Bek — om Forladelse — Krone! Kunde det ske, saa var jeg det lykkeligste Menneske i Verden.

Generalinden. Saa faaer De Fornøielse af Frank! De skal se, han bliver baade flink og driftig, naar han skal sørge for Kone og Børn.

Grøn. Kone og Børn! Med det Apparat, vi har! Nei, det bliver umuligt.

Generalinden. Er der ikke Andet iveien? Husk paa, jeg har Formue.

Grøn. Han tager ikke imod Noget! Han er altfor stolt.

Generalinden. Men sæt nu, jeg leiede et smukt Atelier i en Hovedgade —

Grøn. Eller paa Kongens Nytorv?

Generalinden. Eller paa Kongens Nytorv; og jeg etablerede en stor Forretning og bad Dem bestyre den, troer De saa ikke, De fik Frank med? Firmaet kunde jo hedde: Grøn et Compagnie.

Grøn. Er det Generalinden ligemeget, saa vil jeg helst være Compagni. Frank et Comp. Jeg er saa vant til at gaa bagefter.

Generalinden. Som De vil. Altsaa paa Kongens Nytorv —

Grøn. Venteværelserne propfulde af Folk —

Generalinden. Som maa sidde i hele Timer —

Grøn. Og ikke gjør Miner, naar de hente Portraiterne, det har jeg døiet saa meget af. Nei, her give vi Prøvekort, saa er det forbi! — Prøvekort? Nei, vi lade nok være at give Prøvekort, for det Første. Det er Generalindens Skyld! De faaer mig jo til at løbe rent løbsk.

Generalinden. Nei, nu er De tam, Grøn; men før, da var jeg ganske bange for Dem. Vi maa se til at finde Albert! Han maa have at vide, hvad her er skeet. Kom, giv mig Armen! At sige, hvis De ikke først vil gaa hen paa Bellevue, forat bestille Aftensmaden af.

Grøn. Nei, nu synes jeg næsten selv, at jeg begynder at blive sulten. (De gaa).

NIENDE SCENE

Frank. (Strax efter) Mathilde.

Frank. Ikke et Menneske! De har skyndt sig at fortælle hende den store Nyhed; og nu har de maaske alt ført hende bort, og er paa Veien hjemad.

Mathilde (kommer). Fader! Lille Fader! Det er netop Dig, jeg søger.

Frank (afsides). Fader! Saa har de endnu ikke sagt hende det.

Mathilde. Jeg er glad, jeg traf Dig; der er Noget, jeg gjerne vilde tale alvorligt med Dig om.

Frank. Tal! (afsides.) Nu kommer hun med Forlovelsen.

Mathilde. Du har nok mærket, at jeg i den senere Tid var anderledes, end jeg pleiede; det kom sig af, at jeg i flere Uger har skjult Noget for Dig. Jeg er bleven forlovet med Albert Krone.

Frank. Jeg gratulerer, Mathilde.

Mathilde. Nei, gjør ikke det, Fader! Jeg kommer forat bede Dig, om Du vilde sige mig, hvordan jeg skal bære mig ad med at hæve det igjen.

Frank. Hæve det? Det er dit Spøg.

Mathilde. Nei, jeg har prøvet paa det for lidt siden, men jeg kunde ikke. Maaske det var bedst at skrive?

Frank. Mathilde! Du har talt med Madam Bek eller med Grøn, og det er derfor, Du nu kommer til mig?

Mathilde. Nei, jeg undgik dem tæt herved, da jeg saae, Du ikke var med. Min lille, søde Fader, jeg er saa ulykkelig.

Frank. Ulykkelig? Du lille Nar! Du veed ikke, hvad det er, at være ulykkelig.

Mathilde. Jeg veed, at jeg har aldrig været rigtig glad, lige siden jeg blev forlovet, hverken Dag

eller Nat. Jeg sover nok, men aldrig uden at drømme, enten at jeg er i Fangenskab, eller at min Kjole er lukket inde i en Dør; altid maa jeg hjælpe forat rive mig løs, fordi jeg bestandig, selv i Søvn, føler et Tryk. — Troer Du endnu, det er Spøg?

Frank. Nei! — Men jeg forstaaer ikke, hvordan det gik til, at Du blev forlovet?

Mathilde. I Begyndelsen, han kom, syntes jeg slet ikke om ham. Det var i April; vi lagde endnu i Kakkelovnene, Du havde travlt i de Dage med at restaurere Malerier og var kun sjælden inde i Dagligstuen. Jeg savnede Dig umaadelig, især naar Albert Krone kom; vi havde ingen fælles Bekjendte; han talte om Litteratur og Kunst og hvad der stod i Bladene; alt det var jeg ikke rigtig inde i, men aller værst var det, naar han begyndte med den udenlandske Politik. Saa faldt jeg gjerne i Tanker over, at jeg havde hængt de hvide Gardiner for tidligt op, og at der var saa tomt og koldt i Stuen. Om han tilsidst ogsaa følte det, veed jeg ikke, men eengang tog han en Bog frem og spurgte, om han skulde læse høit.

Frank. Hvilken Bog?

Mathilde. Oehlenschlägers Digte. Jeg kjendte jo mange af dem, men langt fra alle. Vi læse saa lidt her i Huset; jeg har endeel at passe, og Du farer ud og ind og taler og leer, saa Dagen gaaer, uden at man mærker det. Hvad Krone bragte, var mig nyt; han læste godt, og jeg hørte bestandig med mere For-

nøielse paa ham. Da han mærkede det, kom han aldrig mere alene; han havde altid en Digter med, en af de Rigtige! Jeg lyttede til, ikke et Ord gik tabt; men jeg havde ikke godt af det — saa besynderlig har jeg aldrig været tilmode noget Foraar. Og vi, som troede, jeg var saa fornuftig! Tænk Dig, da jeg opdagede den første Viol, da kom jeg til at græde. Og der var Ingen, som saae det, saa det var ikke Affektation.

Frank. Nei, Affektation var det ikke! Og saa tænkte Du paa Albert Krone baade tidlig og sildig?

Mathilde. Nei, Fader, ham tænkte jeg kun sjælden paa. Men en Aften, da Du og Grøn gik udenfor paa Dosseringen og røg, da sad Krone i Haven og læste et langt Digt; det var saa deiligt og saa rørende. Og pludselig, da han saae mig græde, brød han af og greb min Haand og bad mig saa inderlig, at jeg maatte gjøre ham lykkelig, at jeg blev ganske bevæget og næppe vidste, hvad jeg selv sagde. Først da han kom Dagen efter, mærkede jeg, at han regnede det for et bestemt Samtykke, og at jeg var forlovet.

Frank. Men naar Du havde sagt Ja?

Mathilde. Ikke til ham — til Christian Wintther havde jeg sagt Ja! — men det var saa flout at forklare ham. For Dig skammer jeg mig ikke, min egen Fader! Du maa gjerne vide, hvor overspændt jeg var! Jeg kunde ikke gjøre for det.

Frank. Vil Du da virkelig slaa op med ham?

Mathilde. Ja! Og det maa Du hjælpe mig med; han glemmer mig snart! Der er En, som hedder Sophie Hansen; havde hun boet i Kjøbenhavn, saa var han vist aldrig kommen til at læse høit for mig. De har kjendt hinanden fra de var smaa. (Hun klynger sig til Frank). Den, man har kjendt fra man var lille, den skal man altid blive hos.

Frank. Det skeer sjældent, Mathilde! Der er ikke een af dine Digtere, som fortæller om en ung Pige, der vil blive evig hos sin Fader.

Mathilde. Hvad bryder jeg mig om Digterne? — Fader! Da jeg var ved at miste Dig, da følte jeg først, at jeg kan undvære Alt — uden Dig! Maa jeg blive hos Dig!

Frank. Fold ikke dine Hænder, min Engel! Du veed ikke selv, hvad Du beder om. Hos mig er ingen Fremtid for Dig, Mathilde! Intet blivende Hjem!

Mathilde. Maa jeg?

Frank. Gud give, jeg turde sige Ja! Men husk paa, Mathilde, jeg er tyve Aar ældre end Du.

Mathilde. Ja, naturligvis, hvordan skulde Du ellers være min Fader? — Maa jeg saa?

Frank. Ja.

Mathilde. Gudskeelov! Saa er Alt godt igjen! Kan Du huske ellers, naar vi var i Skoven, saa rev

jeg Grønt og Blomster af allevegne, og Du sagde, naar vi kjørte hjem, at jeg saae ud, som om jeg bragte Sommer i By. See! Idag har jeg ikke havt Mod til at plukke een; mine Hænder var som bundne. Men nu! Der staaer en Rødtjorn henne og vilde Roser! Jeg er saa glad, og jeg vil heise Flag af lutter lyserøde Blomster. Blot lidt! Saalænge til Albert Krone kommer; saa skal jeg nok kaste dem. Men skynd Dig lidt og pluk! Hører Du, Fader! Staa ikke og fald i Tanker! Hører Du? De stikke, og jeg tør ikke for mine Hænder.

Frank. Ja, strax! Men bliv et Øieblik, Mathilde! Jeg havde alt for lidt siden hørt om den Forlovelse. Og jeg blev umaadelig — urimelig bedrøvet, da jeg fik at vide, at jeg skulde miste Dig. Jeg søgte ned til Stranden. Det Stykke mellem Bellevue og Kilden er saa forunderlig smukt, at jeg tidt har rystet alvorlige Bekymringer af, blot ved at staa der og see mig om. Men idag vilde det ikke hjælpe. Sorgen sad for dybt. Jeg kunde ikke see, hverken Skov eller Sø; jeg saae kun ud i Tiden, en ensom og forspildt Fremtid.

Mathilde. Du vilde altsaa ogsaa have savnet mig?

Frank. De kjørte og spadserede mig forbi, Mænd med deres Koner og Flokke af raske, leende Børn. Jeg er saa fattig mod de Andre, det mærkede jeg først nu. See ikke saa ynkelig paa mig, Mathilde! Det er jo ikke din Skyld, at jeg har bygget paa Flyvesand, hele mit Liv igjennem, i det Ene som i det

Andet. Jeg satte al min Kjærlighed til paa Dig. Naar jeg blot beholder mit Barn, tænkte jeg, saa vil jeg lade mig nøie og være glad til.

Mathilde. Men det gjør Du! Du har slet ikke bygget paa Flyvesand dengang.

Frank. Lov det ikke saa vist! Kom der nu Fremmede imellem os og fortalte Noget, saa Du fortrød — Noget, som forandrede —

Mathilde. Lad der forandres, hvad der vil! Og lad dem sige, hvad de vil! Saalænge Du vil beholde mig, saa bliver jeg hos Dig. — Hvor kunde Du sørge over mig? Ja, Du er vant til mig! Andet Rart er der ikke ved mig. Men Du? Veed Du slet ikke, hvad Du er værd? Nei! Nu skal Du staa stille og høre det Altsammen. Du har aldrig før nu tænkt over, hvor meget Du har opgivet for min Skyld, men det har jeg! Du kunde faaet hvilken Pige, Du helst vilde, til Kone.

Frank (halvleende). Jeg! Aa, Mathilde!

Mathilde. Jo, Du kunde! — Du kunde da idetmindste have faaet alle Eleverne i den Skole, hvori jeg gik, og hvor Du var Tegnelærer. Og der var mange rige Piger af god Familie. De glædede sig hele Ugen igjennem til dine Timer; Du lignede slet ikke en Lærer, sagde de, naar Du kom flyvende saa kjæk ind ad Døren. Og de blev jo ved at gaa og male, alle de voxne Piger, længe efter, at de vare komne ud af

Skolen. Naar Du kom, maatte der altid hentes Tabouretter fra de andre Klasser; der var aldrig Stole nok til dem, der vilde lære at male af Dig.

Frank. De kom for at uddanne sig; det var jo rosværdigt!

Mathilde. Saa? Der var en, en Konfirmand, som vilde give mig en Sølv sax og Schillers samtlige Værker paa Tysk for en Lok af dit Haar! Var det ogsaa rosværdigt? Hun fik den ikke! Og saa talte de til mig, om hvor blødt din Stemme kunde klinge, og om dine Haar og dine mørke Øine. Alt det skulde jeg sige igjen til Dig, forstaaer Du? Men jeg tav stille! Jeg vilde helst beholde Dig i Ro, og lade de andre Piger misunde mig min kjonne, unge Fader.

Frank. Mathilde!

Mathilde. Og der var dog ikke een af dem, som rigtig vidste, hvad for en Fader Du er; at det var Dig imod at være Lærer, at alle de pyntede Piger generede Dig, og at Du kun tog Pladsen, fordi Skolen var dyr, og Du derved betalte for mig. Og det er kun lidt imod Alt, hvad Du ellers har offret for min Skyld; bestandig har Du gjort Alt — Alt — (kjæmper for ikke at græde) undtagen de Blomster, jeg bad Dig om! Dem vilde Du nok ikke skaffe, saa dem kommer jeg selv til at plukke. (Hun gaaer hurtig ud).

Frank (alene) De sige altid, at jeg ikke selv veed, hvad jeg vilde. Nu veed jeg det; nu staaer det klart

for mig! Jeg vilde være tyve Aar og begynde Livet forfra. Alting forfra — Alting anderledes! Aa, hvor det kunde blive smukt. — Men nu er det forsilde! (Gaaer).

TIENDE SCENE

Generalinden. Albert.

Albert. Og Mathilde skulde endnu ikke have faaet det at vide?

Generalinden. Nei, ikke af Frank, det er jeg vis paa.

Albert. Om han ogsaa elsker hende, som Du bilder Dig ind, hvad skal det føre til?

Generalinden. Det veed jeg ikke; men maa jeg nu vise Dig den Mand, som Mathilde ikke vil have anderledes? See, der staaer han henne! Hun lægger Haanden paa hans Skulder.

Albert. Frank?

Generalinden. Ja! Han er hendes Ideal; og nu — er han ikke mere hendes Fader. Hvor vil Du hen?

Albert. Jeg vil blot forklare mig for dem.

Generalinden. Det forklarer sig selv.

Albert. Saa skriver jeg til hende. (River et Blad ud af sin Tegnebog).

Generalinden. Men gør det ikke for langt! Tager Du til Kjøbenhavn.

Albert. Ja, for det Første. (læser) «Jeg veed nu, at jeg er Dem ligegyldig.»

Generalinden. Det sagde jeg Dig allerede imorges.

Albert (læser). «Og jeg ønsker, at den Opdagelse, at Frank ikke er Deres Fader, maa bringe Dem den Lykke, som De ikke kunde naae ved en Forbindelse med mig.»

Generalinden. Ja, det er brillant!

Albert (rækker hende Seddelen). Ja, siden Du har besørget alt det Andet, besørger Du vel det med?

Generalinden. Du taler saa stødt, Albert! Tager Du Dig det nær?

Albert. Synes Du, jeg har Grund til at være glad?

Generalinden. Ja, jeg gør! Ingen af de To var os jo ganske tilpas. Hvorfor skulde vi da blive vred paa dem, fordi de ogsaa kan undvære os?

Albert (vender sig mod den Side, hvor Mathilde gik ud). Nu seer hun op til ham! Hun har de deiligste Øine.

Generalinden. Sophie har ogsaa smukke Øine, og hun seer altid op til Dig.

Albert. Ja, Farvel Tante! Det er muligt, at jeg er reist imorgen tidlig, inden Du staaer op; jeg gjør en længere Tour.

Generalinden. Men over Fyen — ikke sandt?

Albert. Nei; hvad skulde jeg der, nu da Du er borte? Farvel! (Gaaer).

Generalinden. Nu lader han mig staa med den Besked! Efter al min Uleilighed faaer jeg ikke engang at vide, hvor han vil hen.

Albert (kommer tilbage). Det Brev, Du veed nok, der kom imorges, blev det liggende fremme?

Generalinden. Sophies Brev? Nei, det har jeg gjemt.

Albert. Ja, er Du vis paa det? Jeg saae det ligge paa Bordet, inden vi tog bort.

Generalinden. Nei, siger jeg! Jeg maa da bedst vide det, jeg, som har det i Lommen. (tager Brevet frem). Der kan Du see, hvem fik nu Ret?

Albert (tager hurtig Brevet). Det gjorde Du, Tante! (gaaer).

Generalinden (seer overrasket efter ham). Men Albert! — Ja! Ja! Lad ham have det! Reis kun saa langt, Du vil, min Dreng! Nu veed jeg nok, hvor Du havner.

ELLEVTE SCENE

Generalinden. Grøn. Frank. Mathilde (med en Bouket).

Frank. Naa, Grøn! Hvor har De været? Lad os nu holde lidt sammen; vi have været temmelig uselskabelige hidtil paa Touren, og endnu mangle vi Kandidaten.

Generalinden. Han er taget hjem. Grøn bringer et Par Linier fra ham til Frøken Mathilde. (Giver Mathilde Billetten).

Grøn. Gjør jeg?

Frank (til Generalinden og Grøn). Mathilde vil hæve Forlovelsen, og imellem hende og mig bliver Alt som før. Meer tør jeg ikke ønske, — ikke nu — og maaske aldrig. Og derfor maa De endelig tie med, hvad jeg har betroet Dem. **L**over De mig det?

Generalinden. Der har De min Haand paa det, Frank.

Grøn (til Generalinden). See! Dengang kom De tilkort! Naar De tier, og jeg tier, hvordan skal Mathilde saa faae at vide —

Generalinden (peger smilende paa Mathilde). Nu læser hun det.

Mathilde. Men Fader! Hvad er det, han skriver? «Jeg veed nu, at jeg er Dem ligegyldig, og jeg ønsker, at den Opdagelse, at Frank ikke er Deres Fader» —

hvad mener han? Hvem har bildt ham det ind? — Fader! Det er jo umuligt? Hvorfor tie de Allesammen? Svar mig dog!

Grøn. Det behøves ikke, Mathilde! Nu veed De det jo.

Mathilde. Veed jeg det? — Fader! Er det sandt, hvad han siger?

Frank. Ja! (Rækker hende Haanden). Hun vender sig bort!

Generalinden. Det troer jeg nok! Gaa Deres Vei, og lad mig snakke lidt med hende. (Mathilde skjuler sit Ansigt paa hendes Skulder). Saadan, lille Mathilde! Græd kun! Det har De godt af.

Frank. Græder hun? Lad mig tale med hende, Madam Bek! Jeg er jo dog hendes —

Generalinden. Hvad er De? De er slet Ingenting for Øieblikket. Find Dem i det, saa længe til jeg siger Dem til; en ung Pige kan ikke taale saamegen Bevægelse paa eengang. — Og hør, Frank! Lad hende kun græde! Lad hende kun skjule sit Ansigt! Det er gode Udsigter for Dem, — med Tiden! Men bryd endelig ikke strax løs.

Grøn (til Frank). Jeg hører, at Generalinden skal have isinde at tilbyde os et smukt Etablissement — saa godt som gratis — hører De, Frank? Som en Opmærksomhed fra Generalinde Krone — et storartet

Etablissement — jeg har ikke svaret bestemt, hverken Ja eller Nei. Hvad siger De?

Frank. Jeg siger Nei! Jeg staaer blot og ønsker, at jeg maa faae min lille Mathilde igjen, saa forlanger jeg slet ikke mere.

Grøn. Jeg synes, vi skulde gaa ind paa det, idetmindste foreløbig.

Frank. Nu seer hun herhen.

Grøn (til Generalinden, som nærmer sig med Mathilde). Jeg fortæller Frank, at Generalinden har været saa venlig —

Frank. Og jeg fortæller Grøn, at det kan jeg ikke tage imod.

Grøn. Tillaans, Frank: Burde vi ikke tage det tillaans?

Frank. Jeg ikke; herefter vil jeg bygge paa mig selv. — Mathilde! — Vær De kun rolig, Madam Bek, jeg bryder ikke løs. Jeg spørger hende kun til Raads, det er hun saa vant til. — Mathilde! — Hvis der var En, som jeg vilde spørge — ikke strax, men længere hen, om hun vilde være min lille Kone, troer Du saa, hun vilde svare mig?

Generalinden. Kalder De det at spørge til Raads, Frank?

Frank. Jeg blev ikke færdig. Troer Du saa,

hun helst vilde have mig med eller uden de Penge, Generalinden vil laane mig.

Mathilde. Uden.

Frank. Der kan De høre.

Generalinden. Stakkels Grøn! Han havde saadan Lyst til at bo paa Kongens Nytorv.

Frank. Er det sandt, Grøn? Vi kommer der nok; vi ere freidige Folk, naar vi følges ad, vi To!

Grøn. Ja, jeg er nok freidig, men jeg er saa gammel; jeg gjør snart ikke andet end hænge paa, og min Pension er saa overmaade lille. Og jeg kan ikke som Hr. Brenner: jeg kan ikke leve af Laan.

Generalinden. Skjænd ikke paa Brenner, han har gjort Nytte idag.

Grøn. Har Brenner?

Generalinden. Ja! Det er egentlig ham, som har bragt Lys i Tingene. Da han pludselig faldt herved til mig som en Raket, og det lod, som om han var intim med Frank, blev jeg bange.

Frank (afbryder hende smilende). For mig ogsaa? Faldt der et Gjenskin af Brenner paa mig?

Generalinden. Lidt! Nu har jeg hørt af Grøn, at han er ingen Omgangsven, men dengang — vist er

det, at Brenner er Skyld i, at jeg gik Dem saa nær, at Hemmeligheden med Mathilde kom for Dagen.

Frank. Stakkels Fyr! Mig har han bragt Lykke, og selv maatte han gaa forgjæves! Hvorfor skulde han ogsaa endelig til Raavad?

Generalinden. Jo, det var rigtignok min Skyld, Frank! Han vilde have en anbefaling af Dem, for at faae noget indbringende Arbeide. Jeg fandt ham saa skrækkelig! Og saa sendte jeg ham ud paa Fileværket. Han troede — det vil sige — jeg sagde, at De var der.

Frank. Aa, Madam Bek, det var Synd! Naar han kom for at faae Arbeide — nei, det var Synd!

Generalinden. Var det? Ja, Herregud! Saa lad ham da faae sin anbefaling endnu iaften.

Frank. Ja Tak! Men hvordan skal det gaa til?

Generalinden. Jo, naar vi tage hjem med sidste Tog, saa staaer han der — paa Banegaarden og venter. Seer De, Frank, saa har De anbefalingen færdig, og saa stikker De ham den i Haanden — saadan ganske en passant. — Hvad leer De af?

Frank. Det er mærkværdigt, hvad De er for en fin Kone, Madam Bek! Tys! Jeg spørger jo slet ikke. Jeg siger blot, det er mærkværdigt!

Generalinden. Og vil De — stadig uden at

spørge — betro mig Deres lille Mathilde paa nogen Tid, saa bliver jeg i Byen, for det første.

Frank. Tak, Madam Bek! Det var et fint Tilbud, og det tager jeg imod.

Grøn. Naar bare De tør for Generalinden, Madam Bek.

Generalinden. Og hvis nu Generalinden, siden De viser alt Andet tilbage, vilde give Mathilde — en Kapital til Udstyr?

Frank. Saa siger jeg Nei! Ingen Penge! Dem ryster jeg af, baade Gave og Laan. Nu vil jeg have Hænderne frie til at arbeide med.

Grøn. Men naar nu Generalinden absolut vil —

Frank. Ja, vil hun absolut — saa giver vi Grøn Kapitalen paa hans Fødselsdag.

Grøn. Nei stop! — Nei, nu gaaer det for vidt! Det er ikke min Fødselsdag; vel, Madam Bek? Det er ikke mere min Fødselsdag, Frank, end det er Deres.

Frank. Hvem siger Dem, at det ikke er min Fødselsdag? Fødes der ikke idag, udaf et flygtigt, letsindigt Liv et andet bedre, fuldt af Beslutning og Haab? Naa, Mathilde! Har Du ikke et eneste Ord, forat ønske mig tillykke? (Mathilde nærmer sig undseelig).
Frank (tager hendes Haand). Aa, nei see! Hun tør ikke

rigtig! Hun bliver ganske rød og seer ned paa sin Bouquet!

Generalinden. Men det mærker man ikke, Frank! Det maa De ikke tale om.

Frank. Maa jeg ikke? Jeg maa slet Ingenting for Dem.

Grøn. Nei, det er en vanskelig Verden for os To, Frank! Jeg er vis paa, at der er dem, der sige, at jeg ogsaa har baaret mig lapset ad idag. Lad nu endelig Deres Fødselsdag blive rigtig, og ikke Mage til min.

Frank. Den skal blive rigtig, det lover jeg, ikke blot for Øieblikket men for hele Livet! Ja, Madam Bek, jeg havde Uret før. Man kan være inderlig glad uden Musik og Lys og skummende Vine. Vi ende rigtignok paa Bellevue — Champagnen er bestilt, og Skaalerne maa drikkes; men her — i den stille Skov — her fandt jeg min Lykke! (Slynger Armene om Mathilde). Her blev det min Fødselsdag, Grøn! (rækker Mathilde Haanden) Og her tager jeg imod Gratulation!

DE LYKKELIGSTE BØRN

LYSTSPIL I EEN AKT

PERSONERNE

Frøken Hartmann.

Elna }
Viggo } hendes Pleiebørn.

Otto Gerner, Ingenieurcapitain.

Harriet, hans Søster.

Søren, Karl hos Frøkenen.

Handlingen foregaaer paa Frøken Hartmanns Landeiendom
i Sjælland.

(Smukt møbleret Værelse; mange Blomster, dels Bouqetter, dels Grupper af Træer og mindre Potteplanter).

Elna. Viggo.

(Elna syer; Viggo staaer ved Vinduet og seer ud).

Elna. Er Tante kjørt?

Viggo. Nei, hun er ikke engang paa Vognen.

Elna. Saa løb ned og hjælp hende; hører Du, Viggo?

Viggo. Det behøves ikke; hun vil helst selv. Søren staaer desuden dernede; hun vinker ad ham, han skal blot have Besked paa Noget. Saa! Nu ruller hun afsted. God Fornøjelse!

Elna. Hun er virkelig rask af sin Alder.

Viggo. Ja, det er rart! Det var ogsaa rart, hun tog lidt ud. Bliver hun længe borte?

Elna. Det kommer an paa, om hun træffer Nogen hjemme.

.

Viggo. Hvad skal vi To nu tage os for? Hvad, Elna?

Elna. Jeg skal have min Krave færdig. Og Du — kunde Du ikke have Lyst til at øve Dig lidt paa de Sonater af Kalkbrenner?

Viggo. Lyst til Kalkbrenner! Nei, hør, Elna, vær nu ikke vittig!

Elna. Søde Viggo! Hun bliver vred.

Viggo. Ja, lad hende det. Jeg vil ikke lære at spille mere. Jeg vil ikke lære at spille af en Frue, blot fordi hun er en Bekjendt af Tante. Saadan et gammelt Gnav! Hver Gang fortæller hun mig, at mine Fingre sidde galt paa mig! De sidde netop godt.

Elna. Men naar Tante nu ønsker —

Viggo. Aa, kald hende ikke Tante; hun er jo slet ikke i Familie med os.

Elna. Husk paa, hvor god hun er i Grunden. Husk paa, vi var kun to fattige Børn —

Viggo. Ja, Du kan sagtens tale — Du er Kjælebarnet. Det er Dig, hun har taget; jeg gik med i Kjøbet. Det siger hun jo selv rent ud.

Elna. Ja, i Spøg, eller naar Du driller hende. Hun holder virkelig af Dig, Viggo.

Viggo. Aa, ja, saamænd! Der var en Tid, da jeg var meget lille, da gik det nok an. Men nu! Hun

kan ikke lide det stærke Kjø, det veed Du nok! Og nu, da jeg er confirmeret, nu er jeg rent tilovers. Men hvorfor holder hun saa paa mig? Hvorfor sender hun mig ikke til Kjøbenhavn?

Elna (klapper ham). Vi vil jo saa nødig af med Dig, du stygge Dreng.

Viggo. Men derfor skal hun ikke lade, som om jeg var halvvoxen, for det bliver jeg snart kjed af. Som nu til Confirmationen, har hun saameget som givet mig et Uhr? Jeg veed godt hvorfor. Hun er bange for, at jeg skal blive altfor myndig, naar jeg kan see paa mit eget Uhr.

Elna. Men her er saamange Uhre i Huset, Viggo! I Forlegenhed kan Du aldrig komme.

Viggo. Ikke det? I Torsdags, da vi spiste hos Bentzens, og vi var nede i Haven, kommer den tossede Nanna, Du veed nok den Ældste, hoppende hen til mig og siger: Hartmann! Mit Uhr gaaer rent galt! Siig mig præcis, hvad den er paa Deres? — Uf! Jeg blev saa flou. Og saa, istedetfor at tage efter mit Uhr og lade, som om jeg havde glemt det, vender jeg dumme Dyr mig til Tante og spørger nok saa fromt: hvad er Klokken, Tante?

Elna. Din Stakkel! Lo de ad Dig?

Viggo. De lo, saa det var skjændigt! Tante med. Naar Nogen skulde skamme sig over, at jeg mangler Uhr, saa er det hende.

Elna. Men hun gav os det nye Fortepiano! Det fik vi til din Confirmation, og det har været kostbart.

Viggo. Fortepianoet! Ja, det er velsignet! Jeg vilde ønske, at Cramer og Kalkbrenner og hvad de allesammen hedde, laa dybt, dybt under Jorden.

Elna. Det gjør de, Viggo! De er døde for længe siden.

Viggo. Saa? Ja, hvad kan det hjælpe, naar de ikke har taget deres Sonater og Etuder med? Nei, bliver jeg nogensinde min egen Herre, saa rører jeg ikke en Tangent. Det veed Tante, og saa forærer hun mig et Fortepiano! Ja, naar det endda var et Fortepiano! Men for rigtig at holde mig i Tømme, for at Ingenting skal være min Eiendom, min rørlige Eiendom, hvis jeg engang bliver rebelsk, saa giver hun mig et halvt Fortepiano. — (Elna vil tale). Jo! Vi har det sammen, vi To! Et halvt Fortepiano! Det er Alt, hvad jeg eier i denne Verden!

Elna. Vil Du have min Halvdel? Du maa saa gjerne. Gjør med det, hvad Du vil; jeg holder nok saa meget af at spille paa det gamle.

Viggo. Ja, naar det kom an paa Dig, saa havde jeg ingen Nød; men vi staa her og spille Tiden. Noget skulde man dog tage sig for, medens Tante er borte; jeg troer, jeg vil gaae ned og see lidt til hendes Fersken.

Elna. Nei, Viggo! Ikke Ferskenerne! Dem veed Du, hun er sær med.

Viggo. Sær! Det er hun jo med Alting.

Elna. Nei, Viggo! Aldrig uden i Smaating. Og hør! Du faaer jo Ferskener ved Bordet.

Viggo. Ja, Tak, ved Bordet, hvor man skal sidde stille og holde Bordskik og spise kjedelig Mad, inden Desserten kommer. Nei, nu er jeg sulten, og nu skal det gaa, kan Du tro — lige af Træet i Munden, saa er det Frugt. Gaaer Du med? Ikke? Du lille Nar, hvor det maa være kjedeligt at være artig! — Ved Bordet smage de ikke halv saa godt.

(Løber ud, men standses af Søren).

ANDEN SCENE

Elna. Viggo. Søren.

Viggo. Naada! Kan Du ikke see Dig for?

Søren. Jeg skal hilse fra Frøkenen —

Viggo. Ja, siig det til Elna; jeg har ingen Tid.

Søren. Nei, det var absolut Viggo, jeg skulde hilse og sige, at det Første, Viggo gjorde, medens Frøkenen var borte, maatte være at tage fat paa den Kalkbrenner — saadan sagde hun.

Viggo. Ja, det er godt, Søren. Jo! Det skal jeg nok. — Hører Du, Søren? Du maa gjerne gaa.

Søren. Nei, Frøkenen sagde, jeg skulde passe paa, at ikke Viggo sneg sig fra det.

Viggo. Du! Ja, det ligner Tante! Nei, marscheer Du bare af! Dig vil jeg ikke lade mig høre for. (Tager ham i Armen).

Søren. Nei, Viggo! Husk paa Armen; den er ikke saadan til at røre ved.

Viggo. Armen! Det er sandt, Søren! Maa jeg nu høre, hvordan Du kom til den Arm? Hver Gang jeg har spurgt, har Du sagt, at det skulde jeg faae at vide, naar jeg var confirmeret. Nu er jeg confirmeret for flere Maaneder siden.

Søren. Ja, vel! — Men hør nu, Viggo, skal vi nu ikke før vente, til Viggo er gift?

Viggo. Aa Snak! Du skylder mig Historien, og jeg vil have den.

Søren. Ja, see, det var nu i —48. Jeg var nu ingen Dreng dengang, men ligefuldt vilde jeg da gaa med som Frivillig.

Viggo (leer). Du! Frivillig! Nei, gaa væk, Søren! Den er for grov til at begynde med.

Søren. Ja, Viggo kan nu tro mig, om han vil, men det er den største Sandhed —

Viggo. Tag Dig iagt! Jeg spørger Tante.

Søren. Frøkenen! Nei, faaer hun at vide, at jeg har fortalt — nei, Død og Pine! Det maa Viggo

ikke. Aa, lille Frøken Elna! Siger De ikke nok til ham, at det er Synd at føre et skikkeligt, gammelt Menneske i Fortræd.

Elna. Søren skal ikke troe, det er hans Alvor. Viggo! Lad nu være at plage ham.

Viggo. Ja, kom da med Historien, Søren!

Søren. Ja, men Frøken Hartmann —

Viggo. Hun faaer aldrig et Ord at vide. Troer Du, jeg er en Sladderhank?

Søren. Det var, som sagt, i Begyndelsen af Krigen, at jeg vilde gaa frivillig med, nemlig for Svend Anders. Han og jeg, vi havde siddet og parlateret om, hvad jeg skulde have — han var jo voldsom til at tinge. —

Viggo. Naa, saadan var Du frivillig?

Søren. Ja, men Svend Anders var en gjerrig Hund; han gav baade Øl og Brændevin, for at gjøre mig blød. Til sidst blev vi da enige om Pengene, og jeg gik op til Frøkenen. Hun stod paa Gangen og maalte Lærred, og jeg begyndte da nok saa stolt med, at jeg vilde være Soldat og begjærte Lov til at reise i Utide. Hun sagde Nei. Hun var allerede dengang det Menneske, som aldrig kunde lade En gjøre, hvad han selv vilde.

Elna. Tante sagde vel Nei, fordi hun helst vilde beholde Søren?

Søren. Ja! Det er troligt, men det var ikke rigtig til at kjendes. Hun sagde som saa, at hun vilde ikke hjælpe til at skaffe Kongen en daarlig Soldat. Naa! Det var jo et reelt Tab for mig, og drukket lidt havde jeg ogsaa, og saa siger jeg da: «Herregud! Fordi Frøkenen engang har havt Bryderi med et Mandfolk.»

Viggo. Nei, er det sandt? Har Tante? Hører Du, Elna?

Søren. Ja, hun har sla'et op med En — men det er mange Aar siden — før min Tid — og nu er det mig, jeg snakker om, og ikke Frøkenen. — Naa, jeg svarer da som saa: «Fordi En har chikaneret Frøkenen, er det saa værd at være saa strix ved os Allesammen?» Meer fik jeg ikke sagt, for i samme Stund svinger hnn sin Alen, og jeg retirerer saa gesvindt, at jeg glemmer Trappen bagved og gaaer paa Hovedet ned ad den.

Elna. Søren kunde godt bleven staaende; Tante havde saamænd ikke rørt ham.

Søren. Ja, Frøken Elna kan sagtens sige det, men den, der saae Alenen, det var mig! — Naa, jeg kom da saa akavet afsted, saa jeg brak Armen; Doktoren flikkede den lidt sammen igjen, men rigtig til Brug blev den ikke meer. Gal var den, og gal blev den, og det har den holdt ved med lige siden.

Viggo. Og Tante! Hvad sagde hun til det?

Søren. Frøkenen? Aa, jo! Hun har været meget stræbsom til at gjøre det godt igjen. Stillingssummen, den gav hun mig ligestrax; og da hun saae, at Armen blev ved at være aflave, saa lagde hun paa Lønnen. Og en anden Doktor vilde hun ogsaa skaffe; men jeg sagde: Nei! Det er ikke værd, vi koste meer paa den Arm. Og nu gaaer jeg og pusler med den venstre, med hvad jeg selv har Plaseer af.

Viggo. Ja, det med Alenen, det kan jeg nok forstaa, men at Tante har været forlovet — er Du vis paa det, hvad Søren? Hvordan mon han saae ud? (Til Elna, som trækker i ham). Hvad er det, Elna? Hvad skal jeg?

Elna. Du skal lade være at gjøre Løier med Tante.

Viggo. Ja, men tænk Dig, Tante med en Kjæreste! Husk paa — spadsere, plukke Blomster og — Elna! Troer Du, at Tante nogensinde har kysset ham? — Hør, siig mig, Søren —

Elna. Men fy, skam Dig, Viggo! Er det Noget at spørge Karlen om? Kom nu! Skal vi endelig gjøre Fortræd, saa lad os dog heller stjæle Ferskener.

(Gaaer med Broderen).

TREDIE SCENE

Søren. (Siden) Otto. Harriet.

Søren (alene). Alle skal de spørge til den Arm! Jeg kan jo nok røre den saa smaat — — (strækker den) — naar der var Trang til det. Den er simpel alligevel. Jo, den er! Ikke nær som den anden (bevæger den venstre). Nei, der er ingen Forlig. Den er nu ogsaa rent ude af Øvelse. Det er bedst, den faaer sig en lille Motion, siden jeg har Stuen saa rart for mig selv — (gjør forskjellige Bevægelser med den høire Arm). — Naar jeg nu alligevel vilde vise mig saadan rigtig hæderlig og sige til Frøkenen: «Saa! Nu er Armen rask!» — hvad saa? Hun er sgu istand til at tro, at den ikke er kommen sig lige paa en Stud. Og Profit faaer jeg ikke af det, hvordan det saa gaaer. Lønnen bliver til Ingenting, og Slid og Slæb, jo, det kjender jeg fra forrige Tider. (Løfter Armen under den følgende Deel af Repliken nogle Gange iveiret, og lader den igjen synke). Og har jeg engang sagt, den var god, saa kan jeg ikke gaa hen og sige, den er bleven gal igjen. Nei, Tak! Det er godt nok at være riæl, men halvtosset skal man da heller ikke være. Kaste bort, hvad man har — nei, lad det blive, som det er, nu skal Du have Fyraften.

(Otto og Harriet komme).

Otto. Nei, vent lidt, Harriet! Gaaer det an at løbe umeldt lige ind i Stuen?

Harriet. Hvad skulde jeg genere mig for? Her er jo Ingen. De der! Er Frøken Elna ude?

Søren. Frøken Elna?

Harriet. See, Otto! Han er kostelig! Aa, nei! See de Øine, han sætter op! Vær saa god, kom nærmere! Troer De ikke, jeg er et Menneske?

Søren. Jo—o! De er snart ligere et Fjerkræ end et almindeligt Menneske! Saadan en rigtig Stadsfugl!

Otto. Tjener Du her paa Gaarden?

Søren (til Harriet, som vil sætte sig). Den Stol duer ikke! (Ruller en Lænestol frem). Denne her er anderledes blød.

Harriet (venlig smilende). Hvad synes Du? Han er opmærksom — men keithaandet. Eller — Stakkel! Er De kommet tilskade med den høire Arm?

Otto. Det kan han nok takke Tydskerne for; — naar fik Du den Arm?

Søren. I —48.

Harriet. Tænk, saa længe siden! Blev der maaske Noget siddende i Armen?

Søren. Hvad for Noget?

Harriet. En Kugle, mener jeg. Var det ikke en Kugle?

Søren. Naa, saadan! Nei, det var jo rigtignok en Trappe.

Otto. En Trappe! Men du bildte mig jo ind, at det var i —48?

Søren. Ja, kunde man kanske ikke ligesaa vel falde ned og brække sin Arm i det Aar, som i et andet?

Harriet. Hvad feiler den da? Er den stiv?

Søren. Ja, det er svært at sige, hvordan den har det. Jeg kan nok vrikke lidt med den; men vil jeg bestille Noget og løfter den bare en lille Kjende, saa er det, den strammer; op vil den slet ikke.

Otto. Lægen har formodentlig kludret med den?

Søren. Akkurat! Det var vores egen; han var baade sløv og døv allerede dengang, og endnu trækkes Frøkenen med ham.

Otto. Forresten har jeg selv en Broder, som er Læge.

Søren. Nei, ellers Tak! Nei, den Hjælp, man skal have saa langveis fra —

Otto. Han boer kun et Par Mils Vei herfra. Skaden er formodentlig for gammel, men ialtfald kan Du jo lade ham see paa den.

Søren. See! — Nei, siger jeg! Jeg vil ikke have fleer Doktorer til at snuse ved min Arm. Nu skal den blive, som den er. (Vil gaa).

Harriet. Nei, De! Bi dog lidt. Vil De melde os hos Deres Herskab? At sige — er den ældre Frøken Hartmann hjemme?

Søren. Nei, hun er ude.

Harriet. Er Frøken Elna med?

Søren. Nei, men Børnene er ikke vant til at tage imod Fremmede, naar de er alene hjemme.

Harriet. Hvad behager? Ja — vil De nu kalde paa Frøkenen eller ei?

Søren. Det kommer an paa, om jeg hitter hende; men er det, for at faae Doktoren amblikeret, saa skal De ikke opholde Dem. Det er den gamle Frøken, som staaer for det Hele; vi har, som sagt, vores egen faste Doktor, som vi har havt i mange Herrens Aar, og ham er vi meget fornøiet med. (Gaer).

FJERDE SCENE

Otto. Harriet.

Harriet. Du! Han melder os ikke.

Otto. Har Du seet Mage til Tjener? Jeg kan ikke begribe, hvorfor han blev vred.

Harriet. Ja, jeg heller ikke, men han var saa morsom. Saadan en rigtig Trold kan jeg saa godt lide; nu glæder jeg mig til Frøkenen; hun er bestemt værre.

Otto. Det er en god Trøst for mig.

Harriet. Aa, det har ingen Nød; naar Du har mig med, saa vinder Du nok Seir over alle de

Trolde, som vogte din Skat. Herregud, Otto, Elna Hartmann, det er kun en lille Skat. Jeg havde troet, Du saae anderledes høit end til den stille, forlegne Pige. Jeg veed nok, hun er kjøn, men hun tager sig alligevel ud som slet Ingenting.

Otto. Ja, paafaldende er hun ikke; men nu har jeg dog gaaet et halvt Aar og kan ikke faae hende ud af Hovedet.

Harriet. Men naar har Du da seet hende? Hun tog jo Syngetime sammen med mig, og nu synes jeg nok, jeg kan erindre, at Du gik saa tidt igjennem Stuen. Men mellem ti og elleve om Morgenen, det er saadan en underlig flou Tid. Kan man forelske sig mellem ti og elleve?

Otto. Aa, jo! Det lader sig vist gjøre. Men jeg har da seet hende flere Gange om Aftenen, naar der var Selskab. Engang — det maa Du da kunne huske — I havde saa tidt bedt hende komme en Aften af sig selv — engang ringede det ganske sagte; jeg lukkede op, og hun stod udenfor. Hvor hun saae nydelig ud; men i hver Kind var en rød Plet, og hendes Stemme rystede af Forfærdelse over, at hun saadan turde komme paa egen Haand.

Harriet. Aa, det var rørende! Men saa kom hun da ind, og saa var den Forskrækkelse forbi.

Otto. Nei, hun kom ikke ind, for Du og Moder var naturligviis ude! Ja, hvor I gjorde mig Sorg den

Aften; jeg maatte lade hende gaa, og det var sidste Gang, jeg saae hende.

Harriet. Ja, jeg kjender meer til hendes Sang end til hendes Tale, det er vist. Stemmen er ret kjøn, naar hun faaer sunget sig løs. De første Toner er altid lidt tilslørede.

Otto. Ligesom hun selv. Det er egenlig det, der har fanget mig, dette bly, jomfruelige Væsen, der slaaer som et Slør om hende. Maaskee jeg ikke er fuldt saa forelsket, som Du troer, men jeg vil nok see, hvad der er bag Sløret.

Harriet. Du lægger saadan Vægt paa hendes tilbageholdende Væsen, synes Du, jeg er saa fremtrædende?

Otto. Min søde Ven, Du har hørt saa umaadelig tidt, at Du seer godt ud. Og Du dandser og svømmer og rider og løber paa Skøiter og er med allevegne. Men, lille Harriet, Alt kan man ikke have paa eengang. At Du er elskværdig, det er der kun een Mening om, men det Ubevidste, det Tilslørede — Mosset om Rosen, for at være poetisk — det er væk.

Harriet. Saa? — Ja, da kan jeg ellers lade Dig vide, at naar Noget er mig utaaleligt, saa er det Komplimenter.

Otto. Det veed jeg saa godt, og jeg var ogsaa ganske glad, at Du ikke hørte Værten, hvor vi lod

Vognen holde. Tænk Dig, han gav den Beundrende! Han understod sig til at sige til en sodet Skorsteensfeier: «Har Du seet saa deilig en Dame før? For det er meer, end jeg har.»

Harriet (smilende). Ja, de er rædsomme. Og hvad sagde den Anden?

Otto. Hvilken Anden?

Harriet. Skorsteensfeieren. Sagde han Ja eller Nei? (Otto smiler). Aa, nei, fy, Otto! Du maa ikke! Hører Du? Altid skal Du gjøre Nar af mig og lade, ligesom om jeg var saa letsindig. Og saa er jeg dog den Betæksomste. See her! (Tager et Brev frem).

Otto. Ja, hvad skal det til?

Harriet. Hvad det skal til? Staaer Du ikke her som falden fra Skyerne i et fremmed Hus, hvor der er en Tjener saa imødekommende som din Ven med Armen, en gammel Frøken, som hader alle Mandfolk, og en ung Frøken, som er en Mosrose og altsaa ikke har Lov til at røre en Finger for at hjælpe Dig; og hjælper hun Dig alligevel, saa er hun ingen Mosrose, og saa bryder Du Dig ikke om hende. Jeg gratulerer, Otto! Det er gode Udsigter.

Otto. Men Brevet, hvad kan det hjælpe?

Harriet. Brevet er fra Fru Dahl, Frøken Hartmanns Søster, hos hvem Elna var i Huset ivinter. Til hende har jeg betroet mig, og hun skriver heri til Søsteren, om hun maa laane Elna paa en Maaned-

tid, nu da hun saa godt kan følges med mig til Kjøbenhavn. Dig tales der ikke om, saa Du maa egentlig helst gaa din Vei.

Otto. Elna faaer vist ikke Lov.

Harriet. Jo, Frøkenen kan ikke godt sige Nei. Fru Dahl har nemlig faaet Rosen, da hun veed, at Søsteren aldrig kommer til Byen.

Otto. Det vil sige, hun feiler Ingenting? Harriet, Du veed, hvor saadanne Historier er mig imod!

Harriet. Mig ogsaa, til daglig Brug, men engang imellem — — der kommer Nogen; siig ikke et Ord til Elna om, at Fru Dahl er rask, ellers er det Hele istand til at gaa galt.

FEMTE SCENE

Otto. Harriet. Elna.

Harriet. I dybe Tanker, lille Frøken?

Elna (overrasket). Harriet Gerner!

Harriet. Ja, det ventede Du nok ikke. Vi var jo Du's, ikke sandt?

Elna. (forsikkrende). Nei, vi var ikke! (Retter sig). At sige, jeg vil naturligviis saa gjerne, men vi var ikke Du's.

Harriet. Ja, ja! Saa er vi det nu! (Kysser hende).
Og see, hvem jeg har bragt med!

Otto (træder frem).

Elna. Din Broder! Aa, Harriet, Gud give, Du havde skrevet først!

Otto. Frøken Elna! Jeg kan see paa Dem, at jeg har baaret mig dumt ad. Jeg er ikke velkommen.

Elna. Jo! Men jeg tænker paa Tante.

Otto. Skal jeg gaa og komme igjen til en beleiligere Tid? Eller — skal jeg slet ikke komme igjen?

Elna. Harriet, jeg veed ikke, hvordan jeg skal sige til din Broder, at Tante — her kommer næsten ingen Herrer i Huset.

Harriet. Næsten! Det vil sige, nogle faa Udvalgte?

Elna. Ja, som enten er gamle eller gifte.

Harriet (tager Elnas Haand). Stakkels Elna! Ja, der er megen Grusomhed til i denne Verden.

Otto. Altsaa troer De, at hvis Deres Tante traf mig —

Elna. Vilde hun maaske ikke være rigtig høflig ved Dem, hun generer sig saa lidt. Og jeg mener, jeg vilde saa nødig — jeg mener — (inderlig, idet hun rækker ham Haanden) — jeg mener, vil De nu gaa uden at være vred paa mig?

Otto. Ja, jeg gaaer — men vi sees igjen.

Elna (lytter). Der er Tante. Jeg kan kjende hendes Stemme.

Harriet (til Otto). Saa skynd Dig bort.

Elna. Har Ingen af Tjenestefolkene seet Dem?

Harriet. Nei, kun en gammel Karl.

Elna. Søren! Ja, saa kan De ligesaa godt blive.

Harriet. Frøkenen taler høit.

Elna. Ja! Blot hun er i godt Humeur! Skal vi gaa lidt ind i den anden Stue, medens hun tager Tøiet af? (Gaaer med Otto og Harriet).

SJETTE SCENE

Frøken Hartmann. Viggo. Søren.

Frøkenen. Herefter kan jeg altsaa ikke være en halv Time hjemmefra?

Viggo. Gud! Det kan Tante saa magelig.

Frøkenen. Er der ikke Frugt nok nede i Haven? Hvad skulde Du op paa Espalieret for?

Viggo. Jeg vilde bare passe paa, naar Tante kom hjem. Jeg længtes!

Frøkenen. Netop de første Ferskener, rigtige Rariteter; mindre kan det ikke være.

Søren. Frøkenen kom noget hastig hjem.

Frøkenen. Hvad behager?

Søren. Der var vel Ingen hjemme til Kammerraadens, kan jeg begribe?

Frøkenen. Kan Søren det? Jeg seer ingen Aviser.

Søren. Ih, nei! Hvor vil Frøkenen hen? Det er for tidligt.

Frøkenen. Lad mig see, Søren fremdeles bliver ved at holde lidt Øie med Viggo.

Viggo. Søren!

Frøkenen. Ja, havde han ikke peget op paa Dig, da jeg gik igjennem Haven, saa havde Du maaske siddet paa Espalieret endnu.

Viggo. Fy, Søren! Det var — schofelt!

Frøkenen. Søren gjør sin Pligt, jeg har selv paalagt ham det.

Søren. Ja, og hvad jeg kan gjøre, det gjør jeg.

Viggo. Har Tante ogsaa paalagt ham at drikke halve Baiere nede i Lindelysthuset?

Søren. Jeg! Det har jeg aldrig i mine Levedage. —

Viggo. Og læse de sidste Aviser til Øllet.

Søren. Saa gid jeg maa styrte om paa Stedet, falds det er sandt.

Viggo. Og har Tante ogsaa paalagt ham at sige: «Aviserne! Nei, hvor vil Frøkenen hen? De er ikke kommen!» naar de stikker — see her! — op af hans egen Lomme (trækker Bladene op af Søren's Lomme). See, saa, lille Søren! Kan Du see mig nede fra Lysthuset, saa kan jeg ogsaa see Dig oppe fra Espalieret.

Søren. Ja, vel! — Ja, Viggo er snu, og jeg er kuns en ligefrem Mand.

Frøkenen (til Viggo, som vil række hende Bladene). Nei, læg dem paa Bordet for det Første; de see saa fæle og forkrammede ud; det er ogsaa uforskam— det er urigtigt af Søren. Søren kan gaa. .

Søren. Jo! — Er det tilladt at sige et Par Ord?

Frøkenen. Det behøves ikke. Jeg siger jo Ingenting. Gaa bare!

Søren. Men Frøkenen skulde sige Noget, Frøkenen skulde skjænde. Jeg har forset mig baade med Øllet og Aviserne; og saa har jeg løiet. Jeg veed ikke, om Frøkenen observerede, at jeg løi tillige?

Frøkenen. Ja, det er jo godt, at Søren selv erkjender det; saa taler vi ikke meer om det.

Søren. Blot det Par Ord, som Frøkenen var saa god at bevilge mig. Jeg er en daarlig Tjener i visse Maader, men Skylden er ikke min.

Frøkenen. Vil Søren kanske lade mig høre, at det er min?

Søren. Paa det Lav! Nei, men det er Ledig-gang, der er Skyld. Hele Kroppen er flink, men denne Dagdriver— (peger paa Armen) — det er ham, som holder igjen. Nei, da jeg havde min Helsen, kan Frøkenen komme ihu, hvad jeg da var for en Tjener? Villien er der endnu, og slaaer den ikke til, saa er det denne Slubbert, som regjerer. (Gaaer).

SYVENDE SCENE

Frøkenen. Viggo.

Frøkenen (som glatter Aviserne med en eftertænksom Mine, seer op). Naa, Viggo! Hvad staaer Du og seer paa mig for? Gaa ind og øv Dig.

Viggo. Jeg vilde gjerne tale et Par Ord med Dig.

Frøkenen. Et Par Ord! Allesammen skal de tale et Par Ord med mig. Naa, tal væk.

Viggo. Tante! Jeg er nu snart et voxent Men-neske —

Frøkenen. Ja, det er formelig ubegribeligt, hvor Du bliver stor Viggo! Du kan jo ikke gjøre for det; men Du tegnede rigtignok til at blive anderledes

lille og fin, da jeg tog Dig. Og Du stod saa længe i Stampe; der var virkelig Flere, der troede, Du blev en Dværg.

Viggo (heftig). Ja, Tante maa undskylde, men —

Frøkenen (holder Haanden for Øret). Tys! Menneske, jeg er jo ikke døv. Det er slemt nok med den Bas, Du lægger Dig til, men naar Du dog vilde moderere den en lille Smule, eller gaa lidt fra mig — lidt længere. Saa! Tal nu frit. Hvad er det, Du har paa Hjertet?

Viggo. Maa jeg komme til Kjøbenhavn?

Frøkenen. Nei, ikke i det første Aar eller to; saalænge kan Du nok være flittig paa egen Haand under mit Opsyn. Vær Du glad for dit Hjem, min Dreng! Du faaer det aldrig, som Du har det her. Og det veed Du ogsaa, naar Du tænker Dig om. Saa! Gaa nu ind og spil! (giver sig til at læse).

Viggo (lidt efter). Tante!

Frøkenen. Naada? Jeg troede, Du var borte for længe siden.

Viggo (udbryder). Jeg vil blot sige Dig, at jeg er saa kjed af at være herhjemme.

Frøkenen. Men Viggo!

Viggo. Jeg vilde ønske, Du havde sat mig i Huset hos en Mand og det for mange Aar siden.

Frøkenen. Hos en Mand! Med det Sind, Du har! Du havde faaet Bank.

Viggo. Bank! Ja, Herregud! Det veed man da, hvad er.

Frøkenen. Hør nu, Viggo! Du, som kunde have været den lykkeligste Dreng!

Viggo. Jeg vil hellere have Prygl!

Frøkenen. Men Viggo da!

Viggo. Meget heller end alt det Fruentimmerhakkeri og Vrøvl. Som nu at sætte saadan En som Søren til at passe paa mig; det er af den Slags Ting, som en Mand aldrig gjør ved en anden.

Frøkenen. Hvor kan Du nu tage paavei for den Bagatel? Det var meget bedre, Du gik hen og øvede Dig.

Viggo. Jeg øver mig ikke.

Frøkenen. Men naar din Spillelærerinde kommer om lidt?

Viggo. Saa spiller jeg ikke.

Frøkenen. Spiller Du ikke? Nei, veed Du hvad, Viggo! Jeg er ikke af dem, som lader Nogen høre, hvad jeg gjør for dem —

Viggo (afsides). Saa! Nu kommer Fortepianoet.

Frøkenen. Men da jeg dog for tre Maaneder siden kostede det udmærkede Instrument —

Viggo. Tante! Jeg har hverken Lyst eller Anlæg.

Frøkenen. Ja, det er ingen Undskyldning.

Viggo. Du faaer aldrig nogen Fornøielse af min Musik.

Frøkenen (ivrig). Fornøielse forlanger jeg ikke; jeg forlanger, at Du skal spille.

Viggo. Men hvorfor? Giv mig en Grund. Hvorfor skal jeg spille, naar jeg saa nødig vil?

Frøkenen. Fordi jeg ønsker det; fordi Fortepianoet er et husligt Instrument, som holder Dig inden Døre. Ved Klaveret er Du velforvaret. Derfor har jeg anskaffet Instrumentet, og derfor skal Du nu gaa hen og spille.

Viggo. Instrumentet! Ja, Tante maa nok kalde det et Instrument! — Var det Meningen? Nu har jeg pint mig i saa mange Aar forat glæde Tante med mine Fremskridt, og saa har Du blot sat mig til Fortepianoet, forat jeg skulde være som et Egern i et Bur og løbe rundt og rundt med Instrumentet, uden at komme videre. Nei, Tante, det kan ikke blive til noget.

Frøkenen. Hvor skal Du hen, Viggo? Glemmer Du din Time?

Viggo. Jeg, Tante! Nei, det er netop Timen, jeg løber for. (Løber ud.)

OTTENDE SCENE

Frøkenen. (lidt efter) Otto. Harriet. Elna.
(senere) Søren.

Frøkenen. Han siger reentud Nei, den ulydige Dreng! Det kan jeg dog ikke finde mig i. Det er ogsaa en forskrækkelig vanskelig Dreng for mig at regjere. Gud veed, hvad det var for Noget, jeg sagde om Klaveerspillet, om han kunde forstaa det; jeg kan ikke engang selv rigtig huske det — men saadan er det med mig i Etvæk med den Dreng: jeg veed snart hverken ud eller ind, hvordan jeg skal tage ham; — det er dog et stort Held, jeg troer ikke, han har mærket det, ellers var det rent forbi med Respekten — men nu blev han muggen og misfornøiet med mig — hvor mon min lille Elna er? Hun maa faae ham god igjen. Elna! (Idet hun gaar hen imod Døren, kommer Elna ud med Harriet ved Haanden. Otto følger).

Elna. Kaldte Du, Tante? Her er kommet Fremmede, imedens Du var borte — Frøken Gerner fra Kjøbenhavn. Du veed nok, der, hvor jeg kom saa meget og blev saa venlig modtaget.

Frøkenen (stivt). Saa? Det er mig kjært at see Frøkenen i mit Hus (faaer Øie paa Otto). Men der er jo en Herre med?

Elna (sagte). Tante, see dog ikke saa alvorlig ud.

Frøkenen. Jeg spørger, hvem den Herre er, som gjør mig den Ære —

Elna (tøvende). Herren!

Otto. Mit Navn er —

Harriet (hurtig). Herren, Frøken Hartmann? Det er min Mand.

Otto (alvorlig). Harriet!

Harriet. Maa jeg forestille Dem min Mand — Capitain Mørk.

Frøkenen (til Elna). Men hvorfor sagde Du da Frøken Gerner?

Harriet. Det er gammel Vane. Jeg er jo saa nygift. (Til Ellen.) Hjælp mig lidt, siig ogsaa et Par Ord.

Elna. Ja, Tante! Det var gammel Vane! — Fy, Harriet! Hvor De faaer mig til at lyve.

Harriet. Hvad skulde jeg gjøre? Husk paa det Ansigt, din Tante satte op.

Frøkenen (venligere). Saa De vil see til min lille Elna? Det var kjønt af Dem.

Elna. Ja, men de tage bort om lidt. (Til Otto.) Aa, siig, De tager bort; jeg kan ikke lide, at Tante længe skal holdes for Nar.

Frøkenen. Jo, vist! Nei, det faaer De ikke Lov til.

Otto. Tak, Frøken! Vi kan destoværre ikke have den Fornøielse at tage imod Deres Gjæstfrihed.

Harriet. Men Otto, hvorfor?

Otto. Lad mig være!

Harriet. Det er rart at hjælpe de to Mennesker!
Det er saa lønnende!

Frøkenen. Jeg synes, Fru Mørk, at en Dags
Tid kunde De gjerne blive her.

Harriet. Ja, Frøken! Jeg vilde saa gjerne, men
min Mand —

Otto (opfarende). Hør nu, Harriet!

Harriet (ydmyg). Ja, som Du vil, min Ven!

Frøkenen. Herregud, Elna, hvor det er sørgeligt
at see!

Elna. Hvad er sørgeligt, Tante?

Frøkenen. At see paa de to unge Mennesker,
vakkre hver for sig, og saa kan de dog ikke forliges.
Saa nygifte! Hvad skal det blive til?

Elna. Aa, det jævner sig nok.

Frøkenen. Ja, Du er nu saa grusom rolig,
Elna! Men fordi man selv har det godt, maa man
ikke blive ligegyldig for Andre. See hen paa dem!
Det er jo tydeligt, at de skjændes, og det er bestemt
ham, der har Uret.

Elna. Nei, Tante, det er snarere Harriet

Frøkenen. Den lille Stakkel! Hun har saadan en Lyst til at blive. Hvorfor kan han ikke føie hende? (Til Harriet.) Naa? Vil han slet ikke lade sig sige? Han bliver ved at see alvorlig ud.

Harriet. Ja, saadan er hans Væsen; der er ogsaa mange Folk, som ikke synes om Mørk. Jeg troer nok, Elna blandt Andre.

Frøkenen. Saa? Det er meget urigtigt af hende, og uhøfligt, ifald han har mærket det. — Elna, gaa strax hen og tal lidt med Capitainen. Viis ham Udsigten fra Vinduet der. Men gaa, Barn! Det er jo en gift Mand! (Elna og Otto gaaer hen til Vinduet; Frøkenen trækker i en Klokkestreng.)

Otto. Er De vred paa mig, Frøken? Det vilde jeg saa nødig have.

Elna. Nei, ikke paa Dem! Jeg er ikke engang vred paa Harriet, men jeg er lidt bedrøvet. Det er første Gang i mit Liv, at jeg har løiet for Tante.

Otto. Hvor det gjør mig ondt! Jeg blev ligesaa forundret som De over Harriets Indfald. (Søren kommer).

Frøkenen. Vil Søren skaffe Frugt og Vin til at byde om; men lad Jomfruen bringe det ind.

Søren. Det skal jeg.

Frøkenen. Husk paa, Søren behøver ikke; det skal være Jomfruen eller en af Pigerne. Forstaaer Søren? (Søren gaaer.)

Frøkenen (sætter sig hos Harriet). Mærkede De ikke nok, at jeg blev lidt bange for Dem først? Jeg passer jo paa min Elna og hvem hun omgaas, og De saae mig saa forfærdelig fix og moderne ud.

Harriet (retter smilende paa sin Pynt). Nei, virkelig?

Frøkenen. Ja, og saa er der saadant noget rask Væsen ved Dem, Noget, som jeg finder saa uheldigt for en ung Pige.

Harriet (afsides). Tak!

Frøkenen. Men hos en gift Kone, der tager det sig jo ganske anderledes ud.

Harriet. Frøken Hartmann maa heller ikke forlange, at alle unge Piger skal være saadanne smaa Englebørn som Elna. — Det er sandt, jeg har glemt at spørge, om hun ikke er blevet forlovet. Elna? (vender sig mod Elna.)

Frøkenen. Forlovet! Elna? Nei, vor Herre bevare's! Nei, Elna og jeg, vi blive sammen! Vi tænke ikke paa at forlove os.

Harriet. Ikke? Men hvad sige Herrerne til den Beslutning?

Frøkenen. Aa, vi har saa Faa her i Nabolaget, og de har nok at passe. Jo, det er sandt, der er dog En — en Proprietair; han har skrevet et Par rørende Vers og et Frierbrev til Elna, hemmeligt naturligviis. Men hun kom med det til mig og bad mig besvare det. Nei, saalænge jeg har Elna, skal

Ingen narre den gamle Frøken Hartmann; hende kan jeg stole paa.

Elna (som sidder og broderer ved Vinduet, viser sig). Aa, Tante!

Otto (standser hende). Nei, forraad mig ikke! Husk paa, jeg har ingen Skyld. Men ifald De ønsker, kan jeg sige, at det var en Spøg af min Søster. Skal jeg det?

Elna. Nei, det er maaske dog ikke værd.

Otto. Eller vil De heller have, at vi skal reise nu strax.

Elna. De spørger om saameget! Jeg veed ikke rigtig selv. (Hun sætter sig.)

Harriet (som imidlertid har talt med Frøkenen). Om jeg kunde holde det ud paa Landet! Kjære Frøken, det var netop noget for mig. Var jeg ikke bunden, jeg blev saamænd gjerne hos Dem. — Ingen Gjenboer — rundtom grønne Træer — og saa den Luft, De har — jo, Elna har det rigtignok yndigt. Naar man ikke føler sig lykkelig her —

Frøkenen. Ja, det er jo det, jeg altid siger til Børnene. Aa, bliv her nu en otte Dages Tid. Elna vilde have saa godt af Deres Selskab. Og Viggo ogsaa; han klager altid over, at Gaarden ligger for afsides.

Harriet. Saa har han ingen Smag. Det er just det Behagelige at nyde denne dybe Sommerstilhed,

hvor ikke et Blad rører sig. (Det banker paa Døren.) Hvad er det?

Frøkenen. Aa, det er Ingenting.

Harriet. Hvad var det nu, vi talte om? Det var om Landet. (Det banker.) Nei, hør nu igjen! Det var da en besynderlig Støi.

Frøkenen. Det er ikke andet end Søren. Aa, Elna! luk op! (Elna taler med Otto og hører ikke. Det banker igjen.)

Harriet. Han bliver ved; det lyder næsten, som om han sparker paa Døren.

Frøkenen. Nei, sparker gjør han ikke. Nei, han banker med Foden; det er han nødt til, naar han har Noget at bære, ved det, han kun har den ene Haand. Jeg kjender saa godt hans Maneer. (Det banker.) Kan Du høre? Nu bliver han malicieux, fordi man ikke strax lukker op. Undskyld? (Hun gaaer hen og lukker op; Søren kommer med en Bakke med fyldte Glas og Frugt).

Frøkenen. Hvad skal det betyde? Søren er dog det egensindigste Menneske! Sagde jeg ikke udtrykkeligt, at Jomfruen —

Søren. Jo vel! Jeg kjender nok Frøkenen! Altid skal der spares paa mig; jeg er da ikke for god til at gaa ind med en Bakke, veed jeg.

Frøkenen. Søren misforstaaer mig! Det kan gaa an, naar vi er ene, men nu her er Fremmede —

Søren. Fremmede eller ei! Det skiller mig lige-

meget. Hvad jeg kan gjøre, det gjør jeg! Det skylder jeg Frøkenen.

Frøkenen. Men Søren kan ikke! Det er jo en Skandale at see paa. Gaa nu med Bakken — og lad os faae en Ende paa det.

Søren (gaaer med Bakken henimod Døren, hvorfra han kom). Saa maa jeg gjøre Frøkenen Uleilighed med at lukke mig op igjen.

Frøkenen. Nu gaaer han! — Den Vei, Meneske! — Byd om! — Vil Søren være saa venlig at byde om? — (kaster sig i en Stol). Nei, den Søren er ikke til at holde ud!

Harriet (til Otto). Reise! Hører Du da ikke, at vi er inviteret paa otte Dage! Reise! Nu, da Frøkenen er bleven saa elskværdig, takket være mig og min Idee.

Otto. Ja, Harriet! Det er netop din ubesindige Idee, som Frøken Elna —

Harriet (tager af Frugten, som Søren byder om). Kalder Du den ubesindig? Min ypperlige Idee! En Idee, som bærer saadanne Frugter! (holder triumferende en Pære iveiret.) Men det er heller ikke Alvor? Vi skal ikke reise ligestrax?

Otto. Spørg Frøken Elna!

Elna (sukkende). Jo, Harriet, det er vist det Rigtigste.

Harriet (afsides). Det Rigtigste! Men hun sukker ved det. Ja, saa maa Brevet for en Dag. (Høit.) Frøken Hartmann! Da min Mand taler om at tage bort, maa jeg saa, medens jeg husker det, levere Dem dette Brev fra Deres Søster? (giver Frøkenen Brevet).

Otto. Harriet! Du gjør den ene gale Streg efter den anden.

Harriet. O, vee, søde Otto! Det har Du Ret i! Dengang var jeg for rask. — Troer Du ikke, jeg kan faae det fra hende igjen?

Otto. Men hvor kan Du ogsaa — Du hører, at denne unge Pige hader Alt, hvad der hedder Intriguer og Opspind —

Harriet. Hvem? Lille Elna? Hvad bryder jeg mig om det? Nei, hvad jeg gyser for, er, at jeg skal staa nævnt som Frøken Gerner. Er det Tilfældet, — ja, saa kan vi pakke ind ligestrax.

Frøkenen (afbryder sin Læsning). Min Søster er ikke vel, Fru Mørk?

Harriet. Nei, ikke rigtig! (afsides.) Hun maa helst lade være at gjøre Pauser.

Frøkenen. Elna! Din Tante vilde gjerne have Dig til Byen. Hun skriver — lad os see: — «Elna kunde saa passende følges med sin Veninde — den unge Dame, der bringer dette Brev».

Harriet. Det hjalp! Jeg var ganske hed i Hovedet.

Elna (uroelig). Er Tante meget syg?

Harriet. En Smule Rosen.

Frøkenen. Naa, ikke Andet! Det er saa lidt at lade Elna reise for.

Harriet. Aa ja, men jeg skal dog forklare Frøken Hartmann, hvad Lægen siger om Fru Dahl; det Værste er, at vi spille Tiden, og jeg vilde saa gjerne see mig lidt om udenfor.

Frøkenen. Elna, min Pige! Læg dit Sytøi, og viis Fru Mørk om.

Harriet (kysser Elna). Nei, Tak, søde Elna, gjør Dig ingen Uleilighed. Arrangementet her er saa ypperligt, saa jeg vist burde see Alt, hvad der er Leilighed til. — Men skal jeg have godt af det, maa det sees grundigt, og kan jeg ikke faae en Ældre med —

Frøkenen. Jeg troede, Elna var mere velkommen, men vil De tage tiltakke med mig —

Harriet. Gud, sødeste Frøken Hartmann! Det er jo det, vi staaer og lokker for.

Frøkenen. De er en morsom lille En. Saa kom da! Vi begynde med Kjøkkenet. Ja, det er rigtignok i Kjælderen, men der skal De see et Kjøkken! Hvordan er Deres?

Harriet. Mit? — Det duer ikke meget.

Frøkenen. Faaer vi ikke Capitainen med?

Otto. Tak, det morer mig at see paa Deres Blomster; her er nok af dem.

Frøkenen. Ja, det er Elnas Skyld! Hun slæber hele Haven ind i Huset. — (Til Harriet.) Veed De hvad, Fru Mørk, jeg havde tænkt mig, han gik med. Han siger da vel ikke Komplimenter? Jeg vil saa nødig have, at Elna skal høre noget af den Slags.

Harriet. Min Mand? Det falder ham ikke ind.

Frøkenen. Ellers bliver jeg heller, hvor jeg er. Ikke for det, Elna kan nok taale Smigrerier, uden at blive forfængelig, og — (med et Blik paa Otto) — han seer stille ud. Men — har De ikke Lyst til at gaa med Søren? Ikke det? Ja, til at vise om, kan De tro, han er mageløs. — Ja, ja da, nu kommer jeg. (Harriet drager hende med sig.)

NIENDE SCENE

Otto. Elna.

Otto. Ja, jeg kan ikke gjøre for det, Frøken! Jeg vilde jo tage bort, men Harriet er ikke til at styre.

Elna. Og hun gjør Alt, hvad hun vil med Tante, som ellers aldrig kan lide Fremmede. Jeg troer, Harriet kan spøge sig til, hvad det skal være.

Otto. Uden til at faae Dem med i Spøgen.

Elna. Ja, jeg kunde ikke. At høre Dem kaldt ved et fremmed Navn er saa stygt. Og det

blot for at narre Tante. Hun er bleven saa ofte be-
draget i sit Liv; med min gode Vilie skal hun aldrig
blive det mere.

Otto. De holder meget af hende, kan jeg høre.

Elna. Ja, jeg skylder hende Alt. Vi var to
moderløse Smaabørn, min Broder og jeg, da Fader,
som var fattig, tog den Beslutning at vandre ud.
Frøken Hartmann meldte sig efter et Avertissement,
han havde sat i Avisen. Hun var bange for Drengen
og vilde kun adoptere en lille Pige, men da hun saae
Viggo, som dengang var spæd og svagelig, og som
Fader, hvis Ingen forbarmede sig over ham, vilde tage
med til Amerika, — betænkte hun sig ikke. Hun
var nervesvag, ikke ung mere og bange for Støi —
og dog tog hun os Begge — det glemmer jeg hende
aldrig.

Otto. Og Deres Fader?

Elna. Han er død for længe siden. Tante er
den Eneste, jeg hører til i Verden. — Saa! Nu veed
De, hvorfor jeg ikke kunde gaa ind paa Harriets
Spøg. Kommer jeg nu til Byen, saa sees vi aaben-
lyst — Harriet og jeg — uden at behøve at stole
paa en Usandhed.

Otto. Nei, Dem maa ingen Usandhed komme
nær; Fru Dahl feiler Intet. Sygdommen var kun et
Paaskud, som hun og min Søster fandt paa, forat
bevæge Frøken Hartmann til at lade Dem reise.

Elna. Tante Dahl ogsaa! Det havde jeg ikke troet om hende. Ja, saa lev vel, Capitain Gerner, og Tak, fordi De var oprigtig! Hils Deres Søster! Nu bliver jeg naturligviis her. (Vil gaa).

Otto. Nei, hvor vil De hen? Havde jeg vidst, De vilde flygte ligestrax, saa havde jeg ventet lidt med at være oprigtig. Naar seer jeg Dem nu igjen?

Elna. Aa, engang naar De kommer ad denne Kant.

Otto. Ja, naar bliver det? Om mange Tider! Naar De er gift og hjemfaren.

Elna. Jeg? Aldrig! Hørte De ikke, hvad Tante sagde før: Elna og jeg, vi tænke ikke paa at forlove os.

Otto. Jo, men det var Spøg.

Elna. Nei, det var rigtignok Alvor. Det har altid været hendes Mening, ligefra jeg var lille. Derfor har hun jo taget os, eller egentlig mig. Viggo vilde hun nok ogsaa beholde, men en Dreng — (ryster paa Hovedet). nei, han bliver vist ikke længe. Og af ham var det jo ogsaa Synd at forlange det.

Otto. Men paa den Maade er dette Hus jo snarere et Fængsel for Dem end et Hjem?

Elna. Nei, intet Fængsel, det maa De ikke sige. Jeg har megen Frihed, og hun er saa god ved mig. Fremmede gjøre altid Tante Uret, jeg kjender hende

bedst. Jeg har en Veninde, Tante kan ikke udstaa hende, hun kalder hende for et Verdensbarn og viger ikke ud af Stuen, naar hun kommer. Hun er ligesom De! Hun hvisker ogsaa til mig, at jeg er her i Fængsel som Prindsesse Tornerose i Skoven, og at Tante har hexet mig isøvn.

Otto. Men Tornerose blev vakt af Tryllesønnen, og i det Øieblik, hun vaagnede, var hun fri; men vaagen maa hun være, hun kan see paa En med store, klare Øine og dog sove indeni.

Elna. Nei, som i Fængsel har jeg aldrig følt mig; men der er nok Timer, hvor jeg er saa underlig ledig tilmode, som om jeg kun var i Besøg, baade her i Huset og i hele Livet. Saa tænker jeg paa, at selv min største Glæde, den Hjælp, jeg tør bringe de Fattige, dog kun er Tantes Penge, som gaaer igjennem mine Hænder, og at ethvert Bud kunde gjøre samme Nytte som jeg og være ligesaa velkommen.

Otto. Troer De, at der er noget Menneske til, han være nok saa fattig og sløv, som ikke heller vil tage Hjælp af Deres Hænder end, for Exempel, af den gamle Karl, her nylig var i Stuen?

Elna (smilende). Søren! Ja, nu tager De ogsaa den Allerværste. — Men en Virksomhed har jeg dog. Har De seet rigtig paa mine Blomster her? Er De ikke smukke?

Otto. Jo, de staa prægtigt; jeg har beundret dem.

Elna. Men veed De, hvordan den hele Flor, som nu viser sig saa kjæk og broget, er opstaaet? Enhver af disse Planter har været bortkastet, ødelagt, traadt paa. Jeg har reddet dem. Nogle vare knækkede Grene, som jeg satte i Vand, og som skjød Rødder, Andre vare hele frosne Træer, som Gartneren havde kasseret; der er ikke een dem, som ikke var opgivet af Alle, og see nu, om De kan finde een, som jeg ikke har faaet i Blomst? Tante veed slet ikke, hvordan det har sig med min Have her, og hvorfor jeg holder mere af disse Blomster end af alle de andre. Jeg har jo seet de sjunkne, slappe Kviste hæve sig og de smaa, lysegrønne Spirer bryde frem under mine Hænder. Det er hele Hemmeligheden, det er Baandet mellem dem og mig.

Otto. Ja, der er Lykke ved Deres Haand — det har jeg altid troet.

Elna. Har De virkelig? Ja, med Blomsterne er det slaaet til, og det er, som sagt, det Eneste, jeg har forsøgt paa egen Haand. Her pleier jeg at sidde og tænke paa forrige Tider.

Otto. Forrige Tider! Det er altsaa ikke, hvad De selv har oplevet?

Elna. Jo, det er det rigtignok; den sidste Vinter, iblandt Andet, stod saa levende for mig. Harriet især! Naar jeg lukkede Øinene, kunde jeg see hende ganske tydelig, som hun saae ud den Aften paa et Bal, hvor jeg sad over. Hvor var hun smuk og

glimrende, og saa let, som om hun fløi. — Harriet har vist ikke tænkt saameget paa mig?

Otto. Det troer jeg heller ikke.

Elna. Nei, hvorfor skulde hun?

Otto. Men der er en Anden, som har tænkt paa Dem. Husker De ikke, hvem der søgte Dem op paa det Bal, hvor De undseelig krøb bagved de andre Damer? — Elna! Jeg har nok at bestille, jeg har aldrig sat mig hen, for at drømme imellem Blomster; til mig kom Erindringen om Dem ukaldet, og stillede sig imellem mig og mit Arbeide.

Elna ^(uroilig). Jeg synes, Harriet og Tante blive saalænge borte.

Otto. Svar mig, medens vi ere alene, nu veed De jo, hvorfor jeg kommer. Jeg har seet megen Alvor i mine Dage, og jeg er ofte træt og forstemt: alt det glemte jeg, hvergang jeg saae Dem. Derfor er det, jeg siger, der er Lykke ved Dem. Lille Elna, vil De bringe Lykke til mit Hjem?

Elna. Jeg tør ikke; det har De jo hørt!

Otto. De vil ikke tale med Deres Tante?

Elna. Nei, det tør jeg slet ikke! Husk paa, hvad jeg har lovet hende. Nei, skulde Nogen, saa —

Otto. Hvad saa?

Elna. De har jo ikke lovet hende Noget.

Otto. Min egen lille Elna! Hvad Nød har jeg nu! Frøkenen maa sige Ja! — Hun skal!

Elna. Nei, hun skal ikke! Det er bedst, jeg taler med hende. Siger hun, at det er utaknemligt af mig at forlade hende —

Otto. Saa svarer De, at hun kan flytte med Dem.

Elna. Men hvis De saa blev kjed af os?

Otto. Det er jeg slet ikke bange for.

Elna. Tante sætter stor Pris paa at være selvstændig, eller snarere paa at sige, hun er det. Viggo disputerer meget med hende i den senere Tid, ogsaa naar hun har Ret. Det kan hun ikke lide, og naar hun er vred, vil hun ikke have, han maa føies i nogen Ting. Det kan han ikke lide, og saa — saa forliges de ikke saa godt.

Otto. Nei, det er rimeligt.

Elna. Og Viggo siger saa tidt til mig, at det er ham frygteligt at skulle være Slave af en saa svag Natur som Tantes. Og tænk nu, De, som er en Mand! Aa, det gik aldrig godt.

Otto. Aa, jo, lille Elna! Det gaaer nok, netop fordi jeg er en Mand.

Elna. Naar Tante bliver utaalmodig, pleier hun at sige til Viggo: «her i mit Hus!» — Sæt nu,

hun var hos Dem og glemte det, og kom til at sige: her i mit Hus! — Hvad saa?

Otto. Ja, hvad saa? Huset bliver jo ligefuldt mit.

Elna. Men kunde De lade være at sige hende det?

Otto. Ja, sige det — skal jeg aldrig. Er De nu tilfreds?

Elna. Ja, nu gaaer jeg *(bliver staaende)*.

Otto. Det var ret! De bliver ikke staaende som en lille grublende Pige, for at overveie og betænke Dem. Nei, De skynder Dem at handle. Eller — var Drømmelivet bedre, Elna? Er Virkeligheden tør og kjedelig, og ikke værd at røre sig for?

Elna. Tør og kjedelig! Hvor kan De finde paa saadanne Ord? Kan jeg samle dem om mig, som jeg holder mest af, saa er Virkeligheden en Lykke, saa stor og levende, at Drømmelivet lukker sig af sig selv. Men havde jeg vidst for et halvt Aar siden, at denne Lykke vilde komme, aa, saa kunde Drømmene i den Tid ogsaa have været deilige. *(Gaaer)*.

TIENDE SCENE

Otto. *(Strax efter)* Viggo.

Otto. Hun maa gaa først! Jeg stoler paa, at Ingen kan sige hende Nei; men stormer Tanten alt-

for stærkt, saa maa jeg komme min lille bøielige Blomst til Hjælp. (Viggo kommer.) Det er vel Broderen, den unge Rebel? Han seer ganske flink ud; maaske vi To kan blive gode Venner; idag er det let, at blive gode Venner med mig. — De har nok hjemme her?

Viggo. Ja — mit Navn er Viggo Hartmann.

Otto. Og mit er — (sagte) det kommer an paa, hvad Elna har sagt til ham.

Viggo. De er Capitain Mørk, det veed jeg godt.

Otto. Naa! De skulde vel ikke have seet min — den Dame, som er med mig?

Viggo. Deres Frue? (afsides) Tante sagde nok, han lod saa ligegyldig. Det er ham imod blot at nævne hende. (Høit.) Hun er nede i Haven.

Otto. Jeg kjender ikke Vei her i Huset. Vil De være saa god at bede hende komme et Øieblik op til mig — at sige — ifald De gaaer derned?

Viggo. Nei, jeg gaaer ikke derned.

Otto (afsides). Forekommende kan man ikke sige, han er.

Viggo. Fru Mørk er vist i Forhaven; der sad hun paa en Bænk. Maaske hun venter paa, at Capitainen skal komme til hende?

Otto. Aa, nei, vi tage det ikke saa nøie, vi To.

Viggo. Da troede jeg, at en ung Kone kunde forlange almindelig Høflighed af sin Mand, især naar det er saadan en yndig Kone, som Fru Mørk.

Otto. Ja saa! De har vist talt med hende. Ikke sandt?

Viggo. Ja, ganske flygtigt.

Otto. Men nu skal jeg fortælle Dem noget. — Saa yndig, som hun er, saa er det dog hende, der har taget mig. Og hvor det er Tilfældet, der bliver Manden jo let en Smule indbilsk. Men De maa ikke sige det til Nogen.

Viggo. Det gjør jeg heller ikke; for det er ikke sandt.

Otto. Hvad behager, Hr. Viggo?

Viggo. Fordi en ung Pige maaske synes om en Mand, og han mærker det — det kalder jeg ikke, at hun tager ham.

Otto. Jeg heller ikke. Men naar hun passer et Øieblik, da der er Vidner tilstede, og overrasker ham, saa han ikke kan komme til at sige Nei, saa tager hun ham. Og det har min Kone gjort, for ganske kort siden, ved en Formiddagsvisit.

Viggo. Og det fortæller De igjen?

Otto. Kun til Advarsel for unge, uskyldige Mennesker.

Viggo. Var der en Pige, som friede til mig, saa enten tog jeg hende ikke —

Otto. Eller De beholdt hende ikke? Nei, det har jeg heller ikke isinde. Jeg gaaer allerede og tænker paa at gifte mig igjen.

Viggo. De gjør Nar af mig? De! Gifte Dem? Det er ikke Deres Alvor?

Otto. Jo, paa Ære, er det saa. — Men det var mig, der skulde ned i Haven og lede om min Frue. (Tager et Cigaretui frem.) Ryger De?

Viggo. Nei, mange Tak. — Hr. Capitain! Jeg kan ikke begribe, hvor et Menneske kan bære sig saa skammeligt ad?

Otto. Kan De ikke? Og det siger De mig saa ligefrem? (klapper ham godmodig paa Skulderen). De er en rask lille Fyr.

Viggo. Ja, De behøver ikke at klappe mig paa Skulderen. Det anseer jeg som et personligt Drilleri.

Otto (smilende). Kom endelig ikke med en Udfordring til mig. Jeg tør ikke slaes.

ELLEVTE SCENE

Otto. Viggo. Harriet.

Harriet (til Otto.) Saa! Nu har jeg seet baade Meieri og Hønsegaard, og Frøkenen er aldeles forelsket i mig.

Otto. Ja, det er godt nok, men hør nu et Ord, min Pige! — (seer til Viggo) — Der har Du været paa Spil.

Harriet. Jeg! Hvordan?

Viggo (afsides). Saa! Nu skal han til at skumle over mig.

Otto. Du har koketteret.

Harriet. Med ham? Det Barn!

Otto. Ja, nu gav Du ham jo et Blik ligefor mine Øine.

Harriet. Gjorde jeg?

Otto. Ja, det maa Du jo vide. Du gjør ikke Andet end bringe Uro i Leiren. Drengen har været færdig at rive mig i Stykker, fordi jeg behandlede min Kone saa haardt.

Harriet (smilende). Stakkels, lille Menneske! Han mener det godt.

Otto. Siig mig, Harriet! Du har havt saa travlt idag. Nu maa Du være træt.

Harriet. Ikke det Mindste. Her er jeg! Siig blot til: Hvad skal jeg bestille?

Otto. Hvile, min Ven! Det er det Eneste, jeg beder Dig om.

Harriet. Det er din Lykke, at jeg ikke har hvilet. Du havde aldrig faaet Lov til at blive, naar Du ikke havde havt mig til Kone.

Otto. I det Hele var Alt gaaet lige saa godt, om Du saa aldrig havde været min Kone.

Viggo (halvhøit.) Og det skal hun taale! (Otto seer paa ham, han trækker sig tilbage).

Otto. Men hvad jeg virkelig har Dig at takke for, er, at Du bortførte Frøkenen, saa jeg fik en Samtale med Elna.

Harriet. Ja saa! Det er den, som gjør Dig saa overmodig.

Otto. Ikke overmodig, men stærk og glad. Saa glad har jeg ikke været i mange Aar. Du skulde hørt mig for lidt siden gjøre Løier med ham der, som om jeg selv havde været en Dreng. (Han nikker hen til Viggo, som vredt vender Hovedet bort).

Harriet. Men inden Du er nogenlunde vis i din Sag —

Otto. Men jeg er vis. Naar Du vidste, hvad hun er for en Engel. Hun har sagt Ja.

Harriet. Det kommer mere an paa, hvad Frøkenen siger.

Otto. For mig er Elna Alt. Siden jeg har talt med hende, kunde jeg løfte Bjerger for hendes Skyld.

Harriet. Ja, Otto, Bjerger, det er et usikkert Begreb. Men Frøken Hartmann, hun er sikker.

Otto. Det er mig ligegyldigt, hvad hun er. Men vil hun beholde Elna for sig alene, saa bliver der Krig imellem os To. Endnu veed jeg ikke, hvordan hun skal tages, men Fred faaer Frøkenen ikke, før jeg faaer Elna (gaaer).

TOLVTE SCENE

Viggo. Harriet. (Senere) Frøkenen. Elna.

Harriet. Han seer ganske høitidelig ud; mon det er, fordi Otto har drillet ham? (venlig) Kom herhen, Hartmann! Fy, skam Dem! Hvad er det, De har sagt til min Mand?

Viggo. Deres Mand! Fru Mørk, jeg kan ikke forstaa, at De vilde have ham til Mand.

Harriet. Det faldt sig nu saa. Man maa tage, hvad man kan faae i vore Tider.

Viggo. Men nu — ja, De maa endelig ikke blive vred, men han har talt saa grumme ligefrem om det. — Tænker De nu paa Skilsmisse?

Harriet. Ja, meget længe kan det vist ikke vare med os.

Viggo. Jeg skal fortælle Dem Noget; men det er en uhyre stor Hemmelighed. Min Skjæbne er akkurat ligesom Deres.

Harriet. Er det muligt? Er De ogsaa ulykkelig gift?

Viggo. Nei, naar De leer, saa kan det være det Samme, Jeg mener naturligvis, jeg er ogsaa under Tvang og Tryk her. Kan De gjætte, hvad jeg gik og tænkte paa, da De saae mig første Gang.

Harriet. De gik saa mørk og grundende.

Viggo. Ja, jeg tog en Beslutning; idag vil jeg løbe min Vei.

Harriet (forskrækket). Hvad er det, De siger?

Viggo. Jeg siger, jeg vil løbe bort fra Tante og det hele Væsen.

Harriet. Men hvor vil De da hen?

Viggo. Langt bort. Hvor jeg kan have Lov til at være fri og Plads til at røre mig. — Vil De være med?

Harriet. Jeg! Det er ikke Deres Alvor?

Viggo. Min Randsel ligger nede i Krattet; vi har halvanden Mil at gaa til Jernbanen. Følger De med: der er ingen Tid at spille.

Harriet. Men hvorfor vil De da have mig med?

Viggo. Fordi Deres Mand er kjed af Dem. Fordi — nei, det er Synd at sige Dem det! De skal faae det at vide paa Veien eller i Kjøbenhavn. Kom De kun! De fortryder det ikke.

Harriet. Og hvad vilde min Familie sige? Der vilde jo blive gjort Anmærkninger. Tænk paa mit Rygte!

Viggo (lægger Haanden paa Hjertet). De kan stole paa mig.

Harriet. Ja, Tak! Jeg troer dog, jeg vil betænke mig lidt. Men siig mig nu, De vil til Kjøbenhavn? Hvad vil De tage Dem til?

Viggo. Aa, jeg skal nok blive til Noget, naar jeg faaer min Frihed. (Frøkenen og Elna komme uden at sees af Harriet og Viggo).

Harriet. Men ganske paa egen Haand kan De da ikke være?

Viggo. Jo, jeg kan. Jo mere man har været indespærret, jo mere trænger man til absolut Frihed. Hvordan skulde jeg lære at tænke for mig selv, saalænge jeg er under Tantes Varetægt? Hun gaaer i alle mine Skuffer og Lommer, og hun kigger i min Portemonnaie, naar hun troer, jeg sover. Nei, jeg maa ud i Verden og see mig om. Maaske kan jeg blive en stor Mand med det Samme.

Harriet. Men det bliver man ikke saa ligestrax. Hvordan vil De leve saalænge? Og i Kjøbenhavn endda?

Viggo. Aa, Penge har jeg nok af. Jeg har gjemt mine Lommepenge i mange Tider.

Harriet. Deres Lommepege! Lille Hartmann, de vare vist ikke længe.

Viggo. Ja, ja, slipper de, saa veed jeg en Stilling, som er lige at gaa til.

Harriet. Ja, saa har De jo ingen Nød. Hvad er det for en Stilling?

Viggo. Jeg kan blive Skuespiller. Det er det Allernemmeste, man kan være. (Harriet smiler.) Jo, det er virkelig sandt, det har jeg hørt.

Harriet. Saa? Men det var jo muligt, at De havde hørt feil.

Viggo. Og det betaler sig, det har jeg ogsaa hørt.

Harriet. Ja, sommetider. Men De kan tro, Hartmann, De gjør alligevel bedre i at blive, hvor De er, for det Første. (Frøkenen, som lidt efter lidt har nærmet sig Viggo, og nu staaer bagved ham, vil træde frem, men sees af Harriet, som ved Tegn holder hende tilbage.) Tænk paa Deres Tante! Tænk paa lille Elna, hvor hun vil blive bedrøvet.

Viggo. Hils hende saameget og siig, at hun gjør ret i, at hun bliver her. Med en Pige er det en anden Sag! Hun kan have det overmaade rart hos Tante. — Jeg tør ikke sige hende Farvel, for saa græder hun. Men bed hende om, at hun endelig ikke maa være bange for mig, jeg faaer det nok godt. Og hør! Siig, at jeg har det allerede godt, og at jeg føler mig saa let og fri, nu da jeg veed, at Tante

ikke meer kan svæve om mig, hvor jeg gaaer og staaer!

Harriet. Men Frøken Hartmann? Skal hun da slet ingen Hilsen have?

Viggo. Aa jo! Ifald hun bryder sig om den; men det gjør hun vist ikke. Nei, jeg har længe været Tante til Uleilighed; hver Dag har hun Noget at ud-sætte paa min Stemme og min Gang og mit Væsen. Og beder jeg om at komme bort, saa siger hun, at det et et egensindigt Ønske, og at Drengene har ikke godt af at føies. Men nu spørger jeg Dem, hvordan skal jeg saa komme herfra? For, at ønske, det kan jeg ikke lade være. Og er jeg egensindig, saa er Tante det ogsaa. Jeg forsikrer Dem, at saa fast som hun holder paa mig, saa veed hun ikke selv, hvad hun vil med mig; og nu var det dog paa Tiden. Er hun i godt Humeur, og jeg spørger hende, hvad jeg skal være, saa svarer hun, at jeg skal være hendes Støtte, naar hun bliver gammel. Men Tantes Støtte, er det Noget at være? — Nei, siden De vil hilse hende, er De saa ikke nok saa god at sige, at som hun behandler mig, kan jeg aldrig blive Støtte for Nogen. Nei, først vil jeg tænke paa mig selv og lære at staa paa mine egne Ben, saa kan jeg maaske med Tiden blive en Mand og hjælpe de Andre. (Han vender sig rask og staaer ligeoverfor Frøkenen.) — Tante!

Frøkenen. Naa, det er din Maneer at takke paa! Viggo! Viggo! Vil Du virkelig løbe bort fra mig?

Harriet. Ja, hvad synes De? Han vilde endda tage mig med.

Frøkenen. Dem! En gift Kone! Er Drengen fra Forstanden?

Elna (holder Viggo ved Haanden). Tante maa ikke skjænde! Viggo er ikke saa slem. Kom, Harriet, og fortæl Tante, at det er Spøg altsammen. Harriet har aldrig været gift.

Frøkenen. Er hun ikke gift? Det bliver værre og værre. Elna! Bilder Du mig noget ind, saa bliver jeg vred. Er De gift eller ei?

Harriet. Ja, hvad vil De helst have, Frøken Hartmann? Med mig kan De faae det, som De vil.

Elna. Nei, hold nu op, Harriet! — Tante, jeg forsikkrer Dig, hun er ugift.

Frøkenen. Men er hun ikke gift, hvordan er det saa med Capitain Mørk? Saa er han jo heller ikke gift?

Elna. Nei, Tante, det var jo netop det, jeg var begyndt paa at fortælle Dig, da vi kom herind. Han er Harriets Broder.

Harriet. Capitain Otto Gerner — ja, det Navn kjender Frøken Hartmann vel nok fra den sidste Krig — og samme Capitain er aldeles indtaget i Elna.

Frøkenen. Elna! Skulde hun ogsaa tages fra mig? Ja, hvis jeg nu maatte have et Øiebliks Ro, saa skulde De have Tak — Allesammen.

Viggo. Tante maa undskyldte. Ifald jeg havde vidst, at Du stod bagved mig, saa havde jeg naturligviis —

Frøkenen. Ja, Tak, det er godt. Imorgen faaer Du dit Ønske opfyldt. Du skal paa et Handelsakademi, og Søren skal følge Dig til Kjøbenhavn. Der kommr Du straks i en ordentlig Virksomhed.

Viggo. Men Tante —

Frøkenen. Synes Du ikke, Du har holdt Taler nok idag? Du er saa god at lade være at svare. (Viggo gaar).

Harriet. Frøken!

Frøkenen. Frøken!

Harriet. Vi var saa gode Venner.

Frøkenen. Spar Deres Uleilighed — mig fanger De ikke mere. Tværtimod, det aner mig, at De er Mester for hele Forstyrrelsen.

Harriet. Ja, det er fuldkommen rigtigt. Det er mig alene, som har arrangeret det Hele til stor Forfærdelse for min Broder og Elna.

Frøkenen. Nei, maa jeg nu sige Dem Frøken Gerner —

Harriet. Ja, ligestraks, naar jeg blot først har gjort Dem opmærksom paa, at jeg paa samme Tid har været saa heldig at vise Dem en Tjeneste.

Frøkenen. Har De?

Harriet. De troer mig ikke rigtig, men nu skal De høre. (Til Elna.) Saa, hvor er den nu henne? Elna, jeg er det glemsomste Menneske i Verden. Tænk, din Tante gav mig før en Prøve af noget ganske udmærket hjemmespundet Lærred, og nu har jeg bestemt ladet den ligge paa Bænken i Forhaven.

Elna. Saa er den let at finde. Jeg skal tage den til Dig (gaaer).

Frøkenen. Jeg synes saa vist, De stak Prøven i Lommen.

Harriet. Det gjorde jeg ogsaa; her er den. Men lad Elna kun lede lidt; Børn har ikke godt af at høre Alting. Det var den Tjeneste, vi talte om. Seer De, Frøken Hartmann, jeg har ogsaa Ord for at være en lille Smule Egoist.

Frøkenen. Saa! Ja, jeg er det ikke.

Harriet. Nei, naturligviis. Nei, man vil aldrig selv vide af det. Beskylder Nogen mig for Egoisme, saa svarer jeg ogsaa, at jeg er lige tværtimod, op-offrende i en utrolig Grad. Men nu er det hændt mig et Par Gange, naar jeg var allermost fornøiet med mig selv, at jeg er kommen til at høre rent ud, hvad Andre tænkte om mig. Forstaaer De, Folk,

som talte ganske uden Hensyn — ikke til mig, men om mig. Det er en god Kur for Selvkjærlighed, Frøken Hartmann! Maaske den eneste, der er til.

Frøkenen. Men vil De være saa artig at sige mig, hvad det kommer mig ved?

Harriet. Jo, just Dem, Frøken! De, som foruden Deres Undergivne kun seer høflige Gjæster og et Par Børn, som har Dem at takke for Alt og ikke tør sige Dem imod, De havde kunnet leve her i Evighed, uden at et eneste af de Sandhedslysn, som har lyst for mig, var slaaet ned i Deres Nærhed. Men da nu Deres Pleiesøn, i Samtalen med mig, tog Bladet fra Munden og De, som ved et Mirakel, pludselig stod bagved ham, — da var det, jeg vinkede til Dem, at De skulde blive staaende, for at De, idetmindste een Gang i Deres Liv, kunde faae Sandheden at høre — (spøgende) saa ren og kraftig, som den kan strømme ud fra en meget ungdommelig Sjæl.

Frøkenen. Ja, Tak, det var jo overmaade behageligt.

Harriet. Synes De virkelig? Ja, saa er De en anderledes ophøiet Karakter end jeg. Mig ærgrer det ganske skrækkeligt at høre saadanne Sandheder. Men det gaaer strax over, og forgjæves hører jeg dem aldrig. Om det saa var den Bemærkning, De gjorde idag over mit raske Væsen, er den ikke falden til Jorden. — (Frøkenen seer spørgende paa hende.) Jo, kan De ikke nok huske, i Samtalen med Fru Mørk, gav De uvilkaarlig Harriet Gerner et lille Snert; forbi fløi det

ikke, det kan De være vis paa. Idag maa jeg være kjæk og dristig — jeg tør ikke give fortabt; men har jeg den Fornøielse at være hos Dem imorgen, saa haaber jeg at vise Dem, at jeg har lagt mig Deres Vink paa Hjertet. (Hilser og gaaer.)

TRETTENDE SCENE

Frøkenen. Elna. (Siden) Otto.

Frøkenen. Ja, hun er af de Kløgtige; med hende kommer jeg tilkort. «Ifald hun havde den Fornøielse at være her imorgen.» Hun! Det vil sige Broderen ogsaa. Nei, jeg haaber dog nok, at jeg skal blive af med dem idag.

Elna (kommer). Den maa være fløiet bort, Tante! Der var ingen Prøve at see.

Frøkenen. Hvad siger Du om Viggo, Elna! Saadan en Umage, som jeg hat gjort mig med ham, baade tidlig og sildig.

Elna. Han er saa barnagtig. Tante maa huske paa, han er kun en Dreng.

Frøkenen. Ja, gid det var saa vel, min Pige! Nei, han er snart en Mand, og jeg veed ikke, om det er min Skyld, men med Mandfolk har jeg aldrig havt Held. Og alligevel kan jeg ikke blive fri for dem. Da jeg vilde tage Dig, maatte jeg tage Viggo med; det havde været Synd andet.

Elna. Ja, det var smukt af Dig!

Frøkenen. Nei, Du maa ikke forstyrre mig. Jeg mener, saadan fik jeg Viggo. Og nu Søren! Strax, da jeg saae ham, syntes jeg ikke videre om ham. Jeg tog mig iagt, og jeg gjorde, hvad man ellers aldrig gjør paa Landet — jeg fæstede ham i maanedsviis — og jeg har ham endnu!

Elna. Ifald Viggo virkelig kommer bort, saa bliver her stille, Tante!

Frøkenen. Aa, min Pige, jeg kan saa godt undvære Alt, hvad der hedder Morskab.

Elna (klynger sig op til hende). Men naar jeg nu vidste et Sted, hvor vi kunde have det saa godt og leve sammen — tusinde Gange lykkeligere end her.

Frøkenen. Vi To, Elna? .

Elna. Nei, Tante, saa maatte vi være Flere!

Frøkenen. Naa! Er det Meningen? Elna! Husk paa, hvordan Du har havt det. Alt er gaaet som en Leg for Dig. Der er ingen Capitain til i Verden, som gjør det for Dig, som jeg har gjort.

Elna. Men Capitain Gerner kan Du da ikke have Noget imod?

Frøkenen. Jo, det har jeg rigtignok — ifald han tager Dig fra mig.

Elna. Lille Tante! Du skulde jo følge med.

Frøkenen. Nei, det er mig umuligt. Jeg bliver

her — og gifter Du Dig, bliver jeg ganske alene. Men gjør som Du vil, Dig vil jeg ikke tvinge. Jeg kan nok være urimelig, sommetider! Men naar har jeg nogensinde skjændt paa Dig?

Otto (som er kommen ind under de sidste Repliker, træder frem).
Saa, Elna! Maa jeg nu svare for Dem?

Elna. Ja, naar jeg først har lovet hende, at jeg aldrig vil vise mig utaknemlig. — Tante! Capitain Gerner ønsker at tale med Dig.

Frøkenen. Det faaer Capitainen vist ikke stor Fornøielse af.

Elna. Hør dog paa ham for min Skyld. Kan han ikke forandre din Beslutning, saa bliver jeg hos Dig — for bestandig. Og naar jeg nu i dit Paasyn rækker ham Haanden, saa er det ikke for at trodse Dig, men kun forat sige ham Farvel, ifald jeg aldrig mere faaer ham at see. (Gaaer).

FJORTENDE SCENE

Frøkenen. Otto.

Frøkenen. Egentlig gjør Elnas sidste Ord en Samtale imellem os To overflødig — saa ifald De ikke paastaaer den —

Otto. Jo, Tak! Jeg paastaaer den.

Frøkenen. Ja, saa! Jeg maa da sige Dem forud, at jeg veed, at De er af god Familie; jeg har

hørt, at De har viist personlig Tapperhed; men det maa jeg nu tilstaa, det sætter jeg nu ikke videre Pris paa.

Otto. Jeg ikke heller.

Frøkenen. De er maaskee aldeles vis paa, at De faaer Elna til Kone?

Otto. Nei, men jeg haaber det.

Frøkenen. Imod min Villie?

Otto. Med Frøkenens Villie.

Frøkenen. Jeg seer nok, hvad det er, De stoler paa; det er Deres Ro. Jeg er ikke rolig; det har jeg aldrig været. — Hvad behager?

Otto. Jeg sagde ikke et Ord.

Frøkenen. Nei! De bliver staaende taus og urokkelig. Saa troer De, at De «behersker Situationen.» Det er saadan en rigtig Mandfolketalemaade. Gud bevares, hvor jeg finder den flou!

Otto. Aa, Talemaaden er ikke saa gal, for hvem den passer paa. Men destoværre behersker jeg ikke Situationen, idetmindste ikke endnu. Jeg kjender Dem for lidt, Frøken Hartmann.

Frøkenen. Deres Frøken Søster tager mig for en Egoist. Jeg en Egoist! Det er mig saa komisk at høre, men maaske troer Capitainen det Samme?

Otto. Egoister er vi vel Alle, til en vis Grad;

ved et saa kort Bekjendtskab maa der enkelte store, usædvanlige Træk til, for at bedømme, om et Menneske er det meer eller mindre.

Frøkenen. Store Træk?

Otto. Ja, store Træk, som bevise, at man er istand til at glemme sig selv for Andre.

Frøkenen. Ja, vist! Nu skal jeg fortælle Dem eet, som jeg nok troer, er temmelig stort. Kjender De Søren?

Otto. Det var vel ham, som tog imod os — lidt barsk? — Formodentlig en gammel tro Tjener.

Frøkenen. Tro! Ja, det er der Maade med. Seer De, det Menneske har nu været mig til Plage i mange, mange Aar.

Otto. Stakkel! Hans Arm gjør ham vel ubrugelig?

Frøkenen. Hans Arm! Det er den, hele Ulykken stammer fra. Den Arm — det er min Skyld.

Otto. Deres? Nei, han sagde, han var falden ned af en Trappe.

Frøkenen. Det er han ogsaa; men det var jo mig, som —

Otto. Var det Dem, som — har Frøkenen da —

Frøkenen. Jeg! Nei jeg har ikke. Nei, det Hele var en Misforstaaelse af Søren.

Otto. Naa!

Frøkenen. Ja, men Armen blev da ligefuldt brækket i Faldet og kom sig aldrig siden. Han kan ikke faae den rigtig fra Kroppen, og løfte den kan han slet ikke. Og den Arm, den skal jeg nu gaa og see paa hver Dag og tænke paa, at det er min Feil, at Manden ikke kan bruge den. Jo, De kan tro, det er behageligt! Og ikke nok med det, men en doven, egensindig Karl, En, som jeg ellers havde skilt mig ved for længe siden — ham maa jeg nu give fem-sexdobbel Løn for Ingenting at bestille.

Otto. Ja, det maa være drøit, det tilstaaer jeg.

Frøkenen. Og De skal ikke tro, at Søren er Den, som skaaner mig. Alt, hvad der gaaer ham imod, er Armens Skyld — de allerurimeligste Ting. Han siger, det er Armens Skyld, at han ikke kan skrive — jeg er saa vis paa, han har aldrig kunnet det. Og han siger ogsaa — ja, det er nu det Latterligste — han siger, det er Armens Skyld, at han er ugift. Og det er netop Armen, som gjør ham til et Parti. Nu har han Formue; og vilde han herfra, saa var der Piger nok, som tog ham, men han vil ikke. Nei, jeg bliver aldrig af med Søren; det Haab har jeg opgivet.

Otto. Men er det da ikke Deres egen Villie, at beholde ham?

Frøkenen. Jo, det er! Jeg glemmer aldrig det Øieblik, da jeg saae ham ligge med brækket Arm nedenfor Trappen. Jeg vidste jo med mig selv, at jeg ikke havde rørt ham, men alligevel. — Jeg har lovet, at han skal blive hos mig for bestandig, og dør jeg først, staaer han i mit Testament. — Maa jeg nu spørge, hvad jeg for min Person vinder ved at beholde Søren? Er jeg her egoistisk? Eller er det — ja, det klinger nu saa underligt selv at sige det, men — er det ikke, hvad De kalder et stort Træk?

Otto. Ja, Frøken, i det Tilfælde, det er en Samvittighedssag, saa er det dog mest Dem selv, De tænker paa. Søren er intet Menneske for Dem; han er kun den Bøsse, hvori De lægger Deres Offer.

Frøkenen. Aa, Hr. Capitain! De er ikke til at tale med.

Otto. Men paa den anden Side er det et Tegn paa en meget øm Samvittighed, at ville bøde saa længe og saa haardt for — en Misforstaaelse.

Frøkenen. Ja, det er jo det, jeg siger — jeg er opoffrende. Og nu paa mine gamle Dage — nu skulde jeg miste begge mine Pleiebørn paa eengang?

Otto. Jeg beder kun om den Ene.

Frøkenen. Vil De have Viggo, saa tag ham! Han er Dem vel undt. Men Elna vil jeg selv beholde.

Otto. Hvor længe?

Frøkenen. Altid.

Otto. Hun bliver ulykkelig.

Frøkenen. Fordi hun ikke faaer Dem?

Otto. Her er ikke Tale om Dem eller mig. Elna kunde være bleven meget lykkelig, om hverken De eller jeg nogensinde havde været til. Det fattige Barn havde nok faaet et Par Kjoler uden Deres Hjælp, og en Mand uden min. Men da det nu er kommet saaledes, at vi elske hinanden —

Frøkenen. Den Elskov, Capitain Gerner — jeg forsikkrer Dem, den er saameget en Indbildning. Jeg veed det fra mig selv, jeg har ogsaa gaaet saadan en Historie igjennem; jeg var kommen videre end Elna, jeg var forlovet. Og min var endda et daarligt Subjekt, og den Slags har jo Ord for at være de Elskværdigste. Men da det var forbi, og jeg fik tænkt mig om, var jeg glad ved, at det gik, som det gik.

Otto. Men jeg er intet daarligt Subjekt, Frøken! Og Elna bliver ikke glad. De begaaer Uret. —

Frøkenen. Uret! Jeg har aldrig gjort Nogen Uret, det jeg veed af — undtagen Søren.

Otto. Søren!

Frøkenen. Ja, der er Syn for Sagen.

Otto. Jeg talte med Deres Pleiesøn herudenfor.

Frøkenen. Ja, vil De regne med Viggo? Med ham er De truffet paa en uheldig Dag.

Otto. Kjære Frøken! Troer De ikke, hans Opdragelse burde tages paa en anden Maade?

Frøkenen. Der er ingen anden. Jeg har prøvet alle de Maader, der er til.

Otto. Frøken Hartmann! Ifald jeg var Præst, saa vilde De maaske give mig Lov til at sige Dem, at det, De har begyndt som Velgjerning, nu voxer Dem over Hovedet, og med Tiden kan give Dem større Grund til virkelig Anger, end den Bagatel med Søren. Forstaaer De ikke, at disse to Børn har et Liv hver for sig, et Liv, som hører dem selv til, og som ikke længer kan gaa op i Deres?

Frøkenen. Ja, ifald De var Præst, saa vilde jeg svare Pastoren, at endnu imorges, inden Capitain Gerner og hans Søster kom, var baade Elna og Viggo de lykkeligste Børn. — Jeg var Alt for dem, og de for mig, og saadan kunde det være blevet ved.

Otto. Nei, kjære Frøken! Det kunde det ikke. Nei, vil De have Børn, hvis Lykke De skaber i den Forstand, saa tag for Haanden blandt de fattige; der er altid nok af dem, som sulte og græde. Tag saadanne Smaa til Dem; dem vil De forstaae, og for dem kan De være Alt. Bespiis de smaa Munde, og trøst de smaa Sorger; det er ingen ringe Kjærlighedsgjerning. — Nei, det er et stort og barmhjertigt Værk, og det er De voxen. Men naar Børnene blive

store, og længes udad, saa hold ikke paa dem: Slip dem kun løs, og tag nye, og atter nye. Saa kan De bestandig have lykkelige Børn omkring Dem og — (smilende) — i en Smule Afstand taknemlige Voxne.

Frøkenen (veemodig). Altsaa — gjøre Huset til en Ammestue og mig selv til Barnepige — det er Alt, hvad De synes, den gamle Frøken duer til.

Otto. Ikke jeg, Frøken! En Theolog vilde maaske tale saaledes. En Theolog, det sagde jeg udtrykkelig. Jeg tør hverken give Raad eller Formaninger. Jeg beder kun om Elna.

Frøkenen. Jeg kan ikke! Elna er min Øiesten — og hun lod det komme an paa mig! — Det hørte De jo. — Nei, jeg kan ikke. Lad der nu gaa nogen Tid. Seer jeg saa, at hun er ulykkelig —

Otto. Hun er ikke Den, som viser Dem det. Elna er et blidt, stiltfærdigt Barn. Hun vil ikke, som hendes Broder, hørøstet forlange Ret til at leve sit eget Liv, og hun vil heller aldrig, som Søren med Armen, bruge sin Sorg som et Vaaben imod Dem.

Frøkenen. Nei, det vil hun ikke; alt som lille Pige brugte hun at gjemme sig, hvergang hun græd; — jeg har tidt havt Umage nok med at lede hende op.

Otto. Vil De da lade hende skjule sig denne Gang, og tro, at hun er glad, blot fordi hun ikke klager? De kalder hende jo Deres Øiesten. Vil det kun sige, at hendes Nærværelse er Dem behage-

lig, og at det gjør Dem godt, bestandig at see hendes milde Ansigt om Dem, og høre hendes friske Stemme, saa beholder De hende. For at give hende fri, maa De elske hende, som Moderen elsker Barnet — De maa have hende kjærere end Dem selv. Har De det? — Ja, saa er mit Haab forbi, og saa maa jeg sige Dem Farvel. (Han gaaer langsomt henimod Døren).

Frøkenen. Hr. Capitain!

Otto. Kalder De mig tilbage? Tak, kjæreste Frøken!

Frøkenen. Er jeg nu en Egoist?

Otto. De! Nei, det var Synd at sige! At De giver mig Elna, det er netop et af disse store Træk, som ikke er til at tage feil af.

Frøkenen. Ja, det maa vist være stort, for De kan tro (lægger Haanden paa Hjertet) det gjør ondt.

Otto. Men De beholder hende jo ligefuldt. —

Frøkenen. Jeg? Nei! Nu reise de fra mig Allesammen og lade mig blive siddende med Søren.

Otto. Kjære Frøken! Hvor kan det falde Dem ind? De følger naturligviis med? Elna holder alt for meget af Dem; hun vilde bestandig længes.

Frøkenen. Nei, det er mig umuligt! Jeg vilde nok, men det gaaer ikke.

Otto. Er det nu Søren igjen. (Hun nikker). Men kjæreste Frøken!

Frøkenen. Ja, jeg har jo givet ham det Løfte, at han skal blive hos mig.

Otto. Det Løfte! Er det videre bindende? Kan man ikke omgaa det?

Frøkenen. Ikke med god Samvittighed. — De veed nok, ham her var for lidt siden — han vilde vistnok sige, at Løfter maa man holde.

Otto. Hm! — Ja, Søren er en slem Tilgift. — Men De har været saa god ved mig og givet mig saa meget. Vi tage Søren med.

Frøkenen (glad). Aa, ja! Det var — nei, det hjælper ikke. Nu er han vant til det her, men i et fremmed Hus vilde han være rent utaalelig. Kjøbenhavnske Tjenestefolk vilde aldrig finde sig i Søren.

FEMTENDE SCENE

Frøkenen. Otto. Søren. Viggo (med en Reisetaske).

Søren. See, der er Frøkenen! Nu kan Viggo høre hende ad.

Viggo. Det er det Samme! Jeg vil ikke paa et Handelsakademi.

Frøkenen. Hvad er der paafærde?

Søren. Aa, Drengen er rent balstyrig; medens

jeg sætter Gaardskarlen til at passe paa ved Porten, saa hopper han ud ad Vinduet.

Frøkenen. Ud ad Vinduet?

Søren. Frøkenen har ikke nødig at være bange. Det var Synd at sige, at Viggo var uforsigtig; for skulde han springe, saa kunde han ikke godt tage det lavere.

Viggo. Aa, ti Du bare stille! Du bliver altid saa rask paa det, naar Du har drukket af Tantes Vin.

Søren. Ja, men det er ligegodt sandt, Viggo kunde ikke springe lavere — undtagen Viggo vilde krybe ud af Kjeldervinduet.

Viggo. Lad mig være! — Tante! Jeg vil virkelig ikke paa et Handelsakademi; jeg vil ikke strax i Virksomhed.

Otto. Kom herhen! Bær Dem ad som et Menneske og ikke som en uartig Dreng. Hvad vil De da? Vil De blive her?

Viggo. Her? Nei, jeg vil ikke; men jeg vil heller ikke. —

Otto. Paa et Handelsakademi. Nei, det veed jeg nok. Stryg Haaret fra Øinene, og see paa mig. Vil De i Huset hos mig? Saa skal vi læse lidt sammen og prøve, hvad De har mest Anlæg til.

Viggo. Ja, Tak! Det vilde jeg nok. Men det er saa flout — for Deres Søster —

Otto. Ja, hvad hun?

Viggo. Jo, hun gjør bestemt saa gruelig Nar af mig.

Otto. Det skal De ikke tage Dem nær. Hun har gjort Nar af Saamange, som ikke var halv saa naragtige som De.

SEXTENDE SCENE

De Forrige. Elna. Harriet.

Frøkenen. Elna! Kom lidt hen til mig; den Herre, der staaer — ja, Du kjender ham jo nok — Capitain Mørk —

Harriet. Født Gerner.

Frøkenen. Han taler om at tage din Broder i Huset — og senere Dig. Viggo sagde strax Ja; men Du vil da betænke Dig?

Elna (tager Frøkenens Haand). Ja, saa længe Du vil!

Frøkenen. Den lille Haand! Den har altid lagt sig saa blødt i min — aldrig stridt imod — nu er det ham, som skal have den. (Lægger Elnas Haand i Ottos).

Søren (til Frøkenen). Det betyder, at her bliver Forandring i Huset? Har Frøkenen betænkt, hvad der skal blive af mig, stakkels Skrog, naar Frøkenen —

Frøkenen. Jeg holder mit Ord. De Unge tage bort; for os bliver Alt ved det Gamle. (Venlig). Medmindre Søren maaske vilde flytte fra mig?

Søren. Aldrig! Jeg faaer det aldrig, som jeg har det hos Frøkenen.

Elna. Tante tænker da ikke paa at blive her alene, naar jeg engang skal bort? Nei, vi To kan ikke undvære hinanden. Det veed Du jo nok — vi følges ad.

Otto (til Frøkenen). Hun beder saa inderlig! Hvor kan De sige Nei? (Skyder Viggo hen til Tanten). Nu De, lille Svoger! Staa ikke som en Klods!

Viggo (til Frøkenen). Jo, Tante maa helst være med; det synes jeg ogsaa. Du maa huske paa, i Kjøbenhavn faaer Du ikke saameget af mig som her. Der skal jeg læse hele Dagen. Og jeg skal nok vænne mig af med at tale for høit.

Frøkenen. Ja, Du er igrunden en deilig Dreng, Viggo!

Harriet. Kom De med, Frøken! Jo, de maa endelig, ogsaa for min Skyld. Naar Elna er gift, og Viggo læser, saa har De Ingen at rette paa. Men jeg gifter mig ikke saasart, (hvisker smilende til Frøkenen) maaske aldrig! Og mig bliver der altid Noget at rette paa.

Frøkenen. Ja, Tak for Deres Venlighed! Tak Allesammen! De kan tro, det er tungt at sige Nei; men jeg maa! Det er min Pligt! Og I, som har

været saalænge hos mig! (Søren stiller sig ogsaa frem med en rørt Mine). I glemme mig snart! Jeg har ikke været Jer en fornuftig Pleiemoder, det indseer jeg nu. Viggo har jeg forsømt, og Elna har levet for stille. Nu, da vi maa skilles, nu føler jeg bedst, hvor urigtigt jeg ofte har handlet imod Jer! (Børnene ville afbryde hende). Jo, jeg har! Siig ikke imod! I kan ikke mene det. Naar jeg nu spørger Jer — paa Eders Samvittighed — om I altid har været fornøiet med mig — aldrig ønsket mig anderledes — hvem af Jer tør saa række Haanden i Veiret og sige Ja? (Elna omfavner Frøkenen; Viggo kysser hendes Haand).

Søren (rækker rask den høire Haand iveiret). Det tør jeg!

Frøkenen (forbausset). Søren!

Søren (som før). Ja, vil ingen Anden skjønnere paa Frøkenen, saa vil jeg! Hun har, ligefra først til sidst, handlet imod mig, saa hun kan forsvare det. Det bevidner jeg! For det er Sandhed! Og Sandheden maa frem.

Frøkenen. Men Armen, Søren?

Søren. Død og Pine! Armen havde jeg glemt!
(Vil lade Armen synke).

Otto (holder Sørens Arm iveiret). Nei holdt, Søren! Naa, Frøken Hartmann! Nu da Søren bevidner Sandheden, hvad siger De nu?

Frøkenen. Jeg siger, Gud ske Lov og Tak! Nu faaer jeg et rigtigt Hjem! Nu flytter jeg til mine Børn!

YADACÉ

LYSTSPIL I TO AKTER

PERSONERNE

Thomsen, Grosserer.

Fru Thomsen.

Frits }
Paula } deres Børn.

Englykke, Proprietair.

Felix Haller.

Lars }
Lise } i Grosserer Thomsens Tjeneste.

Handlingen foregaaer i Thomsens Hus i Villakvarteret.

FØRSTE AKT

(Dagligstue hos Grosserer Thomsen.)

FØRSTE SCENE

Fru Thomsen. Lise.

Lise. Jeg maa vel nok tage af Frokostbordet?

Fru Thomsen. Ja. Men lad Herrens Kuvert blive liggende. Han er vist bleven forsinket.

Lise. Ja, Frue. (Begynder at tage af Bordet med et dybt Suk).

Fru Thomsen. Hvad sukker Du for?

Lise. Fordi her er røget Lax paa Bordet idag. Kan Fruen huske, hvem der holdt af røget Lax.

Fru Thomsen (udbrydende). Frits! (Retter sig), Men det er jo ikke Noget at sukke for.

Lise. Han havde saadan et deiligt Humeur. Jeg savner ham hver evige Dag. Og det gjør Fruen da forresten ogsaa.

Fru Thomsen. Saa? Gjør jeg det? Maa jeg være fri for dine Bemærkninger, Lise?

Lise. Gudbevare's! Jeg skal ikke sige et Ord meer.

Fru Thomsen. Da min Mand tog den Bestemmelse at lade Frits komme ud af Huset, nægtede jeg ikke mit Samtykke.

Lise (afsides). Grosserereren har naturligvis ikke spurgt hende.

Fru Thomsen. Forandringen skete i al Ven-skabelighed, ifølge gjensidig Overenskomst mellem Fader og Søn. Den er til Gavn for Frits, det vil han selv indsee — med Tiden.

Lise. Med Tiden? Kanske. Før da han var her, saae han temmelig gnaven ud.

Fru Thomsen. Har han været her? Og det tier Du stille med! Naar?

Lise. Da Grosserereren var hjemme. Derfor vilde han ikke gaa ind.

Fru Thomsen. Naar kommer han igjen?

Lise. Fruen har ikke nødig at være bange; jeg troer ikke, han kommer.

Fru Thomsen. Hvorfor ikke?

Lise. Nei, han vilde nok. Men jeg sagde, at vi havde forfærdelig travlt, fordi vi havde faaet den rige Hr. Haller i Besøg fra Afrika af. Saa, hvis Hr. Frits ikke vilde Andet, end hilse Godmorgen paa Fruen, saa var det tidsnok at komme igjen en anden Dag.

Fru Thomsen. Lod Du ham gaa? Min stakkels Dreng, som traver den lange Vei for at see sin Moder — ham viser Du bort? Fy, Lise! Hvor kunde Du være saa hjerteløs? Synes Du ikke, det er nok, at min Mand jager Barnet ud af Huset? Troer Du, jeg vil finde mig i, at min Tjenestepige gjør ham det efter? Jeg vil ikke høre et Ord. Idag har vi den niende — den første i næste Maaned skifter Du. (Brister i Graad).

Lise. Herregud! Søde, lille velsignede Frue! Hold op at græde. Han kommer jo om et Øieblik.

Fru Thomsen. Er det sandt? Men hvorfor siger Du da —

Lise. Naar jeg faaer Skænd, fordi jeg troer, at Fruen savner sin Søn, hvor kan jeg saa vide, at jeg bliver sagt op, fordi jeg lader ham gaa?

Fru Thomsen. Kan Du da ikke begribe, at jeg helst vil skjule for alle Mennesker, hvor urimelig og egensindig Thomsen er, naar han engang har sat sig noget i Hovedet?

Lise. Der hjælper ingen Skjulen, lille Frue!

Grossereren er bekendt for at være den stædigste Mand i hele Villakvarteret.

Fru Thomsen. Er Thomsen? Det er dog en Skam! Hvor kan nu saadanne Rygter komme ud blandt Folk?

Lise. Ja, er det nu ikke mærkværdigt, Frue? Andre Steder undrer det mig ikke — der kommer det gjerne fra Tjenestefolkene. Men vi her i Huset, vi siger aldrig et Ord om Herskabet — aldrig et eneste.

Fruen. Det gjør I ret i. Gaa nu, min Pige! Og pas paa at vise Frits herind. Paa denne Tid er det den roligste Stue i hele Huset. (Lise gaaer). Her kan jeg have ham ganske for mig selv. Paula maa ikke komme indenfor, før jeg rigtig har hørt, hvordan han har det, og kjælet for ham og trøstet ham og — rolig bliver jeg aldrig før den Dag, jeg har min Dreng her i Huset igen. (Seer Felix). Saa! Der er han! Det er ogsaa en af Thomsens Ideer. Tage en vildfremmed Gjæst hjem, nu da her er Forstyrrelse nok iforveien.

ANDEN SCENE

Fru Thomsen. Felix.

Felix (med en rød Fez i Haanden). Grossereren er ikke kommen hjem endnu? Han havde Lyst til at prøve saadan en Fez. Jeg har bragt et Par Stykker med fra Algier.

Fru Thomsen. Hvor den er fin og elegant.

Felix. Og let.

Fru Thomsen. De maa da endelig ikke opholde Dem efter min Mand, hvis De skal ud.

Felix. Jeg er glad for at blive hjemme. Her er saa stille og fredeligt i Deres Dagligstue.

Fru Thomsen. Ja, for Øieblikket er her grumme fredeligt.

Felix. Husk paa, hvor længe jeg har levet ensom blandt Fremmede. De seer saa god ud, Fru Thomsen! Saa ægte dansk og — Tys! Hvad er det?

Fru Thomsen. Ikke Andet end Paula, der synger ude i Haven. De skulde gaa ud til hende.

Felix. Nei, saa holder hun op; hun er bange for mig. Hør! Nu kommer hun nærmere. (Sætter sig).

Fru Thomsen (afsides). Saa! Nu sætter han sig til Ro.

(Sang udenfor).

Felix (da Sangen hører op). Det var en nordisk Melodi. — Hvor gammel er Deres Datter.

Fru Thomsen. Sytten Aar.

Felix. Og synger alt saa vemodsfulde Sange? Med Udtryk, mener jeg.

Fru Thomsen. Ja, hvorfor ikke? Smaa piger kan jo ogsaa have deres Sorger.

Felix. Det lød saa smukt. Jeg kunde blevet siddende her, forat lytte, i hele Timer.

Fru Thomsen (afsides). Medens Frits stod udenfor. (Høit). Det var da rent ud noget Tidsspilde for saadan en Mand. De maa jo have saamange Berørelser her?

Felix. Yderst faa. Familie har jeg ikke mere i Kjøbenhavn, og mine Venner fra gamle Dage er jeg bleven fremmed for. Jeg var begyndt paa samme drøbende Hotelliv her som i Algier, da Deres Mand fik fat paa mig, og, endskjøndt jeg stred imod, formelig trak mig ind i sit Hjem.

Fru Thomsen. Ja, naar Thomsen først har faaet et Paafund, saa er han saa egensindig —

Felix. Han er fast, og det takker jeg ham for. Nu føler jeg mig saa lykkelig ved at være her. Hoteller er ens allevegne. Først i Deres Hus mærker jeg, at jeg er kommen hjem til Danmark.

Fru Thomsen (afsides). Vil han ikke gaa, maa jeg tage mod Frits i Paulas Værelse.

Felix. Grossereren er jo en prægtig, livlig Mand, og De Frue, hvor venlig tog De ikke imod mig!

Fru Thomsen (afsides). Hvordan skal jeg dog blive af med ham?

Felix (smilende). Saa af med mig bliver De ikke, Fru Thomsen, før De kaster mig ud.

Fru Thomsen. Nei, Gudbevare's, Hr. Haller! Det kunde da aldrig falde mig ind. (Gaaer).

Felix (alene). Hvad vil det sige? Hun svarer mig ganske alvorlig. Er hun allerede kjed af mig? Og det har jeg ikke mærket. Er jeg da bleven saa blødhjertet, eller har jeg saa ganske tabt Maalestokken for al Civilisation, at jeg ikke kan leve tre Dage i en Familie og blive nogenlunde anstændigt behandlet, uden at bilde mig ind, at de elske mig Allesammen?

TREDIE SCENE

Felix. Frits.

Frits (seer sig om i Stuen). Undskyld, men —

Felix. Vil De tale med Grossereren?

Frits. Nei Tak! Nei, det er Moder, jeg seer om.

Felix. Deres Moder? Er De da —

Frits. Frits Thomsen. Og De er naturligvis Hr. Haller hin Rige fra Algier? (De give hinanden Haanden). De boer jo her?

Felix. Ja, ovenpaa.

Frits. Døren ligefor Trappen. Det er mit Værelse.

Felix. Deres?

Frits. Ja, jeg er nemlig smidt ud.

Felix. For min Skyld?

Frits. Nei, for min egen. Har Fader ikke fortalt Dem om mine Synder?

Felix. Ikke et Ord. Jeg husker Dem godt fra De var Barn. Men da Ingen nævnede Dem, turde jeg ikke spørge. Jeg antog næsten, at De var —

Frits. Død og borte? Nei, jeg er kun borte. Nu skal De høre hvorfor.

Felix. Nei, Tak! Familiehemmeligheder —

Frits. Aa, kan jeg fortælle, saa kan De sagtens høre. Seer De, Proprietair Englykke —

Felix. Englykke! Hvor det lyder frisk og frodigt!

Frits. Har De seet ham? Han er vissen og kjedsommelig! Naa, det har han Lov til! Men tænk Dem, han frier til Paula, min Søster. Det er derfor, hun er bleven saa stille i den senere Tid, den lille Stakkel! Jeg er paa hendes Parti, og Fader er paa Englykkes. Først prøvede jeg paa at drille ham ud af Huset.

Felix. Naa?

Frits. Det slog feil; han er altfor tykskallet. Sidste Gang, han var i Byen, betroede jeg mig til en prøvet Ven, Hans Klausen, som nylig er bleven Lieutenant. Det er et sjælden begavet Menneske, han er

allerede skaldet og ligner Bismarck, ikke saalidt — ganske det samme hurtige, kolde Blik over Situationen «Skriv Du blot en Udfordring», sagde han, «jeg bringer den selv hen i Jernbanehotellet. Saa skal du see, Proprietairen foretrækker at forsvinde».

Felix. Og det foretrak han?

Frits. Nei, han foretrak at vise Fader Brevet, og Den, der maatte forsvinde, det blev mig.

FJERDE SCENE

Felix. Frits. Fru Thomsen. (Siden) Paula.

Fru Thomsen. Men Frits! Jeg sidder ovenpaa og venter og Du — (seer Felix). Om Forladelse, jeg saae Dem ikke. Maa jeg forestille Dem min Søn! Han boer for Øieblikket ikke hjemme paa Grund af gjensidig venskabelig Overenskomst mellem ham og hans Fader.

Frits. Nei, lad være, Moder! Jeg har fortalt Hr. Haller, hvorfor jeg kom paa Døren.

Felix. Nu veed jeg, Frue, hvor keitet jeg for lidt siden tog Pladsen op for en Bedre.

Fru Thomsen. Min Allerbedste! Min Dreng, som de har taget fra mig. Jeg har jo ikke seet ham i hele tre Dage. Min lille Fritsemand!

Frits. Nei, Moder, ikke Fritsemand! Det klinger saa rædsomt! (Til Felix, som vil gaa). Nei, De maa ikke

gaa. De generer slet ikke. Moder pleier ellers aldrig at kalde mig for Fritsemand.

Fru Thomsen. Og hvordan har Du det med Vask, Barn! Send uden videre dit Linned hjem til mig.

Frits. Ja, det skal jeg nok. Men hør, lille Moder, gjør mig den Tjeneste at tage den Arm væk. Husk paa, jeg er saa gammel. Hr. Haller leer af os.

Fru Thomsen. Ja, det gjør Thomsen ogsaa. I Mandfolk, I veed slet ikke, hvad det er at længes.

Felix. Jo, hen i Tiden, naar Moderen er borte, saa kommer Turen til os. Saa kan vi længes, bitterlig længes. Jeg har prøvet det.

Fru Thomsen (til Frits, som tager hendes Haand). Ja, der kan Du høre. Skjøn paa mig, medens Du har mig.

Paula (kommer med en Kurv fuld af Blomster). Saa, Moder! Nu er Syrenerne alt forbi. Det er de sidste, jeg bringer.

Frits. Goddag, Paula!

Paula. Frits! Er Du der? Og det er der Ingen, der siger mig.

Frits. Men Paula, siger Du ikke ordentlig Goddag.

Paula (løber hen og omfavner ham). Velkommen Frits! Har Du det godt? Og — (Opdager Felix, som sidder med en Avis i

Haanden og betragter hende). Kom, Frits, lad os heller gaa lidt ud i Haven.

Fru Thomsen. Nei, nu bliver Frits, hvor han er. Siig mig, min Dreng, hvad er det for en Familie, din Fader har sat Dig i Kost hos? Er de venlige imod Dig?

Frits. Aa, jo, meget venlige. Imorges sagde Fruen: «Idag skal De faae Vandbakkelser, lille Thomsen».

Fru Thomsen. Det var dog altid en Opmærksomhed.

Frits. Ja, Moder, men al den Mad, de lave, den smager som bare Vandbakkelse.

Fru Thomsen. Stakkels Frits! Med den Appetit!

Frits. Ja, nu mærker jeg først, hvor godt jeg levede herhjemme. (Seer Frokostbordet). Røget Lax! Hurra, Moder! Du har tænkt paa mig. Røget Lax! Hvor Du er velsignet. Jeg er saa sulten som en Ulv.

Fru Thomsen. Ja, men den Lax —

Frits. Den Lax, det er en voldsom Portion; men der bliver ikke en Mundfuld tilovers. Nu skal Du bare see. (Vil sætte sig).

Fru Thomsen. For Guds Skyld, Barn, det er din Faders Frokost. Han er ikke kommen hjem endnu.

Frits. Faders Frokost! Det er en anden Sag.

Paula. Jeg skal gaa ud og skaffe Dig Noget, Frits.

Frits. Tak, Du! Hør, giv mig ligesaa godt en ordentlig Pakke til at tage med. (Paula gaaer).

Fru Thomsen (til Frits). Om Aftenen, saa er Du da inde hos Familien?

Frits. Ja, de første Par Aftener; men uh, hvor jeg kjedede mig! Siden, da det først rygtedes, at jeg boede alene, saa var der Masser af Kammerater, som fandt op til mig. Nu gaaer mine Aftener nok saa flot.

Felix. Hvormed fordriver De da Tiden?

Frits. Aa, med Alleslags! Med Musik og —

Felix. Med Musik! (Til Frits). Er det Musik af Sangerinder?

Frits (nikker).

Fru Thomsen. Ja, det er fornuftigt, min Dreng! Den Musik, den har Du saa godt af at øve Dig i.

FEMTE SCENE

De Forrige. Thomsen. (Senere) Paula.

Thomsen (til Frits). Saa Du har Tid til at gaa paa Visiter? Og paa Kontoret ligger Bunker af Arbeide og venter paa Dig. (Til Felix). Har De gjort Bekjendskab med min Hr. Søn?

Felix. Ja, han lader meget haabefuld.

Thomsen (sukkende). Skinnet bedrager.

Fru Thomsen. Hr. Haller troede ogsaa, Du var en behagelig Mand.

Thomsen. Kan De høre? Min Kone tager nemlig altid Parti for ham. Hun har bestemt fortalt Dem en Historie om en gammel Tyran, som har stødt den lille Stakkel der ud af Huset.

Felix. Hvor kan De tro —

Thomsen. Ja, i ethvert Tilfælde skal De nu faae Sandheden at høre. De veed, ligesaa godt som jeg, Haller, hvor usikker selv store Handlendes Stilling er i vor Tid. De veed hjemmefra Deres Faders Hus, at Børn, opdragne i Luxus, pludselig kan staa rent ud sagt tiggefærdige. Naar altsaa en hovedrig og moralsk Eiendomsbesidder, en Mand, der staaer fast, og ikke som vi Andre gynger paa Mosegrund, naar han forelsker sig i min Datter, saa er det min urokkelige Overbevisning, at jeg som Fader skylder mit Barn at tage imod hans Tilbud. Men Drengen der, han opponerer. Han — ja, har De kendt Mage til Galsskab — han gaaer hen og fordrer Proprietairen ud.

Frits. Ja, tænk, udsætte saa kostbart et Liv!

Thomsen. Det er altid kostbarere end dit, Monsieur!

Frits. Nu veed jeg da, hvor høit min Fader vurderer mig.

Fru Thomsen (bønligt). Thomsen! Det er jo ikke dit Alvor.

Thomsen (til Frits). Forresten kan jeg lade Dig vide, at jeg har sagt Ja til Englykke, og endnu har jeg aldrig brudt mit Ord.

Fru Thomsen. Sagt Ja? Uden at spørge Paula?

Thomsen. Det er tidsnok; hun er en fornuftig Pige. (Til Frits). Men det er sandt, Høistærede! Hvad er det, jeg hører om Dig? Du driver omkring og parerer paa Billarderne? En Dreng paa atten Aar. Rende hver Aften paa Kaféer og høre Sangerinder!

Fru Thomsen. Herregud, Frits, var det den Musik, jeg roste Dig for?

Frits. Ja, hvor skal jeg gaa hen om Aftenen?

Thomsen. Du skal naturligvis blive hjemme. Betaler jeg ikke foruden Kostpenge et Supplement af tredive Kroner om Maaneden, forat Du til enhver Tid skal have Lov til at være som hjemme i Familien

Frits. Hjemme! I den Familie? Nei, hør, Fader, de Penge kunde Du have sparet. (Tager Fruens Haand.) Kjøbe mig Mage til Moder for et Supplement!

Fru Thomsen. Thomsen! Naar faaer jeg ham hjem igjen?

Thomsen. Om lidt kommer Englykke. Vil Frits gjøre ham en Undskyldning og herefter holde Fred, saa kan han blive.

Fru Thomsen. Frits!

Frits. Nei. Jeg vil hverken gjøre Undskyldning eller holde Fred!

Thomsen. Ikke det? Ja, saa kan jeg lade Dig vide, din Oprører, at før Paula er Fru Englykke, før kommer Du ikke til at bo i mit Hus. Saa! Gaa nu hen og see til, Du faaer Noget bestilt.

Fru Thomsen. Skal han da heller ingen Frokost have? (Paula kommer).

Thomsen. Jo, for mig gjerne; han kan jo tage min Plads. Jeg har spist ude.

Frits. Nei, Tak, Fader, har Du ellers ikke Noget tilovers for mig, saa — dit udsøgte Taffel kan Du beholde for Dig selv! (Tager imod Pakken, som Paula hémmelig rækker ham). Er der Peber paa Laxen?

Felix (til Frits). Kom og besøg mig. De veed, hvor jeg boer.

Frits. Det skal jeg. (Til Paula) Adieu, min Unge! — Farvel, Fader! Du behøver ikke at være bange for mine Visiter. Jeg kommer ikke igjen (Til Moderen). før imorgen, lille Moder! (Gaaer).

Thomsen. Kom nu, min kjære, tause Araber — eller vil De heller hedde Tyrk? Jeg trænger formelig til at tale med Dem ovenpaa saadant noget husligt Smaavrøvleri. De bringer som en eventyrlig Luftning ind i vort kjøbenhavnske Einerlei. (Seer den Fez, som Felix

har bragt). Er den til mig? (Sætter den paa Hovedet). Tak, den er brillant!

Felix. Maaske De kan bruge den til Morgenhue?

Thomsen. I Haven kan jeg godt vise mig med den. (Til Fruen). Ikke sandt? Og paa Veiene? Hvordan klæder den mig?

Fru Thomsen. Ilde.

Thomsen. Ilde? Det vil sige, hun er stødt. (Til Paula, som ordner Blomster i en Skaal). Hvad synes Du, Paula?

Paula. Aa, lad mig være, Fader!

Thomsen (til Felix). Vil De da behage at see paa mig?

Felix. Grosserer Thomsen, maa jeg sige Dem et Ord?

Thomsen. Nei, De maa ikke, Kjære. De vil have, at jeg skal tage Frits hjem; det kan jeg see paa Dem.

Felix. Er han ikke for ung til saa pludselig at slippes ud paa egen Haand.

Fru Thomsen. Der kan Du nu høre, Thomsen!

Thomsen. Min søde Ven, naar vi (fører Haanden til sin Fez) Muselmænd har Ordet, saa staaer Kvinden med foldede Hænder og lytter til i taus Ærbødighed. — Jeg vil blot sige Dem, Haller, at jeg er maaske det

føieligste Menneske i hele Danmark, men i mine huslige Anliggender er jeg bestemt. Jeg har fastsat et Tidspunkt, hvorpaa Frits kommer hjem, og det kan ingen Dødelig faae mig til at forandre. — Har Du en Kop Kaffe til mig, Marie?

Felix. Jeg er vis paa, at De holder af Deres Søn; hvorfor vil De ikke lade ham mærke det?

Thomsen. Det er velbetænkt; han er forkjælet nok iforveien. Men hvorfor vil De blande Dem i saadanne Hverdagsspørgsmaal? De er gaadefuld, interessant, De behersker Stemningen. Men paa det Praktiskes Gebet har jeg, oprigtig talt, mindre Tro til Dem. Siig De mig heller: drikker Tyrkerne ikke deres Kaffe uden Sukker?

Felix. (tørt.) Jo, og med Grums i.

Thomsen. Hører du, min Pige! Jeg vil prøve den uden Sukker og med — lidt Grums i. (Til Felix) Det har vakt stor Opsigt, at De saamange Aar efter er kommen reisende saa langveis fra, forat betale Deres afdøde Faders Kreditorer fuldt ud. Alle mine Venner spørge: «Hvordan er din Gjæst? Hvorfor gjemmer Du paa ham? Hvormange Millioner eier han?» Og især: «Hvor har han faaet alle de Penge fra?»

Felix. Saa? Mig er der aldrig Nogen, der spørger.

Thomsen. Nei, De seer ogsaa mere imponerende ud. Men svarer jeg saa de Herrer, at det er Noget, som jeg ikke veed Besked om, ja, saa

skulde De høre en Allarm! «Thomsen! Din Gjæst! Din Vens Søn! Han skulde spille den Tause! Mod Dig? Nei, hør, det skal Du dog ikke bilde os ind.»

Felix. Ja, Hr. Grosserer, ønsker De at høre min Historie —

Thomsen. Kjære Ven! De maa da ikke tro, at det er mig, der er nysgjerrig —

Felix. Saa vil jeg med Fornøielse fortælle den.

Thomsen. Ja, det er en anden Ting. *(Vinker Damerne bort).* Børn, det er Forretningsanliggender, Penge-speculationer —

Felix *(afbryder ham)*. Det er især mit Livs Historie i de sidste Aar. Tør Damerne vove paa at blive, vil det være mig kjært. *(Til Thomsen)*. De erindrer vel, at jeg mistede min Moder, da jeg var paa Alder med Deres Frits, og at jeg ligesom han var paa min Faders Kontor. Jeg drev endel og blev ved at være forfløien og drengagtig, indtil jeg var toogtyve Aar. Da indtraf det Sammenstød af Falliter, som trak vort Hus med. Fader gav bogstavelig Alt, hvad han eiede, til Kreditorerne, og svækket og gammel før Tiden søgte han en underordnet Plads i en Forretning i Provindserne. Jeg vilde ikke blive i Europa og fik igjennem Handelsvenner Ansættelse paa et Kontor i Algier. Da jeg tog Afsked med min Fader, da lovede jeg ham, at jeg vilde arbejde og aldrig hvile ud, før vor Gjæld var betalt, og jeg havde løftet Stenen af hans Bryst.

Thomsen. Ja, han stolede ogsaa paa Dem; vi saaes engang om Aaret, og hvergang jeg spurgte til Dem, sagde han: «Felix samler.»

Felix. Ja, Felix samlede. Jeg sled uafbrudt fra Morgen til Aften, jeg vendte hver Skilling som en ussel Gnier, før jeg gav den ud, og som Gnieren nænnede jeg knap at spise mig mæt. Algier er en dyr By. Og trods alt det, vandt jeg saalidt, at jeg ved Aarets Slutning regnede ud, at jeg paa den Maade ikke i Faders, neppe i min egen Levetid, vilde naa til Fjerdedelen af den Sum, jeg stræbte efter. Og saa vovede jeg mig da til at speculere med de dyrebare Sparepenge. Hvert Tab skar mig dybt i Hjertet, fordi det rammede den gamle Mand, som sad derhjemme og stolede saa trygt paa, at Felix samlede.

Fru Thomsen. Stakkels Dreng!

Felix. Saaledes gik der sex Aar. Jeg levede saa godt som ene i Algier, midt i den blandede Befolkning. Franskmand og Arabere, Jøder og Tyrker vare mig omtrent lige fremmede. I et Hotel, hvor jeg nylig var flyttet ind, havde jeg dog lagt Mærke til min Nabo, en gammel Tyrk, som jævnlig sad udenfor sit Vindue paa en fælleds Altan, der løb om hele Etagen. Den franske Opvarter sagde, at det var en gammel fattig Idiot, som levede ganske ene og bestandig spillede Schak med sig selv. En Aften, da jeg saae ham sidde og stirre haabløst paa sine opstillede Brikker gik jeg hen til ham og flyttede en.

Thomsen. Naar Manden var gal! Hvor turde De?

Felix. Han var ikke gal — kun sær og affældig. Han saae sløvt op paa mig, saa gjorde han et Træk. Manden var en udmærket Schakspiller; vi spillede flere Partier.

Thomsen. Taler De tyrkisk?

Felix. Lidt — og lidt Arabisk. Meer end nok til de faa Ord, vi vexlede med hinanden. Nu blev det en sat Ret, at vi spillede hver Aften; tidt naar jeg kom træt hjem fra mine Forretninger, faldt det mig drøit nok; en eneste Gang svigtede jeg ham og gik iseng. Det hjalp ikke, jeg lukkede Øinene; hele Tiden saae jeg Tyrken sidde med sine opstillede Schakbrikker og stirre efter mig. Enden blev, at jeg stod op Klokken 1 — ganske rigtigt! Der sad han parat paa Altanen med en tændt Lampe paa Bordet. Midt i Spillet faldt jeg isøvn; da jeg vaagnede, saae jeg, at han havde lagt sin Kappe over mig. «Gaa nu til Hvile!» sagde han. «Du er god mod en gammel Mand, det vil bringe Dig Lykke. Gaa, min Søn! Allah velsigne Dig!»

Thomsen. Hvor De tager mig med! Jeg synes, jeg sidder midt i Tyrkiet.

Felix. Imidlertid døde min Fader.

Thomsen. Inden De havde samlet nogen betydelig Sum?

Felix. Ja.

Thomsen. Hvori speculerede De nu egentlig?

Felix. I mange Ting. I Koralfiskerier og Jernbaneactier og Silkespinderier. Der var kun eet, jeg aldrig tænkte paa at speculere i, og det var min gamle Tyrk med den slidte Kaftan og den falmede Fez.

Thomsen. Hvad? Er det fra ham, Deres Rigdom stammer?

Felix. Ja.

Thomsen. Døde han? Arvede De ham?

Felix. Til min store Overraskelse.

Thomsen. Og det var mange Penge?

Felix. Mange.

Thomsen. Ja, har jeg ikke Ret? De er som en Prinds, der lige er sprungen ud af Tusind og een Nat.

Felix. Jeg? See dog rigtig paa mig. Ligner jeg en ung Eventyrprinds, paa hvis lykkelige Hoved Kronen strax er fløien ned? — I syv Aar har jeg arbejdet strengt og ensomt i en fremmed Verdensdel og mangengang været nær ved at fortvivle. Det Haab, der var som Livstraaden i min Gjerning — at bringe min Fader Trøst — det gik aldrig i Opfyldelse. Han døde — og først da faldt Guldregnen ned over mig, kold og glimrende.

Thomsen. Guldregn! Naar falder der Noget, som ligner Guldregn, uventet ned paa os Andre? Svar, lyksalige Menneske! Naar? Og jeg er vis paa, Dem

er der ogsaa regnet baade Perler og Diamanter i skjæppevis ned til?

Felix. Der var enkelte Ædelstene; men Størstedelen af min Vens Formue havde en mindre eventyrlig Form; den var sat i franske Papirer. Ved formeligt Testament havde han indsat mig til sin Arving.

Thomsen. Apropos! Hvordan seer de unge tyrkiske og arabiske Damer ud?

Felix. Tilsørede.

Thomsen. Ja, vel. Men en Tyrks Universalarving kan da nok have en lille Anelse?

Frits. Ifølge min Anelse passer Christian Winthers Beskrivelse paa de Unge og Smukke:

De ligne slanke Svaner med krumme Ørnenæb;
Gazellens frække Øie, Paafuglens stolte Slæb.

Thomsen. De er altsaa deilige?

Felix. Jeg bliver ved med Christian Winther:
I Myklegaard de vrimle som Foreller i en Aa;
Men aldrig fik de Ungersvendes Hjerter til at slaa.

Thomsen. Ja, men det er Ungersvendens Feil. Jeg saae nemlig for et Par Aar siden en Tyrkinde her paa Udstillingen —

Felix. Her i Danmark? En Tyrkinde?

Thomsen. Malet, naturligvis. Og jeg maa tilstaa — kan Du huske mig, Marie?

Fru Thomsen. Jo, jeg kan. Det er det eneste Aar, Thomsen har havt abonneret; saa det husker jeg godt.

Thomsen (hemmelighedsfuld til Felix). Hør, Haller, det var fuldkommen rigtigt, for Paulas Skyld, at De tav med Noget, som De maaske har arvet efter Deres Tyrk?

Felix. Hvad da?

Thomsen. Haremet naturligvis.

Felix (smilende). Haremet! Bedste Hr. Grosserer, det var pensioneret for lang Tid siden.

SJETTE SCENE

De Forrige. Lars.

Lars. Jeg skulde hilse fra Proprietairen, at nu er han derude.

Thomsen. Englykke? Viis ham herind, han er velkommen.

Lars. Ja, men han vilde først pudse lidt paa sig; han er kommen noget akavet ned af en Sporvogn.

Thomsen. Englykke! Har han stødt sig? Nu kommer jeg. Undskyld mig, Haller. Marie, vil Du gaa med og tage imod ham? (Gaaer med Fruen; Lars følger).

SYVENDE SCENE

Felix. Paula.

Paula (standser Felix, som vil gaa). Hr. Haller, jeg har en Bøn til Dem.

Felix. Har De, Frøken?

Paula. Vil De ikke nok faae Fader til strax at tage min Broder hjem igjen?

Felix. Jeg? Men det bad jeg ham jo om. Han afslog det jo rent ud og sagde, han vilde aldrig give efter.

Paula. Med mindre De tvinger ham.

Felix. Hvor kan jeg det?

Paula. Aa, De kan Alt, hvad De vil.

Felix. Frøken! De har for høie Tanker om mig.

Paula. Og De vil kun, hvad der er godt; det veed jeg nu, da jeg har hørt Deres Historie. Før havde jeg aldrig turdet komme saa ligefrem til Dem. Dels er De en ældre Mand —

Felix. Ja, jeg er tredive Aar.

Paula. Dog ikke meer? (seer paa ham). Nu seer De ogsaa yngre ud. Ikke nær saa alvorlig og mørkhaaret som ellers.

Felix (smilende). Da er mit Haar neppe blevet lysere i den sidste halve Time!

Paula. Nei, men Udtrykket. — Inden jeg fik at vide, hvormeget De selv har gaaet igjennem, da troede jeg, at De saae fornemt og ligegyldigt ned paa os Alle her. Derfor undrede det mig, at De bad for Frits; for en Fremmed, synes jeg, han kun maa tage sig ud som en lystig Dreng med god Appetit, der har bedst af at skilles lidt fra en Moder, som forkjæler ham.

Felix. Og De selv, hvorledes troede De, jeg fandt Dem?

Paula. Sky og ubehagelig naturligvis.

Felix. Ikke saa ganske. De interesserer mig ligesaameget som Deres Broder.

Paula. Han hænger ved Hjemmet og savner det langt mere, end han vil være ved. Men han er trodsig, fordi han bilder sig ind, at Fader ikke bryder sig om ham.

Felix. Og det gør han da vel?

Paula. Ja; men Frits forstaaer sig ikke paa Faders Maade. Og er han, som De siger, for ung til at være ude paa egen Haand, og gaaer det ham galt, saa græder stakkels Moder sine Øine ud.

Felix. Bestandig taler De kun om De Andres Sorger.

Paula. Har Fader sagt til Dem —

Felix. At der tilbød sig et udmærket Parti.

Paula. Ja, det udmærkede Parti — det er min Sorg. Lad os ikke tale om den.

Felix. Men naar De sagde Deres Fader —

Paula. Jeg har sagt — og grædt — og bedt.

Felix. Og hvad svarede han?

Paula. «Om et Aar vil Du takke mig for, at jeg ikke føier Dig».

Felix. Men det er jo grusomt.

Paula. Det er ikke Faders Skyld. Han kan kun se med sine egne Øine, aldrig med Andres. Han holder virkelig af os. Er vi først ulykkelige, vil han tage sig det meget nær; men saalænge vi kun tale om det, hører han ikke efter.

Felix. Gid jeg blot kunde hjælpe Dem.

Paula. De kan! De er jo en Prinds fra Tusind og een Nat. Det sagde Fader, og det var ikke første Gang, jeg hørte Dem kalde saaledes. Da jeg var lille, talte min voxne Kusine, Thora Holm, saatiid om en Aften, da hun havde solgt paa en velgjørende Bazar. De havde nok givet hende ti Daler for en Rose.

Felix. Nu husker jeg hende. Hun var saa smuk ved Lys.

Paula. De ti Daler kunde hun aldrig glemme. De var som en Prinds i et Eventyr, sagde hun. Hver Dag tog De et Par nye Handsker paa.

Felix. Og drev Gade op og Gade ned. Det var en deilig Prinds, jeg dengang var!

Paula. Men nu?

Felix. Ja, nu er jeg en Mand. Jeg gaaer til Deres Fader; han skal overtales.

Paula. At omvende Fader er en Umulighed. De maa bruge Magt.

Felix. Hvilken Magt?

Paula. Den Tryllemagt, som Tyrken gav Dem. Kan De ikke huske den Aften ved Spillet, da sagde han: (høitidelig) «Din Godhed vil bringe Dig Lykke». Det fortalte De jo selv.

Felix. Og hvad saa?

Paula. Saa gaa alle Deres Ønsker i Opfyldelse. — Troer De ikke?

Felix. Frøken Paula! De er dog et Barn — et ganske lille Barn. Hvor kan De tro paa Trylleri? Paa Eventyr? En Mand i Afrika takker mig, fordi jeg spiller Schak med ham. Hvor kan den Tak give mig Kraft til her i Danmark et Aar efter at overvinde Deres Faders Modstand? — Det er jo ikke muligt? — Vel?

Paula. Jeg hører nok. — Men jeg tænker mig om. — Jeg har læst engang, at naar Mumier, som var over totusend Aar gamle, blev ført fra Ægypten til Europa, hændtes det undertiden, at der ved det Linned, hvori de vare indsvøbte, kunde hænge Frø — Frø, hører De, som var totusend Aar gamle, og som dog spirede og bar Blomst, da de blev lagt i Jorden her. — Er det muligt?

Felix. Det er bevist.

Paula. Og et godt Ønske som den gamle Mands, er det ikke som et frisk og svulmende Frø? Hvorfor skulde det da ikke kunne bæres langveis fra hertil og sætte Blomst i en god Gjærning?

Felix. Hvorfor? Ja, det har De Ret i. — Hvorfor — veed jeg ikke, men det er umuligt.

Paula. Vil De alligevel prøve — det beder jeg Dem om.

Felix. Gjerne. — Jeg ønsker, at Deres Broder ligestrax maa staa her i Stuen. — Seer De, han kommer ikke.

Paula. Nei, ikke saadan. Der skal naturligvis Alvor til.

Felix. Og Midnatstimen? Besværgelser — og Urter, der kastes paa Ilden?

Paula. Ja, Hr. Haller, naar De ikke vil —

Felix (alvorlig). Jeg vil.

Paula. Naar jeg nu gaaer, sætter De Dem hen, holder begge Hænder for Øinene (holder for sine Øine) saa tæt, og tænker paa Tyrken — kun paa Tyrken, og paa Alt, hvad han har sagt. Prøv det. Saa finder De maaske en Udvei.

Felix. Og hvis det nu lykkes mig — ved et Mirakel eller uden det — at befri Dem og hjælpe Deres Broder — hvad faaer jeg saa til Belønning.

Paula. Af mig? Jeg fattige Pige! Hvad skulde jeg vel give Dem? Jeg eier hverken Perler eller Diamanter — og heller ingen franske Papirer. Hjælper De os, kan jeg kun sige som Deres gamle Ven: «Allah velsigne Dem». (Gaaer).

OTTENDE SCENE

Felix (alene). Underlige lille Pige! Hvor kan hun bygge saa fast paa en Umulighed? — Altsaa, jeg skulde sætte mig, holde Hænderne for Øinene og kun tænke paa min Tyrk og paa, hvad han har sagt. Ja, hvad har han sagt? (Grunder). Jeg eier hverken Perler eller franske Papirer. (Springer op). Aa, jeg er gal! Hvad har Tyrken sagt? Det er ham, jeg skal i Rapport med. Lad os nu see. Han var saa taus — jeg kan snart tælle de Ord, han mælede. Han talte om Schakspil — og om Algier i gamle Tider inden Fransk-mændenes Regimente. — Om Deien, der gav den franske Konsul et Rap med sin juvelbesatte Vifte —

og saa — om Yadacé. — Yadacé? — Det kunde maaske hjælpe. — Tvinge min stivsindede Vært og jage Frieren paa Døren. Det vil jeg forsøge. Skulde hun dog faae Ret, den Lille? Kan min gamle Vens Velsignelse virkelig naa saa langt? Kom nu, Yadacé, du fremmede Fugl! Løft dine Vinger, og frels det Barn, som i vor oplyste Tid endnu troer paa Trylleri! (Iler ud).

NIENDE SCENE

Thomsen. Englykke. (Siden). Fru Thomsen. Paula.

Thomsen. Det var jo en kjedelig Historie, Englykke. Støt Dem til mig.

Englykke. Saadan en Klodrian af en Sporvognskusk. Kjører han til, lige i det Øieblik jeg staaer af. Og saa den kjøbenhavnske Stenbro! Paa Landet kan man vælge, saa tidt det skal være, uden at komme til Skade.

Thomsen. Tag nu Plads, og kjøl Dem af. Hvad vil De have? Frokost? Vin? Kaffe?

Englykke. Tak. Kun et lille Glas Vin. (Damerne komme)

Thomsen. Aa, Marie, vil Du sige til Lars, at at han skal bringe en Flaske Sherry. (Fruen gaaer).

Englykke. God Morgen, Frøken Paula.

Paula (hilser i Afstand). God Morgen.

Thomsen. Paula!

Paula. Ja, Fader!

Thomsen. Vil Du uleilige Dig derhen. Englykke ønsker at hilse paa Dig, og han har stødt sin Fod.
(Fruen kommer).

Englykke. Dette lille Uheld binder mig til Stuen, Frøken, og til Damernes behagelige Selskab.

Fru Thomsen. Mig kan De stole paa, Hr. Englykke. Naar Veiret er saa smukt, er de unge Piger ikke til at holde i Stuen.

Thomsen. Har vi Fremmede, bliver min Datter hjemme, enten Veiret er saa eller saa. Ikke sandt, Paula?

Paula. Jo, Fader.

Thomsen (til Englykke). Vi har foruden Dem en interessant Mand i Besøg. Den Haller, der har gjort Lykke i Algier, en Søn af gamle Grosserer Haller, der gik fallit.

TIENDE SCENE

De Forrige. Felix. (Siden) Lars.

Paula (gaaer hen til Felix). Kommer De endelig?

Felix. Er det ham, der sidder?

Paula. Ja, han har stødt sin Fod.

Felix. Det har han, ifølge mit Ønske.

Paula. Hvor kan De spøge? Jeg skal holde ham med Selskab. De fandt vel ikke paa Noget?

Felix. Maaske.

Paula. Aa, Gudskelov! Hvad da?

Felix. Yadacé.

Thomsen. Kjære Haller! Maa jeg forestille Dem min Ven Englykke — et sjældent Exemplar af en Landmand, som aldrig taler om Landvæsen. Vel, Englykke?

Englykke. Aldrig — uden til Folk, som har Forstand paa det.

Thomsen. Fy, skam Dem! Han er nu lidt gnaven idag ved det, han er bleven Invalid.

Englykke. Nei, hør nu, Grosserer! De presenterer mig jo som en ren Haltefanden.

Thomsen. Og for at adsprede ham vil jeg foreslaa en gemytlig Whist, lidt tidlig paa Eftermiddagen. Jeg gjør Regning paa Dem, Hr. Felix. De er naturligvis en Virtuos i det ogsaa?

Felix. Jeg maa tilstaa, Whist finder jeg lidt kjedeligt.

Thomsen. Det er dog regnet for et fint Spil.

Englykke. Men maaske det nu ikke er fint nok til Hr. Haller.

Felix. Det er mig for tomt — en altfor langvarig og høitidelig Beregningsproces.

Englykke. I Algier er der maaske meer aparte Spil?

Felix. Unegtelig. Livlige Spil, som stille langt større Fordringer til Spilleren.

Englykke. Død og Pine! De gjør mig ganske bange.

Thomsen. Saadant et Spil kunde jeg nok have Lyst til at lære. (Lars kommer med Vin).

Felix. Der er for Exempel et Spil, som hedder Yadacé.

Thomsen. Yadacé? — Spilles det med Kort?

Felix. Nei.

Englykke. Med Brikker?

Felix. Heller ikke.

Thomsen. Med hvad da?

Felix. Med Mennesker.

Englykke. Hvordan det?

Felix. Det ene Menneske spiller med det andet.

Thomsen (ryster paa Hovedet). Er det langt?

Englykke. Er det kort?

Felix. Begge Dele. Det kan vindes paa et Minut — og det kan vare Snese Aar.

Englykke. Snese Aar! Hvormange hører der til for at spille det?

Felix. Kun To om hvert Parti.

Thomsen. Naturligvis er det for indviklet et Spil til, at De kan beskrive det i sin Helhed. Men maaske De dog kunde give os en lille Idee om, hvori det bestaaer.

Felix. Det bestaaer i, at man ikke maa tage imod Noget af sin Medspillers Haand.

Fru Thomsen. Saa ligner det maaskee Filippine? Det spilles ogsaa af To.

Felix. Filippine! Kjære Frue, det lille ferske Spil, som kun er et Paaskud til at faae en Buket eller et Cigaretui afleveret? — Nei, Ydacé er en Kamp mellem gjensidig List og Forsigtighed, og spilles med formelig Lidenskab af de ellers saa gravitetiske Muselmænd. Medens Araberne endnu var Herre over Algier, var det høieste Mode og blev spillet med en Voldsomhed, som vi Nordboer neppe kan gjøre os nogen Idee om. Ven, væddede mod Ven, og Mand mod Hustru. I Spilleraseriet blev der tabt Haver, Huse, hele Godser, og mangan ærværdig Muselmand mistede

Alt, hvad han eiede, fordi han i et uforsigtigt Øieblik tog imod en Kop Kaffe eller en Pibe Tobak af sin Modstanders Haand.

Englykke. Paa andet Dansk: fordi han var et Fæhoved. Nei, Hr. Haller, det Spil er mig for let. Det er kun beregnet paa uvidende Tyrker og Arabere.

Thomsen. Nei, jeg kan heller ikke forstaa, at det kan være nogen videre Opgave for en Spiller.

Englykke. Vil Thomsen og jeg spille det sammen, saa skal De see, der er Ingen af os, der taber.

Thomsen. Nei, jeg skal nok passe paa Englykke.

Felix. Ja, passe paa, det er meget let. Ingen taber, hvem vinder saa? Ved blot passiv Forsigtighed staaer Spillet stille og bliver kjedeligt. Nei, i Yadacé maa der være Liv og Flugt, man spiller med Menneket, husk vel paa det! Man finder hans svage Punkt og fører saa hans Tanker hundrede Mile bort fra Spillet; man turrer — smigrer — beruser ham, man lyver for ham, om det saa skal være, i Yadacé er Alting tilladt. Og naar man saa har ham oppe paa den rigtige Høide, naar han leer eller gaber — græder eller skjænder, saa griber man Øieblikket og rækker ham Noget, som han tager imod og saa — Yadacé! Saa har han tabt!

Paula (som har hørt efter med stigende Interesse). Yadacé! Saa har han tabt.

Thomsen. Hvad er det, Barn? Drømmer Du?

Paula. Ja, Fader; jeg drømte, jeg spillede med.

Fru Thomsen. Men Paula, hvor Du er varm! Og dine Øine glimre. Hvor kan Du dog tage Dig det fremmede Spil saa nær?

Paula. Ønsk, han maa vinde det, Moder! Det er for os, han vil spille det. (Taler sagte med Moderen).

Thomsen. Siig mig, Haller, De nævnede før, at Mand og Kone kunde spille det. Hvor det maa gjøre En Hjemmet ubekvemt, naar man ikke kan saameget som tage imod en Tallerken eller en Slaabrok af sin Kone. Især da Spillet kan blive saa langvarigt.

Felix. Den Hindring er forudset. Det er en Regel i Spillet, at man har Lov til at tage imod det, Modstanderen rækker En, naar man kun, inden man berører Gjenstanden, husker at sige: Fibali.

Thomsen. Fibali! Det er en anden Sag.

Englykke. Fibali?

Felix. Ja, det betyder: jeg veed det. Nemlig her i Spillet: jeg veed, at jeg tager imod det.

Thomsen. Fibali! Jeg gad alligevel nok see saadant et Spil.

Felix. Ja, hvorfor ikke? — Aa, Lars, vil De stille Deres Bakke fra Dem og komme lidt herhen.

(Lars kommer). Hør, hvorfor lukkede De Deres Mund saa høit op, imens jeg forklarede Yadacéspillet?

Lars. For jeg vilde snappe lidt op.

Felix. Ja saa. Hvorfor det?

Lars. Jeg vilde probere at vinde det fra Pigerne ude i Kjøkkenet.

Felix. Kan De da det?

Lars. Jo, Tak! Nu kan jeg det. (Vil gaa).

Felix. Nei, stop lidt. Hvad hedder Spillet?

Lars. Ja, see da.

Felix. Yadacé. Og hvad siger man, inden man tager imod Noget?

Lars. Fibali. Det betyder: jeg veed det.

Felix. Bravo, Lars. Skal vi To prøve et Parti?
(Lars betænker sig). Vinder De, saa faaer De 20 Kroner.

Lars. Men fals Hr. Haller nu vandt?

Felix. Saa lader jeg mig nøie med Æren.

Lars. Ja, det kan jeg finde mig i.

Thomsen (ivrig). Saa er Spillet vel allerede igang?
See Dig nu for, Lars!

Felix. Ikke endnu. Der gaaer en lille Ceremoni

forud. Hver af os tager fat i en Papirstrimmel eller en Traad eller noget Lignende og river den istykker idet vi sige: Yadacé.

Paula (har løst et Straa af en Buket). Her er et langt Græsstraa. Kan det bruges.

Felix. Ypperligt. See, Lars! Nu tager jeg fat i den ene Ende, tag De i den anden. Yadacé!

Lars. Yadacé. (De trække Straaet over).

Felix. Saa, Lars! Nu er Spillet begyndt.

Lars (stolt). Fibali.

Felix. Hvorfor siger De allerede Fibali? Det er for tidligt. Jeg har jo ikke rakt Dem Noget endnu.

Lars. Nei, men Fibali betyder: jeg veed det. Og naar Hr. Haller fortæller mig, at Spillet er begyndt, saa svarer jeg: Fibali. Jeg veed det nok.

Thomsen. Nei, see til Lars.

Englykke. Han begynder unegtelig godt.

Lars. Ja, jeg skal nok vinde mine tyve Kroner i en Ruf.

Fru Thomsen (til Paula). Troer Du ogsaa, han vinder?

Paula. Lars, Moder? Det har slet ingen Nød.

Felix (til Lars). Tag De kun Deres Bakke igjen. De kan jo ikke staa her og holde Ferie.

Lars. Nei; saameget har jeg da regnet ud, at jeg som Tjener er nærmere til at byde Dem Noget end De mig.

Thomsen. Er det nu ikke en Satans Karl?

Englykke. Jo, han har Øinene med sig. (Til Thomsen). Haller er bleven ganske stille.

Lars. Og, med Forlov, skal ikke de to Straa være lige lange?

Englykke. Ingenting undgaaer ham.

Felix. Længden af Straaene er fuldkommen ligegyldig.

Lars. Mit er kortere — og reelt skal det gaa til.

Thomsen. Ikke kjæphøj, Lars.

Lars. Men mit er kortere. (Til Felix). Tillader De jeg maaler.

Felix. For mig gerne.

Lars (tager Straaet fra Felix og maaler). See! Saadan et Stykke er det for langt. (Bider Enden af det ene Straa).

Englykke (til Felix). Ganske rigtig! Saadan et Stykke var det for langt.

Felix. Yadacé, Lars!

Lars (forskækket). Har jeg tabt?

Englykke. Nei vist ikke. Hvor kan Lars allerede have tabt.

Lars. Har jeg vel tabt, Hr. Grosserer?

Thomsen. Jo, naturligvis har Du tabt, naar Hr. Haller siger det. Men jeg maa tilstaa, jeg indseer heller ikke hvordan.

Paula (leende). Men lille Fader! Lars staaer jo med et Straa i hver Haand.

Thomsen. Straaene! Tog Du imod Hr. Hallers Straa?

Lars. Ja, det saae Grossereren jo nok.

Thomsen. Sagde Du da ikke Fibali?

Lars (ynkelig). Ikke dengang.

Thomsen. Ikke dengang! Dit Fæ! Hvorfor sagde Du det ikke dengang?

Felix. Fordi han var saa henrykt over sig selv, at han glemte at passe paa. Det er Deres Lovtale over Lars, mine Herrer, jeg kan takke for, at Seiren blev mig saa let. De spillede for mig, jeg stod ganske passiv.

Lars. Og jeg tabte mine tyve Kroner.

Felix. Mine, mener Lars? Der er de forresten.
(Giver ham Penge).

Fru Thomsen. Kjære Hr. Haller, er det sandt, hvad Paula siger, at De vil skaffe mig min Søn hjem?

Felix. Ja, naar vi blot kan faae Grosserereren til at spille.

Paula. Det maa Du, Moder; raad ham til det.

Fru Thomsen. Jeg vil heller raade ham fra det; det hjælper snarere.

Thomsen (nærmer sig de Talende). Det Spil lader dog til at være et mere indviklet Forstandsspil, end jeg havde troet.

Fru Thomsen. Ja, hvor det er en Lykke, at vi ikke boer i Algier, Thomsen! Ellers havde Du forlænge siden ruineret Dig i det.

Thomsen. Saa Du finder det ikke tænkeligt, at jeg kunde vinde? Skal vi forsøge et lille Parti, Haller?

Fru Thomsen. De maa ikke, Hr. Haller! Han taber.

Thomsen. Hvad behager?

Fru Thomsen. Tænk paa Kone og Børn, Thomsen!

Paula. Vær forsigtig, Fader!

Fru Thomsen. Husk paa alle de ærværdige Muselmænd, som maatte gaa fra Hus og Hjem.

Thomsen. Er I gale, begge To? Slip mig dog.

Felix. Damerne kan være ganske rolige. Jeg skal stille mine Betingelser meget lette for Grosserereren.

Thomsen. Ingen Skaansel, om jeg maa bede! Troer De maaske, jeg vil spille paa samme Vilkaar som min Karl?

Felix. Langt fra. Vil De høre? Jeg eier en lille Perle af en Villa ved Middelhavet udenfor Algier. Det er min Indsats.

Thomsen. Den er fristende. — Og jeg?

Felix. Ja, see nu kommer det: Jeg er selv altfor rutineret en Yadacéspiller til at kunne tage imod Penge eller Penges Værd af en Begynder.

Thomsen. Ja, men —

Felix. Vil De derimod, hvis De taber, gjøre mig en eller anden lille Indrømmelse, som er mig omtrent ligegyldig — det kan jeg være bekjendt at tage imod. Vilde De, for Exempel — lad os see — vilde De saa følge det Raad, jeg før gav Dem med Hensyn til Deres Søn?

Thomsen. Tage Frits hjem, mener De? Ja, det kan jeg jo sagtens love. Vinder jeg ikke, saa — Fibali! At parere af skal jeg nok huske paa. — Naa, lille Englykke, skal vi ikke have Dem med? Naar vi er To om Haller, saa faaer vi snarere Bugt med ham.

Englykke. Jeg har nu hverken Kone eller Datter til at bede om gode Betingelser for mig.

Felix. Proprietairen skal faae ganske lignende; jeg sætter tusend Kroner ud, og De? Ingen Penge, veed De, eller Penges Værd.

Englykke. Ja, saa kan De omtrent forlange, hvad De vil. (Spøgende). Kun ikke som lille Thomsen, at jeg skal duellere med Dem, for det siger jeg Nei til.

Felix. Naturligvis. Aa, jeg finder nok paa et eller andet Ønske.

Englykke. Ja, vel. De kan jo foreløbig vente, til De vinder.

Felix. Men eet er vi da enige om, at Spillet er ramme Alvor.

Thomsen. Ja, vist er det Alvor — en Villa ved Middelhavet. Kom nu, lad os trække. Skaf os Noget, Paula.

Paula. (løser et smalt Baand af Halsen). Der har Du et Baand, Fader.

Thomsen (trækker med Felix). Ydacé!

Felix. Ydacé!

Thomsen. Nu De, Englykke.

Englykke (til Paula). Har Frøkenen ikke et lille Baand tilovers til mig?

Paula. Nei, jeg har virkelig ikke.

Fru Thomsen (til Englykke). Værsgod, der har De en Fidibus.

Felix (trækker med Englykke). Yadacé!

Englykke. Yadacé!

Felix. Saa! Nu er Krigen erklæret. Det vil sige, vi har jo Lov til at trække Veiret lidt paa begge Sider.

Thomsen (lader som han gaber). Ja, jeg er virkelig ikke oplagt til at anstrenge mig for det Første.

Englykke (til Felix). Og jeg skal ikke være ivrig som Lars for at maale min Fidibus med Deres.

Felix. Nu har vi da Spillet igang, Frøken Paula.

Paula. Hvordan fandt De paa det? Lukkede De ikke Øinene?

Felix. Og tænkte paa min Tyrk — jo ganske rigtigt.

Paula. Ja — der kan De see. Nu har vi ingen Nød meer. Nu er jeg saa lykkelig, saa let, som om jeg kunde flyve. Og jeg flyver jo ogsaa fra Englykke. Og Fader — lille Fader! Jeg har saadan en Lyst til at springe ham om Halsen, fordi jeg veed, han taber.

Felix. Hvor De er overgiven.

Paula. Det kan De ikke være, fordi De er Prinds og seer ned paa Alt som fra en Sky. — Nei, det var dumt sagt. Skyen er Deres, men De er god, og De har taget mig med op til Dem; og saalænge Spillet varer, gyng vi To høit over de Andre, ligesom i Leg. Saa! Nu er jeg igjen midt inde i Eventyret. Men sig mig nu — siden det dog slog til den ene Gang — begynder De saa ikke ogsaa at tro lidt paa Trylleri?

Felix. Jo, jeg begynder. (Viser Baandet i sit Knaphul). Det lille blaa Baand, det vil jeg bære som Eventyrets — og som Deres Farve.

Thomsen. Englykke! Veed De, hvad jeg studerer paa? Det var morsomt at overraske ham.

Englykke. Ligestrax?

Thomsen. Ligestrax. See, hvor ivrigt han taler med Paula; han tænker ikke paa os. Kan De huske, hvad han sagde? Det er saadant et Øieblik, man maa gribe. Yadacé! Saa har han tabt.

Englykke. Men det er alligevel for hurtigt.

Thomsen. Det er lige tilpas. Lad De nu mig om det.

Englykke. Er det lige tilpas — saa vil jeg ogsaa.

Thomsen. Stop, kjære Ven! Efter mig. Mit lille Krigspuds kommer først. (Vinker ad Karlen). Kom her

med din Bakke. Tag Dem nu først et Glas, Englykke, og hør saa, Lars! (taler ivrigt med Lars).

Paula (til Felix). Jeg synes, Fader saae herhen og hviskede til Englykke.

Felix. Vær rolig. Ingen kan overraske mig. I Yadacé er jeg uovervindelig — jeg har jo lært det af min gamle Ven. Tro De mig: naar man kun er koldblodig, saa er man sikker.

Paula. Jeg troer, hvad De siger.

Felix. Tak, Paula, jeg skal vaage troligt over Dem. Det Frø, jeg bragte med fra Afrika, og som alt har sat Blomst i Smil om Deres røde Kind og Mund — det Frø skal ikke faae Lov til at visne i Danmark.

Thomsen (til Lars). Lad mig nu faae Bakken, og list Dig sagte i Hælene paa mig. Naar jeg staaer stille og rækker Bakken hen, saa siger jeg høit og tydeligt: Sherry, Hr. Haller. — Pas nu paa mig, Englykke, for nu tager jeg min Villa ved Middelhavet. (Lister sig hen til Felix).

Fru Thomsen (afsides). Hvad skal det betyde? Thomsen tager Bakken og lader Lars gaa bagefter med tomme Hænder. (Gaaer hen paa Siden af Paula, som taler med Felix).

Thomsen (holder med udstrakte Hænder Bakken frem mod Felix).
Lars!

Lars. Sherry, Hr. Haller.

Felix (slutter sin Replik til Paula). — Og vinde skal jeg.
(Vender sig halvt og udstrækker Haanden efter et Glas).

Fru Thomsen (griber Paula i Armen). Pas paa!

Paula (berører rask Felix' Arm). Pas paa!

Felix (vender sig helt om mod Thomsen). Hvad seer jeg?
Skal Grossereren selv have Uleilighed? Fibali, min kjære
Vært! (Tager Glasset). Deres Velgaaende!

INDHOLD

	Side
ROSA OG ROSITA	1
EN NYTTIG ONKEL	67
GRØNS FØDSELSDAG	133
DE LYKKELIGSTE BØRN	245
YADACÉ	321

J. M.

+ 4-

Følgende Smaastykker, der egner sig fortrinligt til Dilettant-Forestillinger, er udkomne paa den Gyldendalske Boghandels Forlag:

Otto Benzon:

PROVISORISK, Lystspil i én Akt, 2det Oplag. (4 Personer: en ung Herre og en ung Dame, samt 2 mandlige Broller). 75 Øre.

SURROGATER, Skuespil i én Akt, 4de Oplag. (2 Personer: en Herre og en Dame, begge i Trediveaarsalderen). 75 Øre.

TILFÆLDIGHEDER, Skuespil i én Akt, 3die Oplag. (3 Personer: en ung Pige, en Herre i Trediveerne, samt en Tjenestepige, hvilken sidste Rolle kan udelades). 75 Øre.

Einar Christiansen:

FOLKESNAK, Dramatisk Bagatel. (3 Personer: en ung Dame, en ung Herre samt en komisk Tjenestepigerolle). 85 Øre.

Julius Lehmann:

AFDANSNING, 1 Akt. (2 Personer: en Herre og en Dame, begge i Trediveerne). 75 Øre.

C. Hostrup:

INTRIGERNE, Sangspil i én Akt, 4de Udgave. (6 Personer: Elsker og Elskerinde, én komisk ældre Damerolle og 3 ældre Herreroeller; en gammel Præst, en gemytlig Proprietær og en komisk Skolelærer). 75 Øre.

FAMILIETVIST, Sangspil i én Akt. (10 Personer: Urmager Vosberg med Kone og to unge Døtre, Isenkræmmer Ramler med Kone og en ung Søn, Tomrermester Palm, „Snyllegæsten“ Sandrup og en Oplyvningsspige; en Række af udmærkede, ældre, komiske Karakterroller samt 4 yngre Roller). 1 Kr. 25 Øre.

POETISKE SKRIFTER, 6te Bind, indeholdende: Feriegæsterne (8 Personer, 5 Herrer og 3 Damer), Prolog, En Scene i Nyboder og En Børnekomedie (spilles enten af Børn eller af 3 Voksne, 2 Herrer og en Dame, klædte ud som Børn) m. m. 2 Kr.

DEN TREDIE, Sangspil i én Akt, 7de Udgave (et af de mest benyttede Dilettantkomedie-Stykker, 6 Personer: 2 Damer og 4 Herrer). 75 Øre.

SOLDATERLØJER, Sangspil i én Akt, 6te Oplag. (7 Personer: 6 Herrer og 1 ung Dame). 1 Kr.

Helge Hostrup:

EN STORM I ET GLAS VAND, Lystspil i to Akter. (10 Personer: 7 Herrer og 3 Damer, samt nogle Statister). 1 Kr. 50 Ør.

Carl Møller:

NAAR KATTEN ER UDE —, Farsce med Sange i én Akt, 2det Oplag. (5 Personer: en ældre Dame, en ung Dame, 3 Herrer). 75 Øre.

SAGT OP, Dramatisk Situation med Sang, 3die Oplag. (2 Personer: en Herre og hans Husbestyrerinde). 50 Øre.

VUNDET, Vaudeville Situation. (3 Personer: en ældre Herre, en ung Pige og en ung Herre). 75 Øre.

Peter Nansen:

KAMMKRATER, Dramatisk Situation, 2det Oplag. (2 Personer: En ung Herre, en ung Dame). 60 Øre.

Elith Reumert:

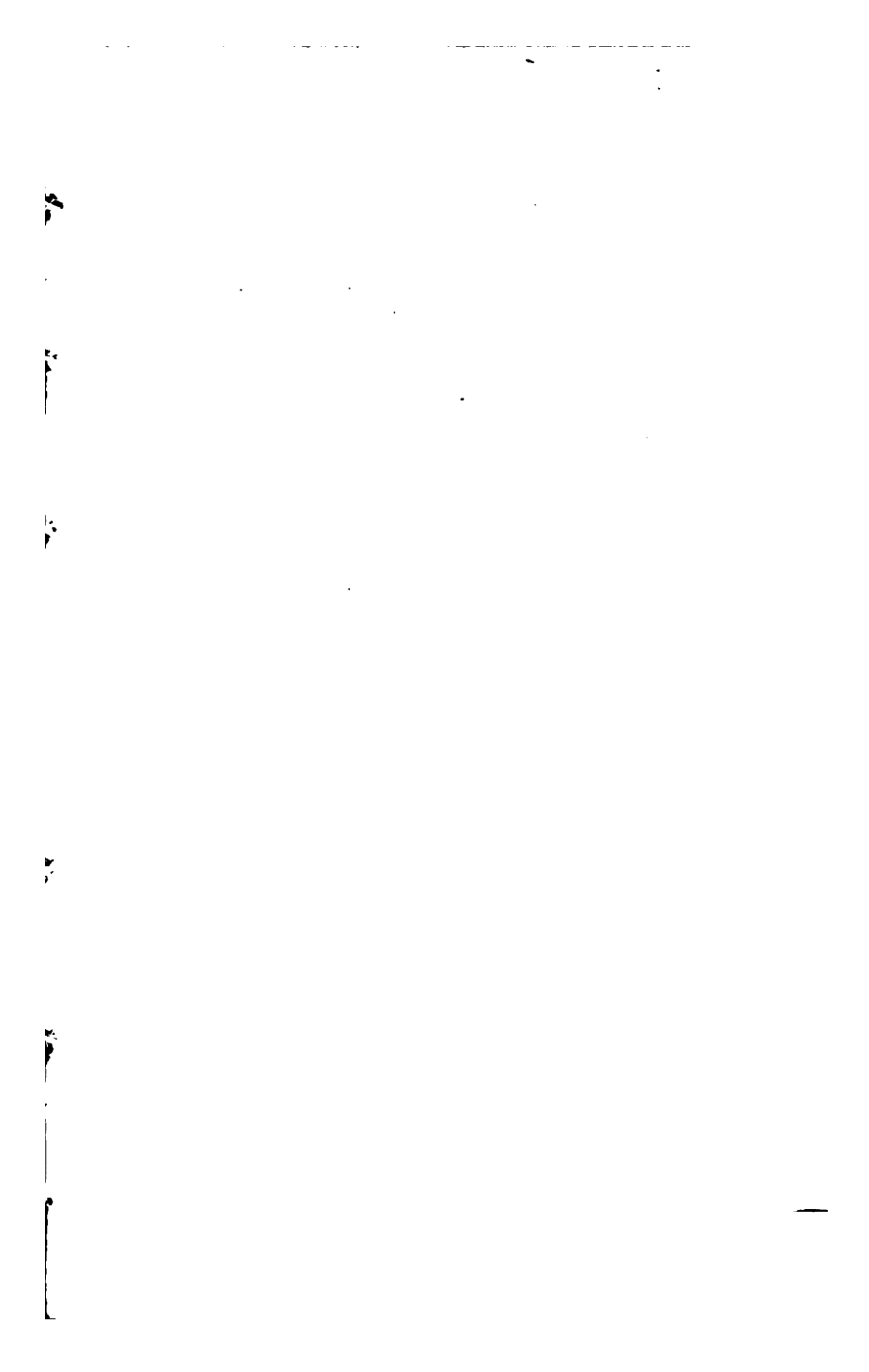
FØR DAGGRY, Lystspil i én Akt. (5 Personer: et Par ældre Præstefolk, deres unge Datter, en ung Herre, en Tjenestekarl). 75 Øre.

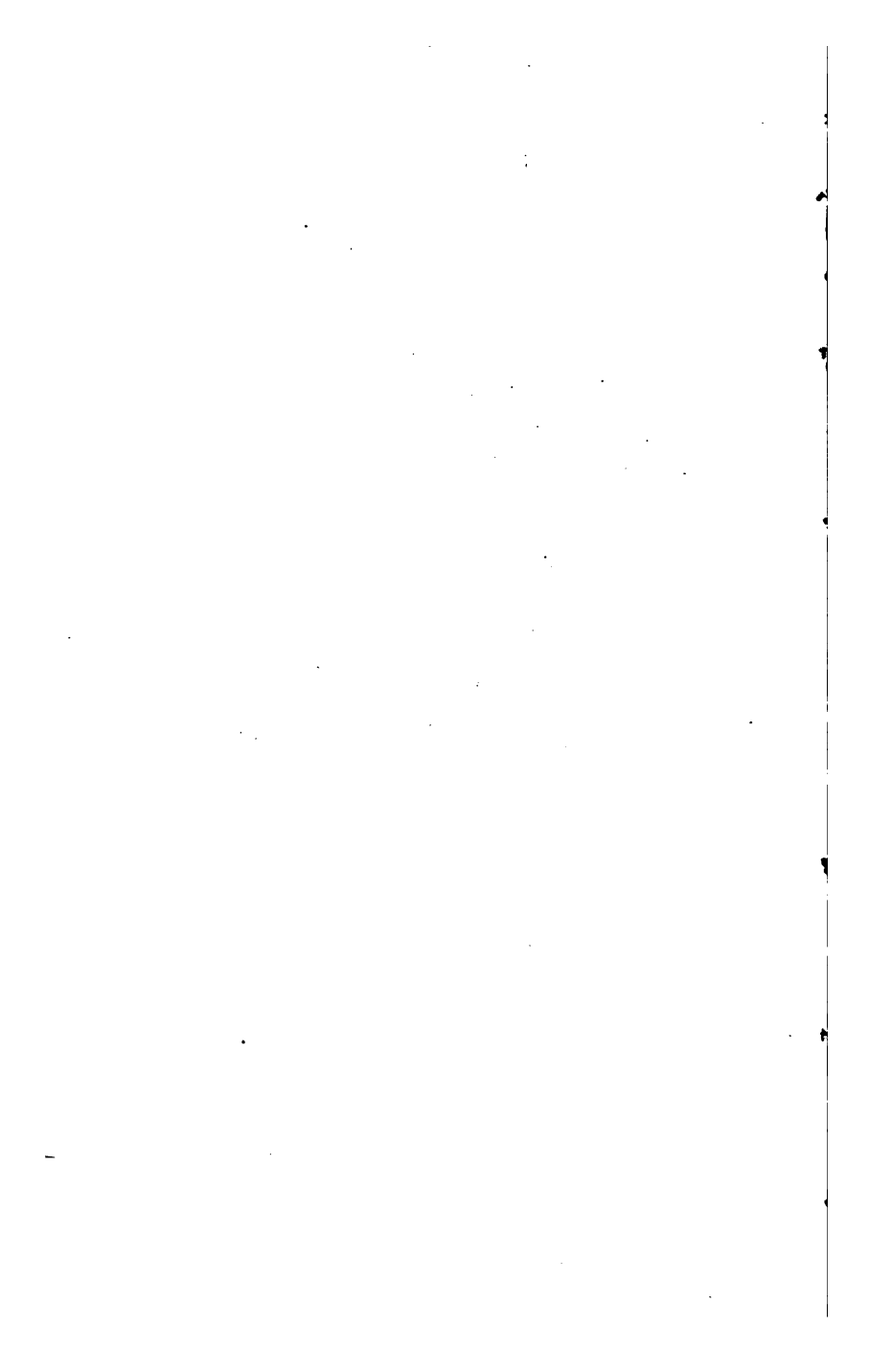
UNGE KONER, Genrebillede i én Akt. (4 Personer: 2 unge Ægtepar). 80 Øre.

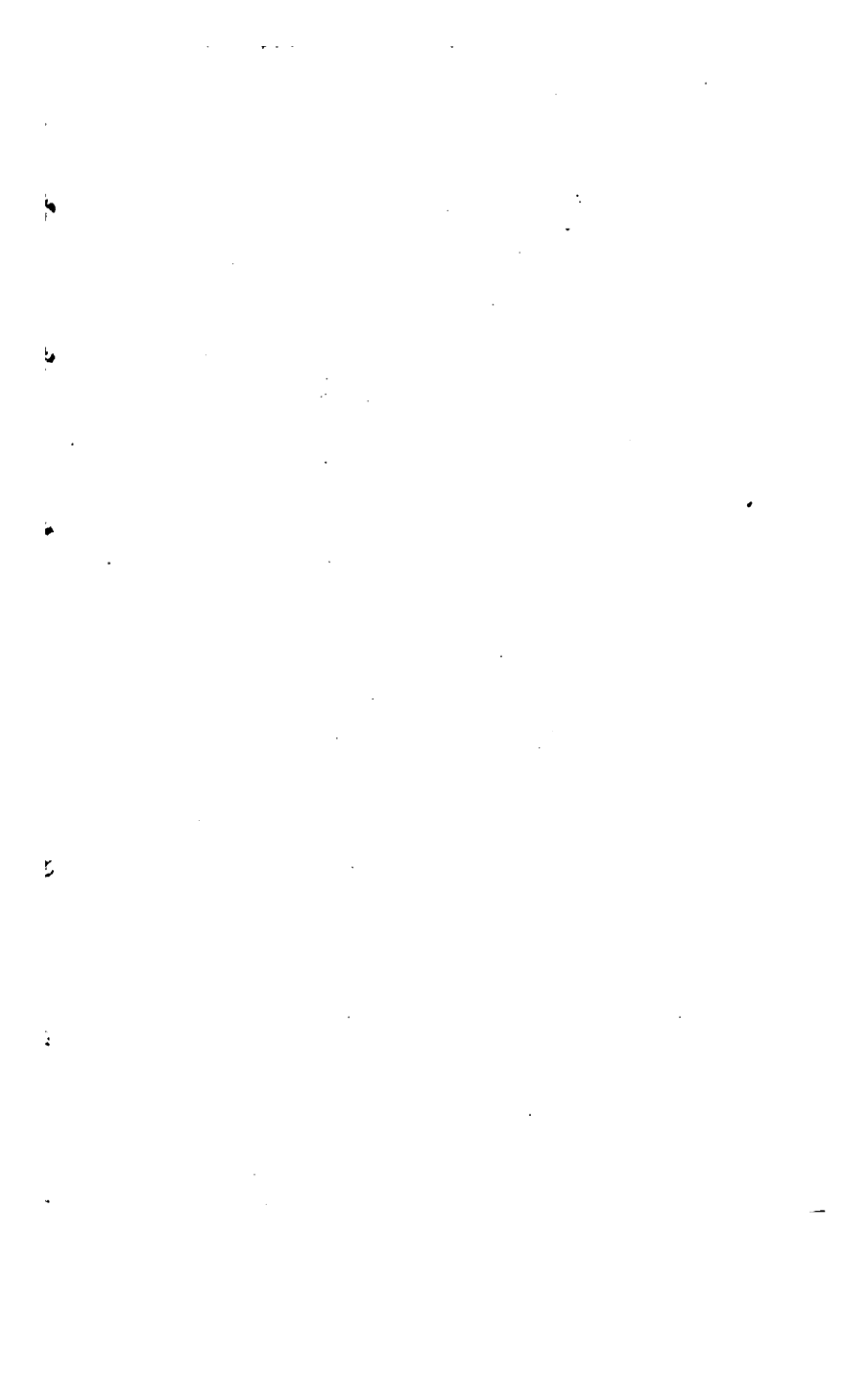
DE HVIDE ROSER, Lystspil i tre Akter. (8 Personer: en ældre Herre, en ældre Dame, 3 yngre Herrer, 3 unge Damer). 1 Kr. 75 Øre.

FRK. NELLÝ, Skuespil i én Akt. (7 Personer: en gammel Dame, en Dame mellem 40 og 50, en stor Ungpigerulle, en anden ung Pige, en Herre i Trediveerne, en ganske ung Herre, en Tjenestepige). 85 Øre.

4 -

**THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT**

**This book is under no circumstances to be
taken from the Building**

APR 24 1915

MAY 4 1915

MAY 1 1915

MAY 4 1915

BURTON

